

ENIGMA

76 ENIGMA Z ENIGMA Z

James Hadley Chase

Înscenarea

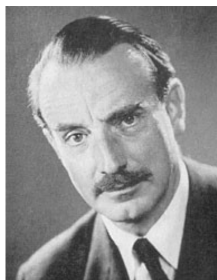
James Hadley CHASE

ÎNSCENARE A

Traducere de DAN DUMITRESCU

Publisher Harlequin, U.K., 1951 – *Figure it Out for Yourself*

Editura Z 2000, Bucureşti 2000

René Lodge Brabazon Raymond (născut în 24 Decembrie 1906 la Londra – decedat în 6 Februarie 1985 în Elveţia), este un celebru scriitor englez, cunoscut mai ales cu numele de James Hadley Chase, dar care a scris şi sub pseudonimele de James L. Docherty, Raymond Marshall, R. Raymond şi Ambrose Grant. Este recunoscut a fi unul dintre cei mai mari şi prolifici scriitori de thrillere şi cărţi poliţiste al tuturor timpurilor. Opera lui Chase, are peste 90 de titluri, 50 dintre ele fiind ecranizate.

În 1932, Chase s-a căsătorit cu Sylvia Ray, având împreună un fiu.

În timpul celui De-al Doilea Război Mondial s-a înrolat în Royal Air Force.

Chase s-a mutat în Franţa în 1956 apoi s-a mutat în Elveţia, în 1969, pe malul lacului Geneva, la Corseaux-sur-Vevey.

Toate romanele lui au un ritm extrem de alert, aşa încât cărţile sale se citesc cu uşurinţă. De obicei finalul este neaşteptat, nelipsind atât surprizele cât şi răsturnările de situaţie, tensionate şi bine narate.

În majoritatea romanelor lui Chase, protagonistul încearcă să se îmbogăţească printr-o fraudă, fie printr-un furt. Invariabil schema eşuează iar acest lucru conduce către crimă, eroul realizând că nu mai are şanse să scape din bucluc. Femeile sunt adesea frumoase, deştepte, înşelătoare şi nu ezită dacă trebuie să comită o crimă. Subiectele sale se centrează frecvent în jurul unor familii destrămate.

În mod surprinzător principala piaţă de desfacere a romanelor lui Chase a fost Franţa (mai mult de 30 de cărţi fiind ecranizate) acolo unde toate cele 90 de titluri au fost publicate de Editura Gallimard în Seria Neagră pe care ei au editat-o. În America nu a avut un mare succes, în principal din cauza reticenţii cititorilor femei, care au considerat cărţile lui ca având o tentă evident misogină.

CAPITOLUL I

I

Era o zi caldă de iunie. Stăteam la biroul meu, fiind în relaţii bune cu toată lumea şi mângâindu-mă cu iluzia că şi ea se afla în relaţii bune cu mine. Numai că Paula îşi băgă capul fermecător prin deschizătura uşii şi-mi risipi visul nesăbuit.

— Trebuie să rezolvi problema cu Wingrove ăla, îmi spuse ea.

Existau clipe în care regretam din toată inima că pusesem pe picioare agenţia „Universal Services”, a cărei deviză era că puteam depăşi orice obstacol. Afacerea în care mă băgasem nu era mare scofală, şi chiar că mi-aş fi scos pălăria în faţa celui care o mirosise pentru prima oară. Numai că, atunci când eram obligat să îndur nişte mizerii, aşa cum era şi cazul afacerii Wingrove, îmi venea să-mi iau câmpii şi să mă dau cu capul de toţi pereţii, blestemând clipa în care avusesem o inspiraţie atât de tâmpită.

Afacerea Wingrove era genul de treabă de care, dacă ar fi fost posibil, nu m-aş fi atins nici cu o pensetă, numai că individul se infiltrase perfid în biroul meu cu un cec de cinci sute de dolari, tocmai într-o zi în care eram mahmur. Iar Paula încasase banii şi-i eliberase o chitanţă.

Fata lui Justin Wingrove, unul dintre cetăţenii cei mai de vază din Orchid City, spălase putina de acasă, iar tăticul ei se baza pe mine pentru a o convinge să reîntregească familia.

Nu prea aveam mare lucru să-i ofer în schimb fetei

ăleia. Wingrove era bătrân, obez şi răutăcios. Tipul întreţinea o dansatoare, căreia îi închiriase un apartament cu terasă în Felman Street. Iar dansatoarea era o blondă neruşinată, ale cărei maniere ar fi scandalizat chiar şi o maimuţă. Pe lângă faptul că Wingrove era zgârcit, mai era şi despotic, şi egoist. Nevastă-sa se combinase cu şoferul lor, un individ de două ori mai tânăr decât ea, însă hulpav după banii ei. Fiul lor se afla internat într-o clinică particulară, unde era supus unei cure de dezintoxicare. Într-un cuvânt, ambianţa familială era taman propice pentru a incita o fetişcană s-o întindă de-acasă. Trebuie să adaug că n-o văzusem niciodată, însă, din câte ştiam eu, era făcută din acelaşi aluat. Iar dacă asta era situaţia, aşa după cum îmi închipuiam eu, atunci treaba mea avea să se simplifice.

După cum îşi notase Paula în dosarul pe care stătea scris Wingrove, fetişcana trăia cu un tip pe nume Jeff Barratt, un descreierat cunoscut ca un cal breaz pentru purtările lui deocheate şi putred până-n măduva oaselor.

Mi se dăduse aşadar un pont. Fetişcana fiind minoră, Wingrove putea face uz de calitatea sa de părinte ca s-o oblige să reintre în sânul familiei. Însă Barratt nu era omul s-o lase să plece cu una-cu două, iar, pe de altă parte, cu siguranţă că puştoaica şi-ar fi luat din nou tălpăşiţa. La prima vedere, era o treabă căreia nu i se putea prevedea sfârşitul şi ţinea mai curând de atribuţiile poliţiei. Însă Wingrove era îngrozit la gândul unei asemenea publicităţi. Ştia că, dacă poliţia intra pe fir şi-i aducea odorul pe tavă, ar fi apărut pe prima pagină a ziarelor. Aşa că a făcut ce mai făcuseră şi atâţia alţii înaintea lui: când s-a pomenit în ditamai rahatul, a apelat la mine.

De trei zile tot încercam să mă fofilez, şi întrezărisem deja speranţa ca Paula să fi uitat de afacerea asta. Numai că s-a dovedit că trăiam o himeră.

— Ei, ce spui?

Am privit-o chiorâş, fără să spun nimic.

— Vorbesc despre Wingrove, îmi repetă ea pe un ton care nu admitea replică.

Şi făcu câţiva paşi din pragul uşii, avansând spre biroul meu. M-am ridicat iritat de pe scaun.

— De câte ori să-ţi spun că nu am chef să mă ocup de chestia asta? Trimite-i banii înapoi şi spune-i că sunt ocupat până peste cap.

— Să înţeleg că renunţi la banii ăia? La cinci sute de dolari?

— Nu vreau să mă leg la cap cu o asemenea poveste, asta-i tot.

— Dar ce nu-ţi convine? mă întrebă ea cu o voce răbdătoare. N-o să-ţi ia mai mult de o oră. Ar fi o adevărată crimă să refuzi.

— Dacă este o crimă să refuz afacerea asta, ei bine, atunci sunt un criminal! Şi cu asta gata, nu mă mai deranja! Du-te la Wingrove şi explică-i că suntem foarte ocupaţi şi că ne pare rău, dar nu-i putem prelua cazul.

— Auzi, câteodată mă întreb, de ce Dumnezeu oi fi deschis agenţia asta? îmi replică Paula, pe un ton caustic. Sper că nu ai uitat că la sfârşitul lunii avem de achitat nişte note de plată. Şi, în primul rând, mobila asta pe care ai ţinut morţiş s-o cumpărăm şi pe care încă nu am plătit-o.

Mi-am dat seama că, dacă nu aveam s-o opresc la timp, mi-ar fi amintit de toate datoriile.

— Bine, bine... trimite-l pe Kerman să rezolve problema asta. Ar putea să dea şi el o mână de ajutor. Nu văd nici un motiv ca eu să fiu în permanenţă ăla care trage la ham. Dacă cineva ar vedea cum sunt tratat aici, nici nu şi-ar putea închipui că eu sunt patronul. Aşa că pasează-i lui Kerman chestia asta.

— Kerman o învaţă pe doamna Ritter să şofeze.

— Tot n-a terminat? Da’ cât naiba îi trebuie ăsteia să înveţe să conducă? Ce, uită de la mână până la gură? N-am mai auzit până acum ca cineva să ia lecţii de

conducere două luni la rând, câte şase ore pe zi, şi tot să nu fie în stare să conducă.

— Doamna Ritter este de părere că tipul este adorabil, spuse Paula, schiţând un zâmbet. Mă rog, asta-i părerea ei... însă susţine sus şi tare că, stând alături de Kerman în maşină, are o senzaţie delicioasă pe care orice femeie ar trebui să o simtă măcar o dată în viaţă. Nu cred că sunt de acord în întregime cu punctul ei de vedere şi, chiar dacă cineva ar putea spune că sunt a naibii, tot am impresia că este niţeluş isterică. Mă rog, din moment ce plăteşte bine, toate astea nu prea contează cine ştie ce!

— Numai asta te interesează, banii şi iar banii! Va să zică, dacă madam Ritter aia este isterică, iar Kerman delicios, eu trebuie să fac pe hingherul pe-aici, nu? Asta vrei de fapt să insinuezi!

— Dacă nu-ţi place, n-ai decât să angajezi pe altcineva în locul lui Kerman.

— Nu zău, să arunc banii pe fereastră? Bine, de acord. Dar începând de mâine, Kerman o să treacă la treabă. Şi de lecţiile de şofat ale doamnei Ritter o să mă ocup eu. Dacă este convinsă că nu poate exista vreun bărbat mai senzaţional decât Kerman, înseamnă că nu m-a văzut pe mine.

— Vrei să-ţi dau adresa lui Barratt? Jefferson Avenue, numărul 247, răpăi Paula ca o mitralieră.

— O ştiu, o ştiu! Nu-i nevoie să mi-o aminteşti. După ce o să mor, n-ai decât să mă tai în două şi o să găseşti adresa asta gravată pe vezica mea biliară. În ultimele cinci zile cred că am auzit-o de cel puţin o mie de ori.

Mi-am luat pălăria şi am ieşit din birou.

II

La numărul 247 din Jefferson Avenue se afla un imobil cu apartamente închiriate. Era o construcţie masivă şi

pătrată, din beton, cu jaluzele verzi la ferestre şi cu o intrare impozantă.

Parterul era cufundat într-o penumbră odihnitoare. Nu se zărea nici o frescă, nici o statuetă şi nici o tapiserie dintr-alea bălţate, capabile să bage în sperieţi vreun beţivan întârziat, care se întoarce acasă. Dalele de piatră erau acoperite cu un covor din material plastic, a cărui elasticitate am simţit-o sub tălpi în timp ce traversam holul, îndreptându-mă spre lift.

În spatele unor palmieri în ghivece de aramă, se zărea biroul de recepţie. O tipă citea o revistă, având căştile telefonice agăţate de gât. Poate că era plictisită sau poate că nu mă auzise intrând, oricum, nu şi-a ridicat capul spre mine, ceea ce mi s-a părut destul de neobişnuit pentru un ditamai căsoi ca ăla. De obicei, în asemenea situaţii, cel de la biroul de recepţie nu te lasă să te apropii de lift până când nu spui la cine te duci, după care telefonează respectivului pentru a obţine confirmarea sa.

Numai că, în momentul în care am deschis uşa liftului, şi-a făcut apariţia din spatele unei coloane un individ îmbrăcat într-un costum cam lustruit de atâta purtat, cu o pălărie trasă până pe urechi.

Individul s-a apropiat de mine.

— Te duci la cineva sau doar te plimbi pe-aici?

Avea o figură rotofeie, acoperită de o reţea fină de vinişoare roşii, iar ochii ce-i erau înfundaţi în orbite aveau o expresie dură. Mustaţa stufoasă îi acoperea probabil o gură cu buze subţiri şi răutăcioase. Avea aerul unui poliţist ieşit la pensie, care, pentru a-şi mai rotunji veniturile, se îngrijea ca în blocul ăla să nu intre chiar primul venit de pe stradă.

— Mă duc la cineva, i-am răspuns eu, şi i-am adresat un zâmbet.

Se vede treaba că farmecul meu natural nu a avut nici un efect asupra lui.

— Vizitatorii sunt rugaţi să treacă mai întâi pe la

recepţie. Şi pe cine vrei să vezi?

Nu părea mai nesuferit decât oricare dintre poliţiştii din Orchid City, însă era suficient de autoritar pentru a mă impresiona.

Şi, întrucât Barratt ar fi fost şi aşa destul de surprins de vizita mea, aveam tot interesul să-l iau ca din oală şi să nu-l anunţ dinainte. Am făcut în aşa fel încât din portofelul meu să vadă lumina zilei o bancnotă de cinci dolari. Ochii individului se lipiră de ea, în timp ce limba lui, asemenea tălpii unui pantof scâlciat, prospectă marginea mustăţii. Iar degetele lui ca nişte cârnăciori, gălbejite de nicotină, apucară bancnota cu un gest reflex, ca urmare a unei îndelungate experienţe.

— Nu mă duc la nimeni anume, fac şi eu o plimbare, i-am răspuns, dezvelindu-mi ambele şiruri de dinţi, inclusiv coroanele de aur.

— Te sfătuiesc să-i dai zor, mormăi el. Şi să nu crezi cumva că mi-ai cumpărat bunăvoinţa. S-a întâmplat pur şi simplu că nu te-am văzut trecând.

Şi, zicând asta, îşi reluă postul de observaţie din spatele coloanei. Însă se opri pe la jumătatea drumului şi se uită chiorâş la tipa de la biroul de recepţie, care îşi lăsase jos revista şi-l observa tăcută. Pe figura ei ascuţită se instalase un surâs plin de subînţelesuri.

Intrând în lift, l-am văzut cum a traversat holul şi s-a îndreptat spre recepţie, fără îndoială pentru a împărţi prima obţinută.

Am urcat la etajul patru şi am apucat-o pe culoar. Barratt locuia la apartamentul 4B-15. Culoarul făcea un unghi drept şi, după ce am inspectat toate uşile, am ajuns la apartamentul din capăt. Un aparat de radio urla de aproape în asemenea hal, încât nu se mai înţelegea absolut nimic. Când m-am pregătit să sun la uşă, am auzit spărgându-se ceva.

Am apăsat pe butonul soneriei şi am aşteptat. În afară de sunetele stridente ale unei orchestre de jaz, nu am desluşit nici o voce care să mă invite să intru. Am apăsat

din nou pe buton. Sunetul soneriei se suprapunea peste notele ascuţite ale unui clarinet. Apoi, radioul s-a întrerupt brusc şi uşa s-a deschis.

În pragul ei apăru un tip blond, înalt şi zdravăn, îmbrăcat într-un halat de casă stacojiu. Mă privi rânjind. Figura lui putea părea frumoasă celor care sunt înnebuniţi după aşa-zisele profile „de medalie”. Pupilele ochilor de culoarea ambrei îi erau la fel de mari ca nişte monede de un cent.

— Salut! făcu el, cu o voce joasă şi tărăgănată. Tu sunai în halul ăsta?

— Păi, dacă n-am fost eu, i-am răspuns fără să-l slăbesc din ochi, înseamnă că o fi fost vreo fantomă.

Uitându-mă la pupilele lui, m-am prins că-şi luase doza de marijuana. Era indicat să fiu cu ochii-n patru.

— Mda, ştiu şi eu câteva de-astea pe-aici, spuse el cu o voce suavă.

Braţul i se destinse ca dintr-un arc, şi am văzut străfulgerând pe lângă figura mea ciobul unei sticle pe care individul îl ascunsese la spate.

Am reuşit să eschivez. Pot spune că mai mult din noroc, decât ca urmare a vreunei tehnici speciale. Elanul l-a făcut să-şi ia avânt, exact cât trebuia să primească în bărbie upercutul meu de dreapta. Zgomotul oaselor care s-au ciocnit şi clănţănitul scurt al dinţilor din gura lui mi-au sunat plăcut la ureche. S-a întins pe jos, cât era de lung, fără să lase din mână ciobul de sticlă. I l-am luat cu grijă şi am intrat prudent în apartament, păşind peste el. Aerul puţea a whisky şi a marijuana, un miros pe care de altfel mă aşteptam să-l întâlnesc. În faţa şemineului zăceau mai multe sticle sparte de whisky. Mobilierul de oţel cromat era răspândit peste tot prin încăpere, ca şi cum pe acolo s-ar fi bătut nişte beţivi o oră încheiată. Masa lungă de vreo trei metri, tot din oţel cromat, aterizase într-o fereastră, crăpându-i unul dintre carouri.

Dacă s-ar fi făcut abstracţie de miros şi de mobilierul metalic, camera ar fi fost goală. M-am apropiat de o uşă

întredeschisă, călcând pe un covor roşu ca sângele, şi am intrat într-o cameră în care perdelele erau trase, iar lumina aprinsă. Pe pat era întinsă o fetişcană cu părul blond platinat. La gât avea un colier de fildeş, iar la glezna piciorului stâng o brăţară subţire de aur. În rest, era complet goală. Era tânără şi avea un corp frumos, dar, în dezordinea cearşafurilor mototolite, nu prea părea atrăgătoare la vedere. Avea gura umflată, de parcă tocmai o pocnise cineva, iar braţele şi pieptul îi erau decorate cu câteva vânătăi.

Ne-am privit. Nu s-a mişcat şi nici măcar nu a părut surprinsă că mă vede. Mi-a adresat un zâmbet tâmp, aşa cum numai adepţii marijuanei ştiu s-o facă atunci când vor să fie amabili, dar când efortul este prea mare pentru puterile lor. Cu siguranţă că n-ar fi fost în stare să-mi înţeleagă demersurile. Aşa că trebuia să mă hotărăsc dacă s-o las acolo unde se afla sau s-o iau cu mine şi s-o duc acasă. Cu siguranţă că pentru isprava fiicei sale, Wingrove nu ar fi fost citat ca exemplu pozitiv în nici o adunare a oamenilor de vază din oraş, dar cel puţin avea să-i ofere la micul dejun altceva decât haşiş.

— Bună ziua, domnişoară Wingrove, ce spuneţi, ce-ar fi să mergem amândoi la tăticu' şi la mămica?

N-a răspuns nici un cuvinţel. Zâmbetul tâmp îi rămăsese înţepenit pe buzele rujate strident. Nu cred să mă fi auzit, dar eram cât se poate de sigur că nu avea nici cea mai mică idee despre ceea ce se petrecea.

În starea în care se găsea, nu prea aveam chef s-o pocnesc, dar era clar ca lumina zilei că nu putea părăsi apartamentul pe propriile ei picioare. Trebuia s-o car. M-am întrebat ce anume ar fi spus individul ăla cu pălăria trasă până peste urechi, din holul de la intrare, dacă m-ar fi văzut cărând o femeie.

Lângă fereastră se mai găsea încă un pat. Am luat cuvertura de pe el şi am aruncat-o peste corpul acela mic şi depravat.

— Dacă preferi să mergi singură, treaba ta, dar să-mi

spui. Fiindcă, altminteri, o să te duc în cârcă.

S-a uitat la mine cu nişte ochi goi, iar zâmbetul i s-a stins, de parcă ar fi făcut un efort să-l aducă la loc. Dar asta a fost tot. Nu şi-a manifestat nici o opinie.

M-am aplecat asupra ei şi am reuşit s-o ridic din pat, când, brusc, s-a trezit. M-a apucat de gât şi s-a trântit din nou în pat. Mi-am pierdut echilibrul şi am căzut peste ea. M-a înlănţuit cu mâinile şi picioarele într-o strânsoare din care pe moment nu am reuşit să mă eliberez.

Nu intenţionam să-i fac nici un rău, numai că mă strângea al naibii de tare, şi nu-i puteam suporta contactul corpului ei moale şi cald. S-a agăţat şi mai mult de mine, scoţând un chicotit dement, şi, după ce m-a prins zdravăn cu picioarele, a început să mă zgârie cu unghiile pe gât.

Am apucat-o de încheieturi şi am încercat să-i dau mâinile la o parte, dar era nemaipomenit de puternică. Ne-am rostogolit pe pat până am căzut din el. Între timp, a reuşit să-mi tragă una cu capul, după care a încercat să mă muşte de faţă.

Ne-am luptat pe jos, răsturnând mobila. Am mai încasat câteva lovituri în faţă, care m-au cam durut. Atunci, i-am tras una în stomac, de i-am tăiat răsuflarea. Şi-a luat mâinile de pe mine şi s-a îndoit de mijloc, chircindu-se de durere. M-am ridicat. Am observat că mi se rupsese nasturele de la gât al cămăşii, că reverul hainei era sfâşiat şi că obrajii zgâriaţi îmi sângerau.

Cu toate acestea, tipa nu abandonase lupta. A început să se târască pe podea, încercând să-şi recapete suflul şi să mă prindă din nou. În acel moment îşi făcu apariţia Barratt. A intrat încet şi cu grijă. Pe figură îi flutura un surâs tern şi rece. În mâna dreaptă ţinea un cuţit cu lama lungă, fără îndoială un cuţit de bucătărie.

Cu pupilele alea dilatate, avea aerul unui orb, dar fără doar şi poate că m-a văzut, întrucât s-a uitat în ochii mei şi s-a îndreptat spre mine.

Ochii ăia de mort, surâsul lui împietrit şi cuţitul de tăiat

carne au făcut să mă treacă toate sudorile.

— Barratt, aruncă naibii cuţitul ăla! am răcnit la el, dându-mă înapoi, în căutarea vreunei arme.

A avansat încet, ca un somnambul. Mi-am dat seama că trebuia neapărat să-l opresc, altminteri m-aş fi găsit cu spatele lipit de perete. M-am aruncat brusc pe pat, am înşfăcat o pernă şi i-am trântit-o în faţă. Am profitat de faptul că s-a clătinat niţel şi am ţâşnit într-o parte, apucând un scaun. În aceeaşi clipă s-a năpustit asupra mea. Am întins spre el picioarele scaunului, de care s-a împiedicat, după care s-a prăvălit spre mine. Mi-am recăpătat echilibrul şi am ridicat scaunul, intenţionând să-l pocnesc în cap, numai ca individa m-a atacat pe la spate. M-a apucat iar de gât şi a început să mă strângă cât putea de tare. Întrucât Barratt îşi reluase atacul cu cuţitul îndreptat spre mine, m-am dat înapoi câţiva paşi, până am ajuns la perete. Fătuca însă continua să se ţină cramponată de mine. Când am văzut lucirea cuţitului, m-am aruncat disperat într-o parte, scoţând un strigăt de groază.

Am reuşit să desprind mâinile care mi se încleştaseră de gât, exact în momentul în care Barratt se apleca spre mine. Mi-am spus că-mi sunase ceasul. Am tras una cu piciorul, aşa, la întâmplare, însă lovitura nu-şi nimeri ţinta. Individul întinse cuţitul. Am încercat să scap, rostogolindu-mă într-o parte, însă mi-am dat seama că era imposibil. Fata continua să se agaţe de mine. Nu mă puteam rostogoli şi nici nu-mi puteam elibera mâna. Lama cuţitului era îndreptată spre stomacul meu.

Brusc, am auzit nişte paşi precipitaţi în încăpere. Barratt se întoarse pe jumătate. Vârful cuţitului nu mai era îndreptat spre mine, ci spre un punct din podea, la câţiva centimetri de corpul meu. Un individ solid, cu umerii largi, apăru ca din senin şi-i arse una lui Barratt peste cap cu ceva ce semăna a fi un săculeţ umplut cu nisip.

Barratt se clătină şi căzu în patru labe. Încercă să se

ridice, se prăbuşi la podea, se chinui să se ridice din nou şi aproape că izbuti, numai că individul cu umeri largi îi mai arse încă una cu săculeţul de nisip.

Toată figura nu a durat decât cinci secunde. În timpul ăsta, individa se tot încăpăţâna să mă sugrume, scoţând nişte ţipete de fiară sălbatică. Am reuşit să mă întorc cu faţa la podea. O mână puternică a smuls-o pe tipă de pe mine, ceea ce mi-a permis, cu chiu-cu vai, să mă îndrept de spate. Fata scoase un urlet şi se năpusti asupra individului solid, aţintindu-şi unghiile înainte.

Tipul nici nu se clinti din loc, îi trase o palmă peste mâini, după care o pocni cu săculeţul drept în tâmplă. Fata căzu ca trăsnită.

Se aplecă asupra ei, îi ridică o pleoapă şi apoi îmi zâmbi.

— Salut! Nu s-ar zice că este o petrecere de ziua ta... Am auzit nişte ţipete pe-aici. Individul ăsta chiar avea intenţia să te cresteze sau v-aţi distrat şi voi niţel?

Mi-am şters mâinile şi faţa cu batista, după care i-am răspuns:

— Era cam excitat. Cred că nici măcar nu ştia ce anume face. E drogat până-n măduva oaselor. (Am privit fără să mi se strângă inima la corpul gol de pe covor). Ai cam buşit-o... Sper să nu i se fi întâmplat ceva. Trebuie să livrez marfa unui client de-al meu.

Mi-a risipit îndoielile cu un gest dezinvolt.

— Fii fără grijă! Să nu-ţi fie niciodată frică să pocneşti un drogat! De altfel, mă cam săturasem de ăştia doi. De trei zile, se tot ceartă şi fac întruna scandal, de nu pot să închid un ochi.

Am continuat să mă şterg pe faţă şi la ceafă, întrucât eram leoarcă de sudoare. Cuţitul ăla mare de bucătărie îmi băgase spaima-n oase.

— Locuieşti aici? l-am întrebat.

— Din păcate, da. Chiar în faţă. Dacă te interesează cumva, mă cheamă Nick Perelli.

M-am prezentat şi eu, după care i-am spus:

— Îţi rămân dator. Dacă n-ai fi intervenit, precis că ţicnitul mi-ar fi găurit burta.

Perelli zâmbi. Figura sa bronzată căpătă o expresie umană. Avea o înfăţişare plăcută, hainele îi erau de bună calitate şi-i veneau bine.

— Va să zică, tu eşti ăla de la „Universal Services”? Mda, frumuşică afacere... Dacă aş fi în locul tău, nu prea aşa avea de ce să mă plâng.

— Hm, nu am parte întotdeauna de o existenţă liniştită. Doar ai fost martor... Auzi, e de la sine înţeles că dacă te pot ajuta în vreun fel, acum sau când o fi cazul, nu trebuie decât să-mi dai de ştire. O să ai parte de serviciile noastre de categoria întâi, şi asta, bineînţeles, pe cheltuiala firmei.

— E-n regulă, aşa rămâne, făcu el cu un zâmbet larg. Deocamdată nu am nevoie de nimic, dar nu se ştie niciodată. (Atinse cu piciorul coastele fătucii.) E un caz al tău, nu?

— Mda, şi nu sunt încântat de nici un fel. Misiunea mea constă în a o duce înapoi bătrânului ei.

— Şi tu crezi că ăla o să fie fericit s-o recupereze? În locul lui, chiar dacă mi s-ar da un iaht pentru chestia asta şi tot n-aş accepta.

Am luat cuvertura şi am aruncat-o peste corpul fetei.

— Nici taică-său nu-i mai breaz. Auzi, da’ ce-o să spună câinele ăla de pază de jos, când o să mă vadă traversând holul cu pachetul ăsta în cârcă?

— Cine, Maxie? izbucni Perelli în râs. O să fie în al nouălea cer! De când tot vrea el să scape de individa asta, numai că-i era frică de Barratt. De altfel, eu tocmai eram pe punctul de a pleca. Mă întâlnesc cu gagica mea. Aşa că o să coborâm împreună şi o să aranjez eu în aşa fel încât să nu ai necazuri.

— La fix, am răspuns. Atât ar mai lipsi, să fiu arestat pentru că am răpit pe cineva.

Mi-a arătat o uşă.

— Uite, acolo este baia. Aranjează-te şi tu niţel. Ai o

mutră cam şifonată. Am eu grijă de ăştia doi.

Am intrat în baie şi am făcut tot ce se putea pentru a repara pagubele care mi se aduseseră. Am reuşit chiar să-mi prind cu un ac reverul hainei, dar tot aveam aerul că mă încăierasem cu o pisică sălbatică.

După ce am ieşit din baie, am învelit-o pe fată în cuvertură şi mi-am aruncat-o pe umeri.

— Numai să nu-şi revină în maşină! i-am spus lui Perelli.

— Nici o grijă! mă linişti el. Când pocnesc pe cineva, să ştii că-l apucă somnul mult timp.

Am ajuns la lift fără să întâlnim pe nimeni.

— Când te duci la o întâlnire, ai întotdeauna la tine săculeţul ăla cu nisip? l-am întrebat eu în timp ce coboram cu liftul.

Mi-a zâmbit.

— Nu mă despart niciodată de el. Sunt jucător profesionist şi ăsta este cel mai bun mijloc pentru a aplana nişte conflicte. M-a scos din belele de multe ori.

— Da’ te pricepi să-l foloseşti, după câte am văzut.

— Nu-i nici o şmecherie. Totul este să loveşti ca lumea. Dacă dai cu el aşa, în joacă, nu faci altceva decât să întărâţi lumea.

Liftul se opri lin. Am ieşit şi am început să traversăm holul.

Tipa de la biroul de recepţie se ridică de pe scaun şi ne privi cu ochii holbaţi. Mâna îi bâjbâi de-a lungul mesei, până găsi un buton pe care apăsă. Individul cu pălărie ieşi ca un automat din spatele coloanei. Mă privi, se uită apoi la fata ambalată în cuvertură de pe umerii mei, scoase un mormăit surd, după care se îndreptă spre noi cu un pas hotărât.

— E-n regulă, Maxie, şezi blând, spuse Perelli. Ducem nişte resturi menajere. Şezi blând!

Maxie se opri locului. Se aplecă pentru a examina figura fetei, dar, după ce-şi recunoscu clienta, se lăsă păgubaş.

— Aha, asta era! Unde o duceţi?

— Ce-ţi pasă, din moment ce o luăm de-aici? făcu Perelli.

Maxie răsuci în mintea sa vorbele lui Perelli pe toate părţile şi, în cele din urmă, declară:

— E perfect. Dar Barratt v-a lăsat s-o luaţi aşa, pur şi simplu?

— Deocamdată sforăie, am intervenit eu. Ne-am gândit că nu se face să-l trezim pentru atâta lucru.

Maxie privi atent la zgârieturile de pe faţa mea şi fluieră încetişor:

— Mda... Băieţi, să ştiţi că eu n-am văzut nimic. (Făcu apoi un semn tipei de la birou.) Ai auzit, Carrie, n-am văzut pe nimeni!

Tipa dădu din cap în semn că da, după care reluă lectura revistei. Maxie ne făcu semn să plecăm.

— Fiţi atent, să nu fie gabori prin zonă!

Am coborât treptele şi am ajuns pe trotuarul scăldat de razele soarelui. Prin împrejurimi, nu se afla nici un poliţist.

Am aşezat-o pe fetişcană pe bancheta din spate a maşinii, după care am trântit portiera.

— Bine, am spus eu, îţi mulţumesc încă o dată. Pot să mărturisesc, fără să exagerez câtuşi de puţin, că mi-ai salvat viaţa. (I-am dat cartea mea de vizită.) Şi nu uita, oricând şi oriunde vei avea nevoie de mine, voi fi fericit să restabilesc egalitatea pe tabela de marcaj.

...A fost uşor să rostesc cuvintele astea, dar, când am văzut ce întorsătură au luat evenimentele, m-am simţit ca un câine cu o tinichea legată de coadă. Fiindcă nu au trecut decât trei săptămâni şi am fost obligat să-mi ţin promisiunea.

III

Jack Kerman, un tip înalt şi slab, stătea întins cât era de lung pe canapeaua mea. Era îmbrăcat într-un costum verde, avea o cămaşă de mătase de culoarea caiselor coapte şi purta pantofi maro de antilopă. Pe piept îi stătea în echilibru un pahar cu whisky. Cu o mână moleşită, bătea măsura unei melodii de jaz ce se auzea la radio.

Stăteam în faţa lui, într-unul din fotoliile alea în care te cufunzi până la podea, şi contemplam prin fereastra deschisă clarul de lună de deasupra Pacificului. Mă întrebam în sinea mea, destul de indecis, dacă să fac o baie în ocean sau să-mi torn un alt pahar.

Povestea cu fata lui Wingrove devenise de domeniul trecutului, iar de Perelli abia dacă-mi aminteam. Cu zece zile în urmă, o dusesem pe micuţa drogată, aşa leşinată cum era, în sânul familiei, iar din punctul meu de vedere afacerea se încheiase.

— Cred că ar trebui să plecăm şi noi într-o vacanţă, spuse brusc Kerman. Munca asta cumplită o să mă dea gata şi, până la urmă, o să fac ulcer. Ar trebui să închidem prăvălia pentru câteva luni şi să dăm o raită prin Bermude sau Honolulu... Mda, asta ar trebui să facem. Să mai vedem şi noi ceva mai acătării, de exemplu niscaiva rochiţe din frunze de palmieri, nu toată ziua-bună ziua pijamalele astea vărgate de pe plajă. Mda, ar fi o chestie! Ce spui, Vic? O întindem? Doar ne permite punga, nu?

— Poate ţie, dar nu şi mie. Şi, pe urmă, ce ne facem cu Paula?

Kerman dădu pe gât o înghiţitură zdravănă de whisky, oftă şi-şi aprinse o ţigară.

— Cu Paula e treaba ta. Fata asta este un pericol public. Nu se gândeşte decât la muncă şi la parale. Auzi,

că tot veni vorba despre ea, ai putea să-i spui să mă cam lase-n pace. Dacă o auzi cum vorbeşte, ai crede că nu fac nimic pentru banii pe care-i iau.

— Şi tu chiar crezi că faci ceva? am spus eu, închizând ochii. În orice caz, ia-ţi gândul de la vacanţă. Am ajuns şi noi la un anumit nivel şi trebuie să încercăm să-l menţinem. Dacă închidem prăvălia, n-o să treacă nici o săptămână şi lumea o să ne uite. În genul ăsta de afaceri, nu-ţi poţi permite să te opreşti.

Kerman mormăi:

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Însă trebuie să-ţi spun că sunt combinat cu o roşcată, care mă costă ochii din cap. Nu ştiu ce-şi închipuie ea despre mine. Probabil că este convinsă de faptul că tipăresc bani. Şi fii atent, nu-i o puştoaică rea. Nu se ţine cu nasul pe sus, iar mie, tocmai asta-mi place la o femeie. Însă ce mă sâcâie la ea este că...

Nu a apucat să-mi spună ce anume îl sâcâia la puştoaica lui, fiindcă tocmai a sunat telefonul.

Kerman ridică plictisit capul şi privi în direcţia aparatului cu un aer urâcios.

— Nu răspunde, mă sfătui el. S-ar putea să fie un client.

— La zece şi zece seara, un client? Ce tot spui! i-am răspuns eu, ridicându-mă cu greu din fotoliu. Precis că este vreo fantomă graţioasă din trecutul meu, care şi-a mai adus aminte de mine.

— În cazul ăsta, mai bine lasă-mă să răspund eu. Specialitatea mea este să mă conversez cu femeile.

I-am aruncat cu o pernuţă în cap şi am ridicat receptorul.

— Alo?

Mi-a răspuns o voce bărbătească:

— Sunteţi cumva domnul Malloy?

Era una dintre acele voci care înfiora femeile. O voce care evoca o siluetă virilă, cu figura arsă de soare, care reprezintă întotdeauna o companie agreabilă şi care

preferă să accepte o invitaţie la ceai în absenţa soţului decât orice altă activitate. Poate că mă înşelam, însă asta era imaginea pe care mi-o făcusem la auzul acelei voci vibrante de bariton.

— Chiar eu, am răspuns. Cu cine am onoarea?

— Mă numesc Lee Dedrick. Am încercat să iau legătura cu dumneavoastră la agenţie, însă nu mi-a răspuns nimeni.

— Îmi pare rău. Biroul se închide la ora şase.

— Şi oricum e o oră târzie, bombăni Kerman, băgându-şi pernuţa sub cap. Spune-i că ne-am molipsit cu toţii de scarlatină şi că stăm la pat.

Vocea insistă:

— Dar mai mult ca sigur că aveţi pe cineva de serviciu toată noaptea, nu?

— Domnule Dedrick, în aceste clipe vorbiţi chiar cu cel care este de serviciu pe timpul nopţii.

— Aha, mda... înţeleg.

Făcu o pauză, după care reluă:

— În cazul ăsta, pot să vă cer să veniţi chiar acum la mine acasă? Este vorba despre ceva urgent.

În ciuda tonului autoritar, am avut impresia că îi era frică de ceva. Vocea îi era destul de nesigură, ba chiar puteam distinge că gâfâia. Fără să-l iau în seamă pe Kerman, care îmi făcea semne disperate să închid, l-am întrebat:

— Domnule Dedrick, puteţi fi mai precis în legătură cu obiectul întrevederii noastre?

S-a făcut linişte. Mi-am lipit urechea de receptor şi am desluşit zgomotul precipitat şi inegal al respiraţiei de la celălalt capăt al firului.

— Acum câteva minute am primit un telefon. Cineva m-a avertizat că în seara asta o să fiu răpit. Probabil o glumă proastă. Însă m-am gândit că este mai bine să pun răul înainte. Întâmplător, în noaptea asta sunt doar cu şoferul meu. Este un filipinez, care, în caz de ceva, mai mult ca sigur că n-o să-mi fie de prea mare ajutor.

Istoria pe care mi-a servit-o mi s-a părut cel puţin ciudată.

— Aveţi idee cine anume v-ar putea răpi?

Din nou s-a lăsat liniştea. I-am auzit iarăşi respiraţia gâfâită, care a produs asupra mea un efect neplăcut. Era ca şi cum aş fi văzut în faţa mea o figură descompusă de spaimă.

— Se întâmplă să fiu soţul Serenei Marshland, răspunse el dintr-o suflare. Şi v-aş fi recunoscător dacă nu v-aţi pierde vremea cu întrebări de genul ăsta. Vă pot satisface curiozitatea după ce veţi ajunge la mine.

Nu mi-a plăcut felul în care vorbea, dar mi-am dat seama că se datora groazei care pusese stăpânire pe el. Pe de altă parte, nu aveam nici un chef să iau cazul ăsta. Lucrasem toată ziua şi preferam să-mi petrec seara în compania lui Kerman, golind paharele cu whisky. Însă asta nu era o modalitate de a prospera în afaceri. Ca să nu mai vorbim de faptul că Serena Marshland stătea cocoţată pe o avere cotată ca fiind a patra din lume.

— Domnule Dedrick, de unde telefonaţi?

— Locuinţa mea se numeşte „Ocean End”. Nu se poate să n-o ştiţi, deşi este cam retrasă. Ar fi bine să veniţi cât puteţi de repede.

— Da, ştiu unde se află „Ocean End”. În regulă, o să vin în zece minute.

— Din şosea, se face o alee. O să-i spun şoferului să deschidă grilajul. Ca să zic aşa, abia m-am mutat şi...

Se întrerupse brusc. Am aşteptat să continue, însă nu s-a mai auzit nimic. Am spus:

— Alo! Alo!

Am desluşit din nou o respiraţie gâfâită, dar nu mi-a mai răspuns nimeni.

— Alo! Domnule Dedrick!

Zgomotul respiraţiei se stinse. Urmă o tăcere lungă, după care am auzit un păcănit. Legătura fusese întreruptă.

IV

„Ocean End” este situat printre nişte dune de nisip, la vreo cinci kilometri de bungaloul meu. Fusese construit cu câţiva zeci de ani în urmă de un milionar care nu apucase să locuiască niciodată acolo. Fusese victima unui crah financiar în urma căruia se sinucisese, chiar înainte de a inaugura locuinţa. Câţiva ani de zile, casa rămăsese goală, după care fusese cumpărată de o societate comercială, care a câştigat bani serioşi închiriind-o bogătaşilor în trecere prin oraş, prea simandicoşi să tragă la „Orchid Hotel”. Şi, conform reclamelor publicitare, „Ocean End” era castelul visat de oricare milionar.

Grădinile amplasate pe mai multe terase acopereau mai multe hectare, iar piscina era construită jumătate înăuntrul casei, jumătate afară. Casa propriu-zisă prezenta o îmbinare de beton şi piatră de coral, într-un stil baroc, italienesc.

Buick-ul meu rulă de-a lungul aleii care pornea din şosea, preţ de vreo trei kilometri. Aleea era frumoasă, largă şi străjuită de palmieri.

— De când mă ştiu am vrut să văd şi eu coşmelia asta, făcu Kerman. (Se aplecă în faţă, privind atent la cercurile simetrice ale farurilor care se deplasau înaintea noastră.) Ba chiar m-am amuzat gândindu-mă că aş putea să o închiriez pentru o săptămână. După tine, cât m-ar costa distracţia asta?

— Salariul tău pe vreo zece ani.

— Mda, cred că ai dreptate. Aşa că mai bine să visez în continuare.

— Jack, ia spune, mă tot gândesc la tipul ăla. De ce naiba o fi închis, aşa, în timp ce vorbeam?

— Ştii şi tu cum sunt barosanii ăştia. Mereu cu nasul pe sus şi, dacă-ţi spun două vorbe, cred că deja este

prea mult.

— Eu cred că, în timp ce vorbea cu mine, a intrat cineva, care şi-a dat toată osteneala să nu fie auzit.

— Tu ai darul că vezi peste tot numai mistere. Pariez că s-o fi săturat să stea la taclale şi a închis. Toţi grangurii ăştia sunt la fel. Nu se prea obosesc să fie politicoşi, aşa cum suntem noi.

În faţa maşinii apăru grilajul care delimita proprietatea lui Dedrick. Era larg deschis. Nu am încetinit. Am trecut de el în trombă şi am pătruns în parc printr-o alee mărginită de rododendroni uriaşi.

— Ce naiba goneşti în halul ăsta, doar nu-i foc! gemu Kerman.

— Mi s-a părut că individul era speriat de moarte şi tare mă tem că i s-a întâmplat vreo chestie nasoală.

Mi-am lansat Buick-ul într-un viraj prelungit şi, brusc, în lumina farurilor, a apărut şi casa, părând că se năpusteşte asupra noastră. Am frânat, iar Kerman a scos un geamăt. Cauciucurile scârţâiră, iar maşina se opri la câţiva centimetri de balustrada care înconjura terasa.

— În fond, de ce te-ai oprit? mă întrebă Kerman, ştergându-şi faţa. Puteai să-ţi continui drumul până-n casă. Doar ştii că nu-mi prea place să merg pe jos.

Am respirat uşurat după cursa nebunească pe care o făcusem şi i-am răspuns:

— Îţi faci griji de pomană. Şi să ştii că bei prea mult.

Am coborât din maşină, iar Kerman m-a urmat. La stânga, în faţa intrării principale, se afla un automobil cu luminile de poziţie aprinse. Era uriaş şi strălucitor ca un pachebot. În afară de o fereastră luminată de la capătul terasei, întreaga casă era cufundată în întuneric.

— Sunăm sau intrăm pe-acolo? întrebă Kerman, arătând spre fereastra luminată.

— Eu zic să aruncăm mai întâi o privire. Dacă n-o să vedem pe nimeni, o să sunăm. Ai pistolul la tine?

— Da, dar ia-l tu, spuse Kerman într-un elan de generozitate, întinzându-mi arma lui de calibrul 45. Îmi

atârnă în buzunar şi haina nu-mi vine cum trebuie.

— Şi ăla care are armă trebuie să meargă-n faţă, nu?

— Doamne, ce meschin poţi fi! Zău, câteodată mă tot întreb cum de m-am înhăitat cu tine!

— Poate ca să iei şi tu acolo niscaiva parale la sfârşitul lunii, pentru ceea ce tu numeşti muncă.

Am luat-o în linişte de-a lungul terasei, schimbând câteva cuvinte în şoaptă. Apropiindu-ne de fereastra luminată, i-am făcut lui Kerman semn să tacă. M-a împins uşor, invitându-mă s-o iau înainte. Am făcut câţiva paşi, în timp ce el se uita în urmă. Am ajuns în dreptul ferestrei şi am aruncat o privire înăuntru. Camera era lungă şi dreptunghiulară, mobilată în stil mexican. Podeaua era acoperită cu covoare somptuoase, pe pereţi erau agăţate tot felul de şei şi de hamuri, iar de-a lungul ferestrelor şi de-o parte şi de alta a şemineului erau amplasate câteva canapele largi.

Pe masă se găseau un telefon şi un pahar plin cu un lichid care semăna a fi whisky. Dintr-o scrumieră alunecase chiştocul unei ţigări şi pârlise suprafaţa lustruită a mesei.

Înăuntru nu se afla nimeni. I-am făcut semn lui Kerman să se apropie.

— Mamă, ce mai bogăţie! şopti el, privind pe deasupra umărului meu. Te vezi locuind într-o magherniţă ca asta?... Ia spune, ce facem acum?

Am intrat în încăpere. Chiştocul de ţigară şi paharul de whisky mă cam neliniştеau. Kerman veni după mine, ocoli un divan şi se opri în dreptul unei şei mexicane agăţate de perete. Mai făcu doi paşi, după care se opri atât de brusc, încât îi căzu părul pe frunte.

— Fir-ar să fie!

Dintr-un salt, am şi fost lângă el.

Un bărbat îmbrăcat într-o uniformă neagră de şofer zăcea întins pe spate. Nu a fost nevoie să-l ating ca să-mi dau seama că era mort. Drept în mijlocul frunţii avea o gaură de un roşu întunecat, din care sângele îi cursese

din abundenţă, îmbibând covorul pe care erau desenate modele mexicane. Mâinile de un galben închis erau ţepene, degetele îi erau încovoiate ca nişte gheare, iar figura sa oacheşă şi ascuţită încă mai păstra o expresie de groază.

— Fir-ar să fie! spuse Kerman cu o voce joasă. Mi-a tras o sperietură clasa-ntâi, zău aşa.

M-am aplecat şi am atins mâna crispată a mortului. Încă mai era caldă. I-am ridicat braţul, după care i-am dat drumul. A căzut inert pe covor. Individul fusese împuşcat cu puţin timp în urmă.

— Cred că e nasol cu Dedrick ăsta, am spus eu. Probabil c-a fost surprins tocmai când vorbea cu mine la telefon.

— Ce, crezi că a fost răpit?

— Aşa se pare. Jack, dă un telefon la poliţie. Noi nu mai putem face nimic. După cum ştii şi tu, Brandon nu ne prea are la inimă. Dacă-şi bagă-n cap că am avut timp să ne facem mica noastră anchetă personală mai înainte de a anunţa autorităţile, o să facă un tam-tam cumplit.

Kerman ridică receptorul, dar nu-l duse la ureche. Se opri cu el în mână, înclină capul şi ciuli urechea.

— Parcă se aude o maşină...

Am ieşit pe terasă.

Era într-adevăr o maşină, care venea în trombă. Am auzit zgomotul unui motor puternic şi geamătul cauciucurilor la curbă.

— Aşteaptă niţel, i-am spus.

Printre copaci apărură dârele de lumină ale farurilor şi, peste o clipă, maşina opri la câţiva metri de Buick-ul meu.

Am traversat terasa şi m-am oprit în capul treptelor care duceau spre grădină, examinând pe individa care tocmai cobora din maşină.

În lumina palidă a lunii, abia dacă-i distingeam silueta. Am constatat totuşi că noua sosită era înaltă, suplă şi că nu purta pălărie.

— Lee...
S-a întrerupt şi şi-a îndreptat capul spre mine.
— Tu eşti, Lee?
— Se pare că domnul Dedrick lipseşte, i-am răspuns eu, coborând treptele şi îndreptându-mă spre ea.
A rămas locului cu răsuflarea tăiată, după care s-a întors pe jumătate, ca pentru a o lua la fugă, dar a reuşit să se stăpânească şi să mă privească în faţă.
— Cine... cine eşti dumneata?
— Mă numesc Vic Malloy. Domnul Dedrick mi-a telefonat acum vreun sfert de oră şi mi-a cerut să vin aici.
— Ah!...exclamă ea uimită şi descumpănită. Şi spuneţi că nu este acasă?
— Nu ştiu precis, dar aşa se pare. În toată casa, doar camera aia de-acolo este luminată. Iar domnul Dedrick nu se află în ea. Restul casei este în întuneric.
În timp ce vorbeam, am făcut câţiva paşi spre ea, ca s-o privesc mai bine. Am văzut că era brunetă, destul de tânără, şi că era îmbrăcată într-o rochie de seară. Mi s-a părut drăguţă.
— Dar trebuie să fie aici, făcu ea scurt.
— Pot să vă întreb... cu cine am onoarea...?
A ezitat o fracţiune de secundă, după care s-a hotărât:
— Sunt Mary Jerome, secretara doamnei Dedrick.
— Mă văd nevoit să vă dau o veste proastă. L-am găsit pe şoferul domnului Dedrick acolo. (Şi am întins mâna în direcţia ferestrei luminate.) Este mort.
— Mort? exclamă ea şocată.
— A fost împuşcat drept în frunte.
S-a clătinat şi am avut impresia că avea să leşine. Am luat-o de braţ şi am susţinut-o.
— Vreţi să staţi niţel în maşină, ca să vă reveniţi?
S-a depărtat de mine cu un pas.
— Nu, n-am nimic. Să înţeleg că a fost asasinat?
— Cam aşa pare să se fi întâmplat. În orice caz, nu s-a sinucis.

— Şi ce s-a întâmplat cu Lee... adică cu domnul Dedrick?

— Habar n-am. Mi-a telefonat să-mi spună că a aflat de la un informator anonim că avea să fie răpit. Am ajuns aici şi am dat de cadavrul şoferului său.

— Răpit? Oh! tremură ea din tot corpul, părând pur şi simplu îngrozită. El v-a spus asta? Sunteţi sigur? mă întrebă precipitată.

— Absolut sigur. Tocmai mă pregăteam să mă uit prin casă. Abia am ajuns aici, nici nu cred să fi trecut câteva minute. Chiar nu vreţi să aşteptaţi în maşină?

— Nu, nu! O să merg împreună cu dumneavoastră. De ce să-l fi răpit cineva?

— Şi eu l-am întrebat acelaşi lucru. Mi-a răspuns că este soţul Serenei Marshland.

A trecut iute prin faţa mea, a urcat treptele alergând şi a traversat terasa în fugă. M-am luat după ea. Kerman ieşi şi-i bară drumul.

— Mai bine ar fi să nu intraţi, îi spuse el blând.

— Aţi dat de domnul Dedrick? îl întrebă ea, ridicându-şi capul.

Lumina din încăpere îi cădea drept pe figură. Era fermecătoare, însă avea în ea ceva dur, ceva rece. Ochii erau frumoşi, iar gura şi bărbia energice. Părea să aibă vreo treizeci de ani, dar, cu toate astea, nu prea o vedeam eu secretara unei milionare. Era îmbrăcată în haine care probabil că costaseră scump. Purta cu graţia unui manechin o rochie purpurie, fără bretele, peste care avea o pelerină de mătase.

Kerman dădu din cap.

— Căutaţi-l, chiar vă rog s-o faceţi! Nu aveţi decât să mergeţi amândoi şi să scotociţi casa, de sus şi până jos!

I-am făcut semn lui Kerman:

— Jack, mai întâi sună la poliţie.

Kerman se îndreptă spre telefon, iar individa intră în cameră. Se aplecă asupra corpului şoferului şi păli. M-am apropiat de ea, dar îşi recăpătă rapid sângele rece şi se

dădu cu câţiva paşi înapoi.

— Haideţi mai bine pe terasă, i-am propus eu. Lăsaţi-l pe Kerman să-l caute pe domnul Dedrick.

I-am pus mâna pe braţ, dar se smuci tresărind uşor, după care ieşi pe terasă.

— E groaznic, murmură ea. Mai bine v-aţi ocupa să-l găsiţi pe domnul Dedrick, decât să vă ţineţi după mine. În fond, de ce v-a telefonat? Vă cunoştea?

— Eu sunt directorul de la „Universal Services”. Probabil că a dat de noi în urma unui anunţ publicitar.

Şi-a dus mâna la faţă şi s-a sprijinit de balustradă.

— Nu prea sunt la curent cu toate astea... De fapt, ce este „Universal Services”? Abia am ajuns la Orchid City, nici nu sunt câteva ore.

— Suntem o agenţie care se ocupă de toate cazurile posibile şi imaginabile, începând cu divorţuri şi terminând cu găsirea unor câini pierduţi. Domnul Dedrick ne-a solicitat o gardă de corp. Însă, tare mă tem că am sosit prea târziu...

A dat din cap în semn că nu.

— Tot nu-mi vine să cred. Vă rog, convingeţi-vă că nu este în casă. Sunt sigură că-l veţi găsi pe undeva.

— Kerman îl caută, aşa că fiţi liniştită. Însă, după câte mi-a spus chiar domnul Dedrick, tocmai avea de gând să se mute, întrucât se găsea singur în casă, numai cu şoferul. Aşa este?

— Domnul Dedrick a închiriat casa asta pentru toată vara. A rămas câteva zile la New York împreună cu doamna Dedrick, îmi răspunse ea dintr-o suflare. Se întorceau de la Paris. Acum câteva zile, domnul Dedrick a luat avionul spre New York. A sosit aici înainte de soţia dumnealui, ca să aranjeze casa. Doamna Dedrick urmează să sosească mâine. Iar eu am plecat împreună cu domnul Dedrick din New York, ca să-i dau o mână de ajutor. Am tras la „Orchid Hotel”. Domnul Dedrick intenţiona să viziteze casa chiar astăzi şi ne înţelesesem să ne întâlnim aici în cursul serii...

— Mda, înţeleg...

Kerman veni spre noi.

— În casa asta nu se mai află nimeni, îmi dădu el raportul.

— Mai uită-te şi prin grădină.

Îi aruncă lui Mary Jerome o privire rapidă şi plină de apreciere, după care coborî treptele şi dispăru.

Am întrebat-o:

— Nu v-a vorbit niciodată despre vreo posibilă răpire, aşa-i?

— Oh, nu!

— Şi pe la cât a plecat de la hotel?

— La şapte şi jumătate.

— Pe mine m-a sunat la zece şi zece minute. Mă întreb ce-o fi făcut pe-aici timp de două ore şi patruzeci de minte... Aveţi vreo idee?

— Probabil că o fi vizitat casa... dar nu credeţi că ar fi mai bine să-l căutaţi împreună cu colegul dumneavoastră? Poate că este pe undeva, pe-aici, şi se află în stare gravă.

Începusem să cred că voia cu tot dinadinsul să scape de mine.

— Nu, cred că cel mai bun lucru este să vă ţin companie până când o să vină poliţia. Asta ar mai lipsi, să fiţi şi dumneavoastră răpită.

— Eu... eu cred că nu mai pot suporta starea asta de lucruri. O să mă întorc la hotel, spuse ea cu o voce brusc înăsprită. Vă rog să le spuneţi poliţiştilor că mă pot găsi la hotel, dacă au cumva de vorbit cu mine.

— După părerea mea, ar fi mai bine să-i aşteptaţi, i-am spus calm.

— Nu, nu, o să plec. Poate că este la hotel. Da, cred că este mai bine să plec.

Se întoarse pe jumătate, dar am apucat-o de încheietura mâinii.

— Îmi pare rău, dar este absolut indispensabil să rămâneţi aici până or să apară poliţiştii.

M-a privit fix. În lumina lunii, ochii îi străluceau dur.

— Dacă aşa credeţi, că este indispensabil...

— Da, aşa cred.

Îşi deschise poşeta.

— O ţigară mi-ar prinde bine.

Şi-a făcut numărul de nici nu m-am prins. M-am pomenit în faţa unui pistol de calibrul 25, îndreptat spre buricul meu.

— Hai, intră-n casă!

— Hm, cred că...

— Intră şi lasă vorba! se răsti la mine, cu o voce care nu avea nimic liniştitor în ea. Dacă nu intri, o să trag!

— Chestia asta o să-ţi aducă numai belele... Mă rog, dacă ţii neapărat...

Şi am intrat în hol. În acelaşi timp, am auzit-o cum cobora în fugă treptele terasei. M-am năpustit spre balustradă şi am strigat cât am putut:

— Jack, du-te după ea! Fii atent, e înarmată!

După care m-am repezit şi eu în urma ei.

S-a auzit o împuşcătură şi un glonţ mi-a fluierat pe lângă urechi. M-am aruncat la rădăcina unor palmieri. Au răsunat alte două împuşcături. Kerman strigă ceva. Apoi, zgomotul unei maşini sfâşie liniştea nopţii, pistolul lătră din nou, iar maşina dispăru în trombă.

Am rupt-o la fugă spre marginea terasei, în intenţia de a o urmări pe Mary cu Buick-ul meu. Însă individa se gândise la toate: cu ultimul glonţ îmi dezumflase roata din spate a maşinii.

Kerman ţâşni din întuneric.

— Ce dracu' se întâmplă? exclamă el furios. Nenorocita naibii, era cât pe ce să mă nimerească!

V

Ne-am instalat amândoi în camera în care se afla

biblioteca, în timp ce un poliţist impasibil stătea de pază la uşă, cu ochii pe noi, fără să pară că ne acordă vreo atenţie.

Ne-am făcut depoziţiile faţă de inspectorul principal Mac Graw şi nu ne-a mai rămas decât să-l aşteptăm pe Brandon. După ce i-am declarat lui Mac Graw cine era Dedrick, acesta ne spuse că fără doar şi poate Brandon ţinea să ne ia la întrebări. Aşadar, ăsta era motivul pentru care îl aşteptam.

În camera învecinată, tipii de la brigada criminalistică aveau treabă până peste cap. Căutau amprente, fotografiau şi răscoleau totul, în căutarea unor posibile indicii.

Telefonul suna întruna, iar maşinile soseau şi plecau. În cele din urmă, am auzit o voce puternică şi arţăgoasă. I-am dat un cot lui Kerman:

— Ăsta-i Brandon!

— O să se tăvălească pe jos de fericire că o să dea peste noi! făcu Kerman rânjind.

Poliţistul din pragul uşii ne aruncă o privire întunecată, după care începu să se foiască. Îşi trase cu un gest reflex poalele uniformei şi începu să-şi examineze nasturii. Comisarul Brandon, şeful poliţiei locale, era o adevărată viperă. Îşi teroriza subalternii, fără nici o excepţie.

Liniştea se instală din nou în încăpere, ca un nor de praf. Se scurse o jumătate de oră. Ceasul de la mâna mea arăta că trecuse un sfert de oră peste miezul nopţii. Kerman moţăia. M-am gândit că un pahar de whisky ar fi picat la ţanc.

Brusc, uşa se deschise violent şi Brandon îşi făcu apariţia, însoţit de Mifflin, un ofiţer de la brigada criminalistică.

L-am zgâlţâit pe Kerman, care deschise buimac ochii. Brandon ne examină cu privirea unui mare duce care descoperă pe cearşafuri urmele unor pantofi care au călcat într-o balegă.

Brandon era un individ mic de statură şi îndesat. Avea

o figură bucălată şi rozalie, iar în creştet, o claie de păr alb şi stufos. Ochii îi erau reci şi scrutători. Nu era un individ pe care să-l dea inteligenţa afară din casă, dar era ambiţios şi se descurca destul de bine, folosindu-se de ideile lui Mifflin şi culegând de unul singur laurii. Era şeful poliţiei de zece ani, avea un Cadillac, o vilă cu şapte dormitoare, nevastă-sa avea un mantou de vizon, iar băiatul şi fata lui erau la universitate. Puteam băga mâna-n foc că nu din salariu îşi putea permite un asemenea standard de viaţă. Bineînţeles că existau tot felul de vorbe că se lăsa mituit, însă până în prezent, din câte ştiam eu, nimeni nu riscase să aducă vreo probă în acest sens. S-a pretins chiar că, în decursul carierei lui, i se întâmplase să dosească şi probe materiale. În orice caz, el recomandase celor din subordinea sa să fie neînduratori. Era un individ foarte puternic şi foarte periculos.

— Va să zică, aţi fost pe felie, nu? făcu el cu o voce dură şi seacă. Aşa cum dezgropaţi voi cadavrele, v-ar invidia şi o haită de şacali.

Atât eu, cât şi Kerman, am tăcut mâlc. O vorbă nefericită, scoasă în faţa lui Brandon, te putea aduce în spatele gratiilor.

S-a uitat la poliţistul de lângă uşă, care stătea ţeapăn, ca un manechin de lemn.

— Afară!

Poliţistul se întoarse pe vârful picioarelor, ieşi şi închise uşa în urma sa, de parcă aceasta ar fi fost făcută din coji de nucă.

Din spatele lui Brandon, Mifflin îmi făcu complice cu ochiul.

Brandon se aşeză, îşi întinse picioarele scurte şi dolofane, îşi dădu pe ceafa pălăria neagră de fetru, după care începu să se cotrobăiască prin buzunare, în căutarea eternului său trabuc.

— E-n regulă, hai să recapitulăm, spuse el. Există un punct sau două pe care aş vrea să le lămurim niţel.

Malloy, hai, dă-i drumul, repetă-mi ce i-ai spus lui Mac Graw. O să te opresc eu când o să mă intereseze ceva.

Am început să relatez evenimentele cu o voce cam neliniştită:

— În seara asta, mă găseam împreună cu Kerman în bungaloul meu. La ora zece şi zece minute, a sunat telefonul. La celălalt capăt al firului se afla un individ care pretindea a fi Lee Dedrick şi care-mi cerea să mă duc imediat la el. Individul mi-a spus că tocmai primise un telefon de la cineva care nu-şi spusese numele şi care-l anunţase că avea să fie răpit.

— Chiar aşa a spus? Eşti sigur? mă întrebă Brandon, reuşind după mai multe încercări să desfacă celofanul cu care era învelit trabucul, folosindu-se de unghia degetului mare al mâinii drepte.

— Absolut sigur.

— S-a stabilit că numărul de telefon de aici nu a fost apelat deloc în timpul zilei de la vreo casă particulară. Ce spui de chestia asta?

— Probabil că s-o fi sunat de la vreun hotel.

— Exclus. S-a verificat şi chestia asta.

— Dar în afară de telefonul care mi s-a dat, din locuinţa asta nu s-a mai sunat şi în altă parte?

— Ba da. S-a cerut centralei telefonice să se facă legătura cu o cabină telefonică... Bine, spune mai departe.

Mifflin interveni cu vocea sa joasă şi apăsată:

— Poate că în timpul zilei i s-o fi spus lui Dedrick să sune pe seară la cabina aia telefonică. Şi în felul ăsta o fi fost avertizat despre răpire...

Brandon aruncă o privire peste umăr în direcţia lui Mifflin, de parcă în acel moment şi-ar fi dat pentru prima oară seama de prezenţa acestuia. Cu toate că-i lua în considerare ideile, îl făcea să-şi dea seama că locul său de muncă în serviciul poliţiei nu era decât trecător.

— Se poate, dar la fel de bine se poate ca şi Malloy să ne vândă gogoşi.

M-a privit dezvelindu-şi dinţii mici şi regulaţi, după care m-a întrebat:

— Nu-i aşa, Malloy?

— Nu, nu-i aşa. Nu mint câtuşi de puţin.

— Atunci, ia spune-mi, care să fi fost motivul pentru care Dedrick a făcut apel la tine, în loc să se adreseze poliţiei?

Aveam răspunsul pe vârful limbii, dar eram convins că n-o să-i fie pe plac. M-am mulţumit aşadar să-i răspund:

— Probabil că se gândise că putea fi vorba şi despre un banc prost şi nu avea chef să devină ridicol.

— Bine, bine, dă-i drumul mai departe. Vreau să aud ce s-a întâmplat, spuse Brandon, aprinzându-şi trabucul.

Şi-l întoarse între buzele sale subţiri şi-şi fixă privirea asupra mea.

— În mijlocul discuţiei pe care am avut-o cu el, la un moment dat a tăcut brusc. L-am strigat, dar nu mi-a mai răspuns. I-am auzit respiraţia, după care convorbirea s-a întrerupt.

— Ei bine, în momentul ăla trebuia să anunţi şi tu poliţia, mormăi Brandon. Doar ţi-ai dat seama că era ceva în neregulă.

— M-am gândit că poate tocmai intrase şoferul, iar Dedrick nu avea de gând ca individul să fie la curent cu toată povestea. Doar nu eram căzut în cap să alertez poliţia asupra unui caz, al cărui împricinat se numea Dedrick şi care nu-şi exprimase vreo dorinţă în acest sens.

Brandon îmi aruncă o privire furibundă şi-şi scutură scrumul.

— Mda, ai întotdeauna răspunsul pregătit, făcu el pe un ton acru. Bine, zi-i mai departe! Ai venit aici şi ai dat de Souki, aşa-i?

— Souki? Ăsta-i şoferul?

— Da, dacă e să ne luăm după scrisorile din buzunarul său. Ai întâlnit pe cineva în drum? Ai văzut vreo maşină?

— Nu. Şi imediat ce am dat de cadavrul şoferului, i-am

spus lui Kerman să telefoneze la poliţie. Însă în momentul în care se pregătea să sune, a apărut şi individa.

Brandon îşi mângâie nasul borcănat:

— Mda, şi? Ce-i cu individa asta? Cum ţi-a spus că se numeşte?

— Mary Jerome.

— Mda... Mary Jerome!

A scos un nor de fum care i-a ascuns pentru o clipă figura, după care a continuat pe un ton atoateştiutor:

— Şi a pretins că este secretara doamnei Dedrick, nu-i aşa?

— Chiar aşa.

— Mda... Ei bine, află că nu a tras la „Orchid Hotel”.

M-am ferit să fac vreun comentariu şi am tăcut.

— Semăna cu o secretară?

— Nu.

— Şi, după părerea ta, ar fi putut fi în cârdăşie cu răpitorii?

— Nu... nu prea cred. Atunci când i-am povestit despre cele întâmplate, părea sincer uimită. Şi, la urma urmelor, de ce oare să fi apărut la locuinţa lui Dedrick, dacă ar fi fost în cârdăşie cu răpitorii?

— Corect, Malloy, corect, făcu Brandon, zâmbindu-mi ameninţător. Eşti pe drumul cel bun. Ţi s-a părut cumva agitată?

— Da. Era destul de agitată.

S-a aşezat mai bine în fotoliu, şi-a aţintit privirile în tavan şi a căzut pe gânduri. După câteva clipe a reluat:

— Ascultaţi-mă bine amândoi şi ciuliţi urechile la ceea ce am să vă spun. Dacă istoria asta o să ajungă în ziare, jurnaliştii or să facă un tam-tam nemaipomenit. Ce mai, soţia lui Dedrick este cineva! Aş putea spune că este chiar o personalitate. În plus, are o grămadă de prieteni influenţi. Iar dacă n-o să fim prudenţi, riscăm să facem gafe, atât voi, cât şi noi. Eu o să fiu prudent, iar voi o să faceţi ceea ce vi se va spune.

L-am privit. M-a privit.

— Pariez că individa asta de Mary Jerome este amanta lui Dedrick, continuă Brandon. Se vede de la o poştă. Tipul a sosit aici ca să închirieze casa. Doamna Dedrick a rămas la New York. Despre el nu se ştie mare lucru. Timpul a fost prea scurt ca să ne putem informa ca lumea asupra lui. Cu toate astea, am început şi noi o mică anchetă. Se pare că nunta lor a avut loc în secret. Dedrick şi cu soţia lui s-au cunoscut acum două luni la Paris şi s-au şi căsătorit. Bătrânul Marshland, tatăl doamnei Dedrick, nu a aflat vestea decât în momentul în care cei doi au aterizat la New York, ca soţ şi soţie. Habar n-am de ce au ţinut în secret căsătoria lor. Se prea poate ca Dedrick să fie un individ dubios. În cazul ăsta, soţia lui a preferat să-şi pună tatăl în faţa faptului împlinit, decât să-l prezinte ca pe un viitor soţ. Mă rog, toată chestia asta nu este decât o ipoteză de-a mea şi în fond nici nu mă interesează cum s-or fi petrecut lucrurile. Însă, totul pare să confirme faptul că Dedrick mai era combinat cu o altă femeie, iar femeia asta nu poate fi decât Mary Jerome. Mi se pare cât se poate de clar că cei doi intenţionau să-şi petreacă noaptea în casa asta. Numai că Dedrick a fost răpit şi nu a mai putut să o prevină pe micuţa lui prietenă. Faptele se leagă. Aşa că-ţi dai seama de ce nu avea ea chef să fie luată la întrebări de către poliţie, de ce a tras asupra ta şi de ce şi-a luat tălpăşiţa înainte de a sosi noi. Şi, dacă vrei să ştii, îmi convine de minune că a şters-o.

S-a oprit, aşteptând să vadă ce reacţie am. Numai că eu nu mai aveam nimic de adăugat. Mă gândeam că, fără îndoială, avea perfectă dreptate. După cum spusese şi el, lucrurile se legau.

— De-asta am ţinut să am o mică discuţie cu tine, Malloy, adăugă el, nedezlipindu-şi privirea rece de pe figura mea. Dedrick a fost răpit. Perfect. Chestia asta mă priveşte pe mine, însă restul nu. Nu vreau să se audă nici o vorbă despre Mary Jerome. Dacă suflaţi ceva, o să

regretaţi. O să vă citez pe amândoi ca martori, şi în tot timpul ăsta o să-mi fiţi musafiri, iar băieţii mei or să se antreneze pe voi ca pe nişte saci de box. Aşa că sunteţi preveniţi şi ştiţi la ce să vă aşteptaţi dacă o să apară cumva numele individei ăsteia. Într-o afacere ca asta, e mai bine să nu scormoneşti prin gunoi. Şi mai vreau ca doamna Dedrick să fie cât se poate de menajată. E şi aşa destul de neplăcut că şi-a pierdut bărbatul în nişte împrejurări ca astea. Aşa că în nici un caz nu trebuie să afle despre isprăvile soţului ei. Cred că s-a înţeles, nu?

M-am gândit la eventualele relaţii sus-puse ale doamnei Dedrick. Poate chiar guvernatorul, care n-ar fi ezitat să-i tragă un şut în fund lui Brandon, dacă moştenitoarea şi-ar fi manifestat dorinţa în acest sens. Iar şefului poliţiei nici nu-i trecea prin cap să salveze interesele tinerei milionare sau s-o scutească de neplăcerile care i-ar fi atins demnitatea. Nu era preocupat decât de propria sa siguranţă.

— În regulă, am acceptat eu.

— Bine, făcu Brandon, ridicându-se. Încercaţi să vă ţineţi gura, altminteri o să vă pară rău. Şi, acum, căraţi-vă amândoi de-aici şi să nu vă prind cumva că vă mai întoarceţi. Iar dacă o să vă mai băgaţi nasul în povestea asta, o să fac în aşa fel încât o să vă pară rău că v-aţi născut.

— O să fie o senzaţie care-mi este familiară, interveni Kerman, cu o voce tărăgănată, în timp ce se îndrepta spre uşă. De multe ori, mă trezesc dimineaţa cu regret în suflet că m-am născut.

— Afară! urlă Brandon.

Am ieşit împreună cu Kerman din încăpere.

CAPITOLUL II

I

De la desfăşurarea acelor evenimente se scursese doar o zi. Era trecut de ora zece seara şi încercam să mă decid dacă ar fi fost mai bine să mă culc sau să desfac încă o sticlă de whisky şi să-mi petrec noaptea cu ea. În acel moment sună telefonul.

Soneria lui tiranică şi imperativă mă făcu să tresar, fără îndoială ca urmare a liniştii care domnise până atunci în bungaloul meu.

Am ridicat receptorul şi am răspuns.

— Alo?

Mai întâi am auzit acordurile unui vals interpretat de o orchestră. Notele ascuţite luate de o trompetă cu surdină m-au făcut să mă gândesc imediat la formaţia „ *Glyn Boos and Guys”.* Aşadar, cineva mă suna de la localul „Country Club”.

— Domnul Malloy?

Era o voce de femeie, joasă şi cam tărăgănată, făcută să agaţe bărbaţii. În orice caz, vocea aia m-a agăţat.

— Chiar eu, am răspuns.

— Mă numesc Serena Dedrick. În momentul ăsta mă aflu la „Country Club”. Puteţi veni aici? Am o treabă pentru dumneavoastră, dacă vă interesează genul ăsta de afaceri.

M-am întrebat de ce naiba oare nu o fi aşteptat până a doua zi de dimineaţă şi mi-am spus că precis cei din familia Dedrick preferau să-i pună pe alţii să muncească pentru ei la ore complet nepotrivite. Însă chestia asta nu mă deranja absolut deloc. Nu eram câtuşi de puţin nemulţumit că avea să-mi devină clientă.

— Sigur că da, doamnă Dedrick, sosesc imediat. Întreb la recepţie de dumneavoastră?

— Nu. O să fiu afară, în parking, în maşina mea. Este un Cadillac negru. În cât timp puteţi ajunge?

— Într-un sfert de oră.

— În regulă. O să aştept un sfert de oră, dar nu mai mult.

Din tărăgănată, vocea îi devenise tăioasă.

— Doamnă Dedrick, o să...

Nu m-a lăsat să-mi termin vorba şi a închis.

M-am dus în baie şi m-am examinat în oglindă. Am constatat că aveam o ţinută corectă. În timp ce-mi aranjam cravata, m-am întrebat ce oare voia de la mine Serena Dedrick. Fără îndoială, detalii în legătură cu răpirea, povestite de un martor aproape ocular. După cum o ştiam eu din fotografii şi după tonul din vocea ei, nu părea să fie femeia care să se mulţumească cu firava versiune oficială.

Am ieşit cu Buick-ul din garaj şi am luat-o în trombă de-a lungul lui Rossmore Avenue, depăşind terenul de tenis unde doi disperaţi se încăpăţânau să nimerească în lumina lunii mingile fosforescente. Am cotit la stânga pe Glendon Avenue şi am ajuns cu patru minute mai devreme în faţa impunătoarei intrări a localului „Country Club”. Estrada era împodobită cu flori şi luminată feeric. În timp ce rulam pe alee, am zărit în jurul piscinei un grup compact de bărbaţi şi de femei pe jumătate goi. Formaţia „ *Glyn Boos and Guys”* cânta sub un fel de boltă înflorită.

Parkingul se afla în spatele clădirii. M-am strecurat cu chiu cu vai şi am reuşit să găsesc în cele din urmă un spaţiu liber ca să-mi parchez Buick-ul, se pare că unicul spaţiu liber din tot locul. Am coborât şi am parcurs şirurile de maşini, constatând că era mult mai uşor de găsit celebrul ac într-un car cu fân decât Cadillac-ul în chestiune prin toată grămada aia de maşini de lux. Erau peste trei sute, dintre care cel puţin o sută erau Cadillac-uri.

Undeva, în stânga mea, s-au aprins nişte faruri, după

care s-au stins şi s-au aprins din nou. Cu oarecare speranţă în suflet, m-am îndreptat într-acolo. În timp ce mă apropiam de o maşină neagră şi lucitoare, semnalizarea luminoasă continuă. Era aceeaşi maşină pe care o văzusem cu două zile în urmă la „Ocean End”.

Am ajuns în dreptul Cadillac-ului şi am privit înăuntru.

Femeia stătea la volan şi fuma. Lumina rece a lunii cădea în plin pe ea. Mai întâi, am remarcat diadema de diamante care-i străluceau în păr, aidoma a mii şi mii de licurici. În razele lunii, pielea îi părea a fi de alabastru. Era îmbrăcată într-o rochie foarte decoltată, fără bretele, din lame auriu. Totul din ea, începând cu diamantele din păr şi terminând cu expresia rece şi distantă a figurii un pic alungite, dar de un farmec incontestabil, arăta ceea ce era de fapt: moştenitoarea celei de-a patra averi din lume.

În timp ce o priveam, remarcându-i ochii imenşi şi genele lungi şi mătăsoase pe care cu siguranţă că le avea din născare, s-a întors spre mine. Au urmat câteva secunde în care ne-am uitat unul la altul cu o curiozitate nedisimulată.

— Doamnă Dedrick, am ajuns cu câteva minute mai devreme, am spus eu în cele din urmă. Însă nu mi-ar fi displăcut câtuşi de puţin să vă şi aştept. Doriţi să discutăm aici sau preferaţi să mergem în altă parte?

— Unde în altă parte?

— Păi, cunosc un loc care mi se pare potrivit. La marginea râului, lângă terenul de golf. Cel puţin acolo n-o să ne deranjeze nimeni.

— Perfect. Hai să mergem. (A trecut pe celălalt scaun şi mi-a făcut semn să mă instalez la volan.) Condu dumneata!

M-am aşezat la volan, am pornit motorul şi, în timp ce manevram maşina ca să ies în alee, i-am aruncat o privire rapidă. Îşi întorsese capul de la mine, iar figura îi părea îngândurată şi îndepărtată, asemenea unei măşti de fildeş.

Am trecut de grilajul de la intrare, am cotit la dreapta şi am luat-o pe bulevardul luminat ca ziua, până am ajuns la pod, după care am intrat pe drumeagul care mergea paralel cu râul. Peste câteva minute, am ajuns la locul la care mă gândisem. Am încetinit, am întors maşina cu faţa la râul care scânteia sub razele lunii şi am oprit motorul. În afară de orăcăitul broaştelor şi de clipocitul valurilor care se spărgeau de mal, nu se mai auzea nici un zgomot. M-am hotărât să rup tăcerea care apăsa asupra noastră cât timp durase drumul:

— Vreţi să coborâţi?

A tresărit brusc, de parcă gândurile îi erau aiurea, şi-a aruncat ţigara către râu şi a dat din cap în semn că nu:

— Nu, putem vorbi foarte bine şi aici. Dumneata ai dat peste Souki, nu?

— Da, eu. Aveţi vreo veste de la soţul dumneavoastră?

— Mi s-a telefonat în seara asta. Vor cinci sute de mii de dolari. Mi-au spus că soţul meu este bine şi că este nerăbdător să mă vadă. (Vocea îi era rece şi plată, dar nu reuşea totuşi să-i ascundă complet teama.) Trebuie să plătesc poimâine seară şi imediat ce vor primi banii îl vor elibera.

Nu am spus nimic. După o pauză lungă, s-a întors spre mine şi m-a privit insistent.

— Cineva trebuie să-şi asume sarcina asta, de a duce banii. Vreau ca dumneata să fii acela. O să fii plătit pentru asta.

Era exact lucrul de care mă temeam cel mai mult. Ştiam că este al naibii de periculos să ai de-a face cu nişte răpitori. În cincizeci la sută din cazuri, cel care duce răscumpărarea se poate curăţa.

— V-aţi înţeles deja cu ei?

A dat afirmativ din cap.

— De fapt, a fost un prim contact. Mi s-a spus că trebuie să plătesc în bancnote uzate de douăzeci de dolari, iar banii trebuie puşi în trei pachete învelite cu pânză cauciucată. Voi primi în ultima clipă instrucţiuni în

legătură cu locul unde urmează să duci banii. (S-a întors spre mine şi m-a privit.) Nu-i aşa că nu-ţi este frică să te ocupi de problema asta?

— O să vă spun în momentul în care veţi afla ultimele instrucţiuni.

— Crezi că treaba asta poate fi periculoasă?

— Tot ce se poate.

Şi-a deschis poşeta, a scos din ea o tabacheră şi a întins-o spre mine.

— Ce părere ai, o să-l elibereze? mă întrebă cu o voce uşor tremurătoare.

Am luat o ţigară, i-am bătut cu un gest reflex capătul de unghia degetului mare, după care i-am răspuns:

— Măcar trebuie sperat.

I-am oferit un foc şi, timp de câteva clipe, am fumat în tăcere.

— Vreau să-mi spui adevărul, făcu ea brusc. O să-i dea drumul sau nu?

— Nu ştiu nimic precis. Asta depinde dacă i-a văzut sau nu la faţă. Dacă nu i-a văzut, nu există nici un motiv pentru care să nu-l elibereze.

— Dar dacă i-a văzut?

— Atunci, depinde de ei. Doamnă Dedrick, răpitorii sunt în general mai neîndurători decât şantajiştii. Răpirea este un delict pedepsit cu moartea, aşa că ăştia n-or să rişte nimic.

— Sunt în stare să fac orice şi să plătesc oricât să-l am înapoi. Ceea ce s-a întâmplat s-a datorat numai mie. Dacă nu aş fi fost atât de bogată, nu s-ar fi obosit niciodată să-l răpească. Trebuie să-i dea drumul!

Nu am găsit nimic potrivit să-i răspund. Presimţeam că nu avea să-l mai vadă niciodată pe Dedrick. Sau, cel puţin, nu avea să-l mai vadă viu. Cu grămada aia de bani în perspectivă, nici un răpitor nu şi-ar fi complicat viaţa. Majoritatea răpitorilor preferă să-şi lichideze victimele decât să le înapoieze. Este mult mai puţin riscant. Au existat prea multe victime care au comunicat poliţiei fel

de fel de amănunte, în urma cărora răpitorii au putut fi prinşi.

— Aţi anunţat poliţia de telefonul pe care l-aţi primit de la răpitori?

— Nu, şi nici nu am intenţia. Individul care m-a sunat m-a avertizat că voi fi supravegheată. Iar dacă voi sufla o vorbă poliţiei, îl vor omorî pe Lee. De altminteri, poliţia n-o să facă nimic. Până acum, doar au bâjbâit.

— Da, dar avem suficient timp la dispoziţie să le întindem o cursă. Am putea însemna bancnotele. Cel puţin astfel poliţia o să aibă un mijloc să pună mâna pe răpitori, după ce soţul dumneavoastră va fi eliberat.

— Nu! protestă ea energic. Le-am dat cuvântul meu că nu o să întreprind nimic împotriva lor. Dacă o să fac indiferent ce, iar ei o să descopere, Lee va avea de suferit, iar eu nu mi-aş putea ierta una ca asta în vecii vecilor. Puţin îmi pasă mie de bani! Îl vreau pe Lee!

— Cine v-a telefonat? V-aţi putut da seama după voce cum putea fi individul? Vreau să spun, avea vreun accent anume, părea un om cultivat, avea ceva caracteristic în voce, care ar putea permite la o adică să fie recunoscut?

— Am avut impresia că vorbea printr-o batistă, fiindcă vocea îi era cam înăbuşită. Nu avea nici un accent. Cam asta-i tot ce-am putut remarca.

— Vi s-a părut că este vreun dur?

— Ah, nu. Dimpotrivă, a fost deosebit de politicos.

Am contemplat gânditor râul. Faptul că răpitorii îl curăţaseră pe Dedrick de îndată ce-l răpiseră părea cât se poate de veridic. Nu ezitaseră să-l lichideze pe şofer şi nu aveau să ezite să mă lichideze şi pe mine, fără nici un fel de ceremonie, după ce aveau să-şi încaseze paralele. Într-un cuvânt, era o treabă care nu mă atrăgea câtuşi de puţin.

Serena s-a dovedit destul de inteligentă şi mi-a ghicit gândurile:

— Dacă o să refuzi, nu văd cui altcuiva m-aş putea adresa. Dar, dacă o să accepţi, o să te însoţesc.

— Nu, nici vorbă! În cazul când voi accepta, voi merge de unul singur.

— Nici să nu te gândeşti la aşa ceva! Ţin neapărat să asist la predarea recompensei. Dacă nu eşti de acord, voi merge de una singură.

Uimit de hotărârea ei, m-am întors şi am privit-o. Ne-am uitat aşa unul la altul vreo trei secunde. După expresia din ochii ei am înţeles că ar fi fost inutil să mai insist ca să-şi schimbe hotărârea.

— Bine, am făcut eu în cele din urmă. Dacă vreţi aşa, atunci aşa rămâne. O să vin cu dumneavoastră.

Ne-am privit din nou în tăcere.

— Ar mai fi un lucru despre care voiam să te întreb, spuse ea. Cum arăta tipa aia care pretindea că-mi este secretară?

— Păi, avea vreo treizeci de ani. Frumoasă şi îmbrăcată elegant. Chiar m-am gândit că nu prea arăta a secretară.

— Era foarte frumoasă?

— Aşa mi s-a părut, şi în plus avea şi personalitate. Nu avea expresia aia plată pe care o au toate femeile arătoase.

— Şi vorbea despre soţul meu, spunându-i pe numele mic, nu?

— Da.

Îşi strânse pumnii.

— Tâmpitul ăla de comisar îşi închipuie că era amanta lui Lee, şuieră ea printre dinţi. Aşa ai crezut şi tu?

— Are cumva importanţă ce am crezut şi ce nu?

— Te-am întrebat ceva. Ai crezut acelaşi lucru ca şi comisarul?

Vocea îi era aspră şi răguşită de emoţie.

— Nu ştiu exact. Nu l-am cunoscut pe soţul dumneavoastră. Aparenţele par să confirme ipoteza oficială, însă poate că domnul Dedrick avea cu ea doar o relaţie de prietenie...

— În nici un caz nu era îndrăgostit de ea, afirmă

Serena cu o voce atât de joasă, încât abia am auzit-o. O ştiu! Nu mi-ar fi făcut niciodată una ca asta! Nu şi-ar fi adus el niciodată amanta în casa mea. Nu era el omul ăsta!

S-a întrerupt, s-a întors brusc şi şi-a dus mâna la faţă. Am întrebat-o:

— Cel puţin, poliţia a dat de ea?

— Nu. Nici măcar nu o caută. Poliţiştii sunt convinşi că este amanta lui Lee. Pretind că este mai bine să nu încerce să o caute. Dar nu asta e şi părerea mea. Precis că ştie anumite lucruri...

Am tăcut.

După o linişte lungă şi grea, Serena interveni din nou:

— Vrei să mă conduci înapoi la club? Până poimâine seară nu cred că mai avem altceva de discutat. Eu zic să ne vedem pe la şase seara. S-ar putea să avem de aşteptat, dar mai bine este să fim pregătiţi şi să plecăm imediat ce vom primi telefonul.

— Bine. Atunci o să vin pe la şase seara.

Am parcurs drumul până la club în tăcere. Am oprit maşina. A coborât rapid şi mi-a adresat un zâmbet gol, de circumstanţă:

— Atunci, pe poimâine seară, la şase.

În timp ce mergea spre intrarea clubului, am petrecut-o din ochi. I-am urmărit silueta graţioasă şi fermecătoare, înveşmântată în aur, părul în care îi scânteiau diamante şi inima sfâşiată între groază şi gelozie.

II

Am urcat din greu scara de piatră care ducea la etajul patru al sediului poliţiei, acolo unde se afla biroul lui Mifflin.

Acesta privea pe fereastră, având pălăria trasă pe ochi şi un chiştoc lipit de buza inferioară. Figura sa roşcovană

era morocănoasă şi gânditoare, iar ochii îi reflectau din plin concentrarea interioară.

— Hm, ia să vedem, făcu el pe un ton mohorât, când mă văzu trecând pragul minusculului său birou. Ca să vezi ce chestie, tocmai mă gândeam la tine. Intră şi stai jos! Tocmai mi-am terminat ţigările, aşa că să nu-mi ceri.

Am apucat un scaun, m-am aşezat călare pe el şi mi-am pus mâinile pe spetează.

— Ia spune, ce noutăţi mai ai în legătură cu răpirea aia?

— E o porcărie, suspină el. Nu avem nici un pont, iar Brandon se agită de parcă i-ar fi intrat un ardei iute în fund. Îşi imaginează că, dacă o să pună mâna pe răpitori, o să fie numit comisar general al poliţiei.

Mi-am băgat mâna în buzunarul hainei, am scos un pachet de ţigări şi i l-am întins lui Mifflin. S-a servit, mi-a oferit un foc, după care ne-am privit în linişte.

— Ce-i cu tipa aia, Mary Jerome?

Mifflin suspină din nou:

— Va să zică, de asta ai venit, să mă tragi de limbă?

— Nici gând. Ţi-am adus câteva ponturi.

Figura i s-a luminat şi m-a privit scrutător:

— Ai noutăţi?

— Da, dar nu cine ştie ce. Să ştii că sunt confidenţiale. Aseară m-am întâlnit cu doamna Dedrick. Nici nu-ţi trece prin cap ce voia de la mine.

— Răpitorii au cerut o răscumpărare şi tu trebuie să duci paralele. Aşa-i?

Am dat din cap în semn că da:

— Şi, în plus, vrea ca poliţia să nu afle nimic despre toată tărăşenia asta.

— Mi se pare normal, făcu Mifflin pe un ton amar. Speră să-şi recupereze bărbatul. Şi când o să aibă loc predarea banilor?

— Mâine seară. O să mai primească un telefon, şi răpitorii or să-i dea ultimele amănunte.

— Mda... trebuie să-l avertizăm pe Brandon.

Am dat din umeri.

— Treaba ta. În situaţia în care suntem, Brandon al tău nu poate face nimic, decât să pună mâna pe individul care o să înhaţe paralele. Ceea ce este tot una cu a-l omorî pe Dedrick.

— Eu bag mâna-n foc că Dedrick ăsta este deja mort...

— Se prea poate, încă nu putem fi siguri.

— Oricum, trebuie să-i spun şi lui Brandon.

— Bine. Dacă Brandon n-o să-i spună doamnei Dedrick că am venit să vă dau raportul, totul este în regulă. Şi ce aveţi de gând să faceţi? Să-i supravegheaţi telefonul?

— Mda, asta se poate, făcu Mifflin. (Închise ochii şi se încruntă.) Dacă individa asta nu are chef să amestece poliţia, atunci tare m-aş mira ca Brandon să intervină. Se teme să nu facă vreo gafă. Iar după ce va fi plătită răscumpărarea, noi ne-am spălat pe mâini. Din momentul ăla, o să intre pe fir poliţia federală.

— Bine, dar în legătură cu Mary Jerome asta, ai ceva noutăţi?

— Brandon a zis s-o lăsăm în plata Domnului, numai că eu am dat de maşina ei. Când individa a plecat din „Ocean End”, un agent de circulaţie i-a luat numărul. Şi, după ce a aflat de povestea cu răpirea, agentul a făcut un raport. Aşa am aflat că Mary Jerome a închiriat maşina dintr-un garaj din Acme. Probabil că-l ştii şi tu, nu? Proprietarul garajului ăstuia este un tip pe nume Lute Ferris. E luat la ochi de mai mult timp, fiind bănuit de contrabandă cu marijuana, dar până acum nu a fost prins cu mâţa-n sac. Când l-am sunat, se afla la Los Angeles, dar am vorbit cu nevastă-sa. Tipa şi-a amintit de Mary Jerome. Cică ar fi apărut alaltăieri seară, adică în seara răpirii, pe la opt, iar Lute i-a închiriat o maşină. Mary a plătit cincizeci de dolari, explicând că o să aibă nevoie de maşină pentru cel puţin două zile. Din câte spunea, avea să tragă la „Orchid Hotel”.

— Ferris ăsta al tău mi se pare al naibii de nostim. Închiriază o maşină unei necunoscute, aşa, hodoronc-

tronc, fără ca măcar să-i verifice numele şi adresa.

— Şi ce-ai vrea să fac? Maşina este asigurată. În orice caz, chestia asta ne-a servit să dăm de urma ei, aşa că nu ne-am obosit să scormonim mai departe.

— V-aţi interesat la aeroport sau la gară să aflaţi dacă a sosit într-adevăr în ziua aia?

— Da, numai că nu am dat de nici un fir.

— Cu alte cuvinte, asta-i tot ce ştiţi despre ea, nu?

— Cam aşa ceva. Şi fii tu sigur că nu o să aflăm mai mult, spuse Mifflin, stingându-şi ţigara. O răpire este pentru noi o chestie nasoală. Dacă au lichidat victima şi dacă nu au fost luate seriile banilor, atunci nu avem decât să le spunem pa şi pusi. Tot ceea ce putem spera este că vreun tip din banda aia de răpitori să fie nemulţumit atunci când se vor împărţi paralele şi să-i dea în gât pe toţi. Şi cum lui Brandon îi este frică să ia vreo iniţiativă, chestia asta încurcă şi mai mult lucrurile. Singura pistă pe care o pot urma este Mary Jerome, dar am mâinile legate.

— Hai, nu te mai văicări atât, poate că o să mai urmeze vreo crimă ca să-ţi ridice moralul, i-am spus eu râzând mânzeşte. De exemplu, mâine o să fiu împuşcat, ceea ce nu o să mă mire prea mult.

Mifflin mă privi cu un aer gânditor, după care-mi spuse:

— În sfârşit, aud şi eu pentru prima oară în săptămâna asta un cuvânt care-mi dă speranţe. Mda, cred că ai dreptate, cam la asta ar trebui să te aştepţi mâine.

Am ieşit din birou, nu înainte de a arunca o ultimă privire asupra lui Mifflin, care-şi freca satisfăcut mâinile, fredonând marşul funebru al lui Chopin.

III

— Ţi-ai făcut testamentul? mă întrebă Kerman,

privindu-mă cum îmi încărcăm pistolul de calibrul 38. Sper că m-ai desemnat ca unic moştenitor. Chestia asta ar pica la fix. Roşcata aia îşi imaginează că sunt ministrul Finanţelor.

— Jack, mai tacă-ţi gura, îl repezi Paula cu severitate. (Încerca să-şi ascundă neliniştea, însă o trăda expresia ochilor). Nu ai nici un pic de tact?

Am exclamat exasperat:

— Mai terminaţi, zău aşa! (Şi le-am aruncat o privire întunecată.) Până la urmă o să reuşiţi să mă băgaţi în sperieţi! Jack, hai să mai recapitulăm încă o dată! Fără doar şi poate că indivizii or să fie cu ochii pe locuinţa lui Dedrick, aşa că nu trebuie să fii văzut. Aştepţi cinci minute, ca să o luăm înainte, după care te iei şi tu după noi. Asigură-te că nu te filează nimeni. Ar fi culmea să ratăm totul din cauza unei neglijenţe. În nici un caz să nu te arăţi, decât dacă se întâmplă vreo chestie nasoală. Şi atunci te poţi folosi şi de arma ta.

Kerman înghiţi în sec:

— Ce-ai spus?

— Am spus că te poţi folosi de arma ta.

— Aşa mi s-a părut şi mie că am auzit. Oricum, am impresia că şi eu pot să-mi fac testamentul.

— Şi, pentru numele lui Dumnezeu, să ai grijă să ocheşti bine!

După ce m-am uitat la ceasul de la mână, m-am ridicat şi mi-am băgat pistolul în hamul de la subsuoară.

— Gata, e timpul s-o iau din loc. Paula, dacă până la miezul nopţii nu ai nici o veste de la noi, te duci la Mifflin şi-i povesteşti toată istoria.

— O s-o sun eu pe Paula, spuse Kerman cu un aer îngrijorat. Sau, mă rog, cel puţin aşa sper.

— Vic, să ai grijă, făcu Paula.

Din vocea ei răzbătea teama. Am bătut-o uşor pe umăr:

— Zău aşa, n-are nici un rost să-ţi faci griji fără motiv. Faţă de povestea cu drogaţii ăia în care m-ai băgat cu

de-a sila, chestia asta cu răpitorii este floare la ureche. Aşa că, fii copil cuminte. Gândeşte-te la părăluţele pe care o să le câştigăm. Da?

— Bine, atunci să fiţi şi voi cuminţi, spuse ea încercând să zâmbească. Şi, în primul rând, să nu faceţi şmecherii, ca să vă daţi cocoşi pe lângă blonda aia doldora de bani.

— Mă cam enervezi, i-am răspuns eu. Jack, hai s-o întindem!

Am luat-o amândoi pe culoar şi am intrat în lift.

— Ce spui, mai avem timp să luăm una mică? mă întrebă Kerman cu o voce tânguitoare, când am ajuns la parter.

— Nu, dar în maşină este o sticlă. Însă, te implor, nu care cumva să te pileşti. Există toate şansele să avem o noapte grea.

Kerman tresări, de parcă îl trecuse un fior prin tot corpul.

— Pentru mine, chiar şi aşa a fost destul de greu.

S-a urcat în spatele maşinii şi am aruncat o pătură peste el.

— Hm, ceva îmi spune că o să am parte de o călătorie clasa-ntâi. Şi cât timp o să fiu nevoit să stau sub chestia asta? mă întrebă el, scoţându-şi capul de sub pătură.

— Trei sferturi de oră, nici o clipă mai mult.

Am pornit motorul.

— Ai o sticlă de whisky ca să-ţi ţină companie, i-am mai spus, dar nici gând să fumezi.

După ce am cotit din şosea, am parcurs cei trei kilometri ai aleii mult mai încet decât prima oară. Am luat ultimul viraj şi am oprit la un metru de balustradă.

În lumina blândă a asfinţitului, casa mi se părea la fel de primitoare ca oricare alta în care fuseseră investiţi cincisprezece milioane de dolari. Cadillac-ul cel mare şi negru se afla parcat în faţa intrării. Niţel mai departe, doi grădinari chinezi culegeau petalele veştejite ale unor trandafiri. Munceau încet şi prudent, ca şi cum tufele alea le-ar fi asigurat un venit suficient pentru tot restul

anului, ceea ce fără îndoială era şi cazul. Piscina scânteia în ultimele raze ale soarelui, însă nu se vedea nimeni care să facă baie în ea. La capătul peluzei de un verde catifelat, care se întindea începând de la terasă, şase păsări flamingo ne priveau curioase, cu gâturile arcuite.

Mi-am întors ochii spre casă. Jaluzelele de un verde deschis erau trase. Deasupra uşii de la intrare, o copertină în dungi verzi şi crem flutura uşor în bătaia brizei.

— În regulă. Atunci, pe curând, i-am spus încet lui Kerman. Mă duc.

— Să ai vânt la pupă, îmi răspunse pe un ton amar vocea de sub pătură.

— Iar tu ai grijă să nu te pileşti şi să-ţi pui sifon în whisky.

Am traversat terasa şi am apăsat pe butonul soneriei.

Prin geamul uşii am văzut un hol vast, din care dădea un culoar întunecos, ce se înfunda în interiorul casei.

Un bătrân înalt şi slab apăru în hol şi-mi deschise uşa. M-a examinat din cap şi până-n picioare cu ochi prietenoşi. Am avut senzaţia că-mi măsura din ochi calitatea costumului şi că şi-ar fi dorit să-mi ofere altul. Însă poate că mă înşelam şi abia dacă apucase să mă vadă.

— Sunt aşteptat de către doamna Dedrick.

— Îmi puteţi spune cum vă numiţi, domnule?

— Malloy.

Continua să-mi bareze drumul.

— Vă pot cere o carte de vizită, domnule?

— Nu, nu-mi poţi cere.

A zâmbit politicos, ca un unchi bătrân, care nu avea de gând să contrazică tânăra speranţă a familiei:

— Domnii aceştia de la ziare au făcut totul ca să poată obţine o întrevedere cu doamna Dedrick. Aşa că suntem obligaţi să luăm anumite măsuri de prevedere faţă de vizitatori.

M-am gândit că, dacă nu i-aş fi arătat un act de

identitate, aş fi rămas acolo şi anul viitor. Aşa că mi-am scos din portvizit una dintre cărţile mele de vizită în care nu era menţionată profesia.

După ce s-a uitat pe ea, s-a dat la o parte, făcându-mi loc să trec:

— Vă rog să aşteptaţi în salon, domnule.

Am intrat în încăperea în care fusese împuşcat Souki. Covorul cu modele mexicane fusese curăţat. N-am mai dat de nici un cadavru care să-mi ureze bun sosit, de nici un pahar cu whisky, plin sau gol, şi de nici un chiştoc care să pârlească suprafaţa proaspăt lustruită a mesei.

— Dacă mi-ai putea da un whisky mare cu multă gheaţă, aş fi în culmea fericirii.

— Sigur că da, domnule.

A traversat camera ca un pai dus de o adiere şi a început să moşmondească lângă un bufet pe care tronau o sticlă de Haig&Haig, nişte pahare, un vas cu cuburi de gheaţă şi o sticlă cu apă minerală.

De bătrân ce era, a durat destul de mult până să-mi prepare băutura. Whisky-ul pe care mi l-a adus era suficient de tare să clatine din temelii şi o statuie ecvestră.

— Dacă doriţi să vă uitaţi prin reviste, domnule, cât timp aşteptaţi, am să vă aduc imediat.

M-am trântit într-un fotoliu, mi-am întins picioarele şi mi-am pus cu grijă paharul pe braţul fotoliului.

— După părerea ta, o să am mult de aşteptat?

— Nu prea sunt obişnuit cu probleme de genul acesta, domnule, dar nu prea cred să ne sune înainte de căderea nopţii.

Privindu-l cum stătea în faţa mea, nu m-am putut împiedica să nu mă gândesc la păsările flamingo pe care le zărisem adineaori în grădină. Cu toate astea, totul din el trăda o viaţă de muncă şi devotament. Trecuse precis de şaptezeci de ani, însă ochii săi albaştri erau încă vii şi clari, iar încetineala mişcărilor era pe deplin compensată de îndemânarea şi de competenţa pe care timpul nu le

alterase. Reprezenta figura clasică a valetului din filmele făcute la Hollywood, atât de conformă cu imaginea, încât nu părea a fi real.

— Mda, s-ar putea să ai dreptate. Probabil că o să dureze vreo trei ore, poate chiar şi mai mult.

Mi-am scos o ţigară din pachet şi, chiar mai înainte de a mi-o duce la gură, mi-a întins un chibrit aprins.

— Vrei să-mi aminteşti cum te numeşti? l-am întrebat mulţumindu-i cu un gest al capului.

Şi-a ridicat sprâncenele albe:

— Wadlock, domnule.

— Eşti în serviciul doamnei Dedrick sau al domului Marshland?

— În al domnului Marshland. M-a împrumutat o perioadă de timp doamnei Dedrick şi sunt foarte fericit să-i pot fi de folos.

— Te afli de mult timp în slujba familiei ăsteia?

A surâs blând:

— De cincizeci de ani, domnule. Am fost în slujba tatălui domnului Marshland timp de douăzeci de ani, după care mă aflu în slujba domnului Marshland de treizeci de ani.

Întrucât se părea că amănuntele astea ne situaseră pe un plan amical, m-am hazardat şi l-am întrebat:

— L-ai cunoscut pe domnul Dedrick când a venit la New York, aşa-i?

Surâsul blând dispăru ca prin farmec:

— Ah, da, domnule! A rămas câteva zile la domnul Marshland.

— Eu nu l-am văzut niciodată. Am vorbit la telefon cu el şi am auzit multe spunându-se despre el, dar se pare că nu există nici o fotografie de-a lui. Cum arată Dedrick?

Mi s-a părut că în ochii albaştri ai lui Wadlock apăruse o luminiţă de reproş, dar n-aş fi băgat mâna în foc că într-adevăr fusese aşa.

— Este un domn bine, brunet, înalt şi puternic, cu o figură regulată. Altceva nu ştiu ce v-aş mai putea spune

despre dumnealui.

— Îţi place domnul Dedrick?

A înţepenit brusc, după care şi-a îndreptat spatele îndoit de ani.

— Nu mi-aţi spus dacă doriţi sau nu să vă uitaţi prin reviste, domnule. S-ar putea ca aşteptarea să vi se pară lungă.

Pentru mine, chestia asta era echivalentă cu un răspuns. Era clar ca lumina zilei că bătrânul nu-l avea la inimă pe Dedrick.

— Nu te deranja. N-o să-mi strice dacă o să rămân şi eu într-un fotoliu, fără să fac nimic.

— Cum doriţi, domnule! (Vocea nu-i mai era atât de amicală.) Am să vă anunţ dacă apare ceva nou.

S-a retras pe picioarele lui lungi şi crăcănate, cu demnitatea unui arhiepiscop în pragul pensionării, lăsându-mă singur în camera plină de amintiri macabre. La un metru de piciorul meu, capul însângerat al lui Souki mânjise covorul. Lângă şemineu, în celălalt capăt al încăpem, se afla telefonul care îmi amintea de răsuflarea precipitată şi gâfâită a lui Dedrick. M-am întors spre glazvandul prin care răpitorii intraseră probabil cu armele în mâini.

Un omuleţ subţirel, îmbrăcat într-un costum colonial şi cu o pălărie panama pe cap, stătea proţăpit în prag. Mă examina. Nu-l auzisem sosind. Nu mă aşteptam să-l văd acolo. În minte nu aveam decât crime şi gangsteri, aşa că, văzându-l, aproape că am sărit până-n tavan.

— N-am vrut să vă sperii, îmi spuse el cu o blândeţe aproape ironică. Nu ştiam că vă aflaţi aici.

În timp ce vorbea, făcu câţiva paşi înăuntru şi-şi puse pălăria pe masă. M-am prins că noul venit nu putea fi altul decât Franklin Marshland, aşa că l-am privit mai atent, căutând să descopăr în trăsăturile lui nişte asemănări cu fiica sa. Însă n-am dat de nici una. Avea un nas ca ciocul unui vultur, o bărbie pătrată, nişte ochi căprui şi obişnuiţi, iar buzele îi erau pline, aproape

feminine. Figura bronzată îi era brăzdată de riduri, iar nişte smocuri stufoase de păr alb, care îi înconjurau chelia din creştetul capului, îi dădeau aspectul unui Moş Crăciun blajin şi proaspăt bărbierit.

Am dat să mă ridic din fotoliu, dar m-a invitat cu un gest să rămân în continuare aşezat.

— Nu te deranja. O să beau şi eu un whisky cu tine. (Se uită la ceasul de la mână.) Mda, e şase şi un sfert. Din principiu, nu pun alcool în gură mai înainte de şase şi jumătate. Ce părere ai de chestia asta?

I-am răspuns că principiul lui mi se părea excelent, dar că uneori mai trebuie să te şi abaţi de la reguli, pentru a-ţi păstra mai bine independenţa.

N-a acordat atenţie la cele ce i-am spus. Figura lui reflecta o nepăsare totală, ceea ce m-a făcut să presupun că nu-şi asculta niciodată interlocutorii.

— Dumneata eşti tânărul însărcinat să ducă răscumpărarea, făcu el pe un ton mai curând afirmativ decât interogativ.

În timp ce-şi aducea un pahar cu whisky spre fotoliul din faţa mea, i-am răspuns că, într-adevăr, eu eram acela. S-a instalat în fotoliu şi a început să mă examineze pe deasupra paharului, de parcă aş fi fost cine ştie ce animal curios.

— Fiică-mea mi-a spus că o să meargă împreună cu dumneata.

— Mda, aşa ne-am înţeles.

— Aş fi preferat să nu facă asta, dar puţin îi pasă de ceea ce spun eu.

Am luat o gură de whisky, având ochii aţintiţi asupra pantofilor lui din piele albă de şevro. În toată viaţa mea nu mai văzusem picioare de bărbat atât de mici.

— Nu am reuşit până acum s-o fac să priceapă că în orice situaţie trebuie să ne comportăm raţional. Şi e păcat. Bineînţeles, bătrânii sunt cam cicălitori, dar de multe ori pot da sfaturi bune, iar tinerii trebuie să le urmeze.

Aveam impresia că vorbea mai mult pentru el decât pentru mine, aşa că nu m-am obosit să-i răspund.

S-a cufundat într-o meditaţie tăcută, care după toate semnele părea să se prelungească. Mi-am aprins cea de-a doua ţigară şi m-am străduit să-mi afişez o expresie inteligentă, pentru cazul în care i-ar fi venit din nou chef să-mi vorbească, silindu-mă în acelaşi timp să nu mă mişc din fotoliu.

În depărtare, i-am văzut pe cei doi grădinari chinezi care după toate aparenţele estimau că munciseră destul. Au contemplat tufele de trandafiri câteva clipe bune, fără să le atingă, după care, satisfăcuţi de cele constatate, s-au îndepărtat pentru a se bucura de o odihnă binemeritată.

— Ai vreun pistol la tine? mă întrebă brusc Marshland.

— Da, dar nu cred că o să fie nevoie să mă folosesc de el.

— Să sperăm. Să fii atent să nu se expună prea mult, ne-am înţeles?

— Bineînţeles, să nu aveţi nici o grijă.

Dădu pe gât jumătate din paharul cu whisky, dar se vede treaba că faptul nu-l reconfortă cine ştie ce.

— Indivizii aceia sunt precis nişte duri. O jumătate de milion de dolari este o sumă!

Se părea totuşi că aştepta un răspuns, aşa că i-am spus:

— De asta l-au şi răpit. Riscul este foarte mare.

— Mda, aşa-i... Ce crezi, se vor ţine de cuvânt?

— Nu ştiu. După câte i-am spus şi doamnei Dedrick, dacă domnul Dedrick nu i-a văzut…

— Da, da, aşa mi-a spus şi fiică-mea. Precis că ai dreptate. Am citit în ziare câteva articole despre cele mai celebre răpiri din ultimii ani. Cu cât răscumpărarea cerută este mai mare, cu atât şansele victimei sunt mai mici.

Mi-am dat brusc seama că de pe figura lui dispăruse orice urmă de blândeţe şi că-şi fixa asupra mea o privire

intensă şi destul de ciudată.

— Asta poate să depindă de răpitorii în cauză, i-am răspuns eu, înfruntându-i privirea.

— Am presentimentul că n-o să-mi mai văd ginerele. (Se ridică încet şi începu să se plimbe preocupat prin încăpere, de parcă ar fi pierdut ceva). Evident, reluă el, nu i-am pomenit nimic fiicei mele despre asta, dar nu m-ar surprinde ca să-l fi şi omorât deja. Ce crezi?

— Tot ce se poate.

— Ţi se pare chiar probabil?

— Mă tem că da.

A dat din cap, iar expresia de satisfacţie şi de uşurare pe care a arborat-o m-a lăsat mut de uimire.

A ieşit sprinten din salon, fredonând o melodie cu o voce joasă.

IV

Când în cele din urmă sună telefonul, ceasul de la mâna mea arăta ora unsprezece. Aşteptarea durase cinci ore interminabile, care îmi tociseră nervii într-un asemenea hal, încât a fost cât pe ce să răspund chiar eu. Numai că mi-o luă altcineva înainte, din altă încăpere a casei.

În decursul celor cinci ore, m-am plimbat încoace şi încolo prin salon, am stat în fotoliu, am privit pe fereastră şi am fumat ţigară de la ţigară.

Am fost vizitat de Wadlock, care mi-a adus ceva de mâncare pe o măsuţă cu rotile, de data asta fără să-mi adreseze nici un cuvânt. A ieşit din salon, lăsându-mă singur-singurel cu mâncarea mea.

Pe la opt seara, m-am dus până la Kerman să-l mai încurajez niţel şi să-i dau prin geamul maşinii un copan de pui. Totul nu a durat decât un minut, dar cu toate astea m-am temut ca nu cumva cineva ascuns prin

împrejurimi să nu audă valul de expresii pe care Kerman a crezut de cuviinţă să mi le arunce.

Cel puţin, evenimentele aveau să se precipite. Cu toate că nu aveam nici un interes anume pentru Dedrick, lunga aşteptare avusese darul să mă facă nervos. Mi-am închipuit cum trebuia să fi fost Serena. Probabil că stătea ca pe jar.

S-au scurs câteva minute, după care am auzit agitaţie în spatele uşii. Am deschis-o şi am ieşit în hol.

Serena cobora scara cu paşi iuţi. Era îmbrăcată în nişte pantaloni negri şi purta o scurtă de blană aruncată pe umeri. O urma Wadlock, care căra trei pachete învelite în pânză cauciucată.

Serena era palidă şi nu părea în apele ei. Avea o figură crispată şi se vedea clar că suferise cumplit cât timp durase aşteptarea.

— Trebuie să mergem la mina de la Monte-Verde... Ştii unde se află? mă întrebă ea cu o voce joasă şi spartă.

— Da, este pe şoseaua spre San Diego. Dacă traficul nu este prea mare, putem ajunge acolo în cel mult douăzeci de minute.

Franklin Marshland se apropie fără zgomot.

— Unde trebuie să mergeţi? întrebă el.

— La mina de la Monte-Verde, i-am răspuns. Este o mină veche de argint, care nu mai este în exploatare. Indivizii şi-au ales destul de bine locul. (M-am uitat la Serena şi am observat că-i tremurau buzele.) Doamnă, aveţi vreo veste despre soţul dumneavoastră?

— O să... o să-i dea drumul peste trei ore de la plata recompensei. Vor suna aici să ne spună de unde să-l luăm.

Am schimbat o privire cu Marshland. Serena mă luă de braţ.

— Crezi că m-au minţit? După ce or să pună mâna pe bani, nu mai avem cum să luăm legătura cu ei.

— Doamnă, aveţi perfectă dreptate. Din acel moment nu mai există nici o posibilitate să luaţi legătura cu ei.

Ăsta este şi motivul pentru care răpirea este o treabă a naibii de urâtă. Veţi fi la cheremul lor. Nu aveţi altă soluţie decât să credeţi ceea ce v-au spus.

— Dragă, nu vrei să-l laşi singur pe domnul Malloy să ducă banii? În felul ăsta o să poţi aştepta aici cel de-al doilea telefon! îi sugeră Marshland.

— Nu!

Nici măcar nu-şi privi tatăl când îi răspunse.

— Serena, fii înţelegătoare! Nu se ştie, dacă vor încerca să te răpească şi pe tine? Sunt absolut sigur că domnul Malloy este în stare să...

S-a întors spre el cu figura descompusă de durere. Părea că, din clipă-n clipă, aveau să-i cedeze nervii.

— O să merg împreună cu el şi poţi să-mi spui ce vrei, că tot n-o să mă răzgândesc! strigă ea furioasă. Şi nu te mai preface atât! Ştiu că o să fii încântat dacă Lee n-o să scape cu viaţă din toată povestea asta! Ştiu că-l deteşti! Ţi-ai freca mâinile de bucurie dacă s-ar întâmpla una ca asta. Însă eu o să-l aduc înapoi! O să-l aduc înapoi!

— Eşti ridicolă..., făcu Marshland.

Se colorase niţel la faţă, iar privirea dură îi era încărcată de amărăciune.

Serena se întoarse spre mine şi mă întrebă:

— Vii cu mine?

— Bineînţeles, când doriţi dumneavoastră!

— Atunci, ia banii şi hai să mergem!

Alergă spre uşă, o deschise violent şi ieşi pe terasă.

Wadlock îmi întinse cele trei pachete:

— Să aveţi grijă de doamna, îmi spuse el.

I-am zâmbit din colţul gurii:

— Şi încă cum!

Marshland se îndepărtă, fără să se mai uite spre noi.

— E foarte îngrijorată, domnule, şuşoti Wadlock, care şi el părea destul de agitat.

Am traversat terasa în fugă, am coborât treptele şi m-am apropiat de Cadillac.

— O să conduc eu, i-am spus, aruncând pachetele pe

bancheta din spate. Doar o clipă, să-mi iau pistolul.

În timp ce urca în maşină, m-am repezit la Buick.

— La mina de la Monte-Verde, i-am spus lui Jack. Dă-i drumul la cinci minute după ce plec eu! Şi cască bine ochii!

Am auzit un fel de geamăt venind de sub pătură, dar nu i-am dat atenţie. M-am întors la Cadillac şi m-am aşezat la volan. Serena stătea ghemuită pe locul ei şi plângea.

Am pornit motorul şi am demarat.

— Nu vă daţi bătută! am încurajat-o eu.

Continuă să plângă pe înfundate. Mi-am spus că, la urma urmelor, s-ar fi putut ca lucrul ăsta s-o uşureze. Am accelerat, fără să depăşesc viteza legală, şi n-am mai băgat-o în seamă.

Când am intrat în Orchid Avenue, i-am spus:

— Ar fi mai bine să vă liniştiţi. Nu mi-aţi pomenit nimic despre modul în care a decurs convorbirea cu ei. Şi nu trebuie să uitaţi că, dacă facem o greşeală, cât de mică, riscăm eliberarea soţului dumneavoastră. La urma urmelor, răpitorii sunt la fel de neliniştiţi ca şi noi, ba poate chiar mai mult. Aşa că, veniţi-vă în fire şi povestiţi-mi totul. Ce v-au spus?

A fost nevoie să treacă un minut până să se liniştească, şi abia în apropiere de Monte-Verde Avenue s-a hotărât să deschidă gura:

— Banii trebuie puşi pe acoperişul unei gherete care se află în faţa puţului minei. Ştii unde este ghereta asta?

— Ştiu. Şi altceva?

— Cele trei pachete cu bani trebuie puse la treizeci de centimetri unul de celălalt. Şi, cum le punem, trebuie să şi plecăm.

— Asta-i tot?

Tresări, scuturată de un fior.

— Da, în afară de obişnuitele ameninţări, pentru cazul în care le-am întinde o cursă.

— Nu i-au permis soţului dumneavoastră să vorbească

la telefon?

— Nu. De altfel, ideea asta mi se pare cam ciudată.

— Totuşi, cam aşa se procedează.

Faptul că nu-i permiseseră lui Dedrick să vorbească la telefon mi s-a părut că nu anunţa nimic de bun augur, dar m-am ferit să i-o spun.

— Era acelaşi individ care v-a sunat şi prima oară?

— Aşa părea.

— Avea aceeaşi voce înăbuşită?

— Da.

— În regulă. Atunci, o să facem în felul următor: ne oprim în faţa minei, iar dumneavoastră o să rămâneţi în maşină. Eu o să iau banii şi o să-i pun pe acoperişul gheretei. În timpul ăsta, fiţi cu ochii-n patru. După ce o să mă întorc şi o să intru în maşină, o să conduceţi dumneavoastră. Iar cum o să ajungem în Ventura Avenue, încetiniţi, iar eu o să cobor. După care vă continuaţi drumul până acasă.

— De ce vrei să cobor?

— Mă gândesc că poate, cu niţel noroc, o să dau de urma lor.

— Nu! exclamă ea, apucându-mă de braţ. Vrei să-l omoare? O să punem banii pe acoperişul gheretei şi o să facem exact ce ne-au spus. Dă-mi cuvântul tău!

— Bine, atunci aşa rămâne. În fond şi la urma urmelor, sunt banii dumneavoastră. Dar, dacă o să fiţi trasă pe sfoară, nu veţi mai avea nici un mijloc să daţi de ei. Vă asigur că voi lua toate precauţiile ca să nu mă poată vedea.

A repetat cu aceeaşi hotărâre:

— Nu! Nu vreau să le dau nici un motiv ca să nu-şi ţină promisiunea.

Am îndreptat botul negru al Cadillac-ului spre şoseaua care ducea la San Diego.

— Cum spuneţi dumneavoastră. Numai că nu este cea mai bună metodă.

Nu mi-a răspuns.

Traficul era destul de intens, şi mi-au trebuit câteva minute bune până să cotesc pe drumeagul de pământ care ducea la mină. Maşina sălta prin hârtoape. Totul era cufundat în beznă, iar la lumina farurilor se vedeau tufe de mărăcini şi grămezi de moloz. Ne aflam doar la câteva sute de metri de şosea, dar parcă eram în fundul unui mormânt. Bezna şi pustiul erau absolute.

În faţa noastră se deschidea intrarea în mină. Unul dintre batanţii de lemn masiv fusese smuls din ţâţâni. Celălalt se găsea la locul lui, însă stabilitatea părea precară. Am oprit la câţiva metri de balustradă. Pe suprafaţa plină de crăpături a drumului betonat, care conducea la puţul principal, farurile decupară în întuneric o pârtie lungă.

Am zărit ghereta. Avea doar doi metri înălţime. Era o baracă mică şi dărăpănată, care probabil că folosise drept post de control pentru pontajul minerilor.

— Bine, am făcut eu, va să zică, am ajuns. Aşteptaţi-mă aici! Dacă se întâmplă ceva, ieşiţi din maşină şi luaţi-o la fugă!

Serena stătea cu privirea îndreptată spre gheretă, ca şi cum s-ar fi aşteptat să-l vadă pe Dedrick ieşind din ea. Figura îi părea dăltuită într-un bloc de granit.

Am ieşit din maşină, am deschis portiera din spate şi am luat cele trei pachete. Mi le-am aranjat la subsuoară, am desfăcut cureluşa care-mi fixa pistolul în ham şi am luat-o pe drumul betonat, îndreptându-mă spre gheretă.

Liniştea era întreruptă doar de zgomotele îndepărtate ale maşinilor de pe şosea. Totul era nemişcat. Nimeni nu s-a năpustit asupra mea cu arma-n mâini. Drumul până la gheretă mi s-a părut lung, iar în lumina puternică a farurilor eram ţinta visată de oricine ar fi avut mâncărime la degetul de pe trăgaciul unei arme. Când am ajuns la gheretă, am răsuflat uşurat. Am privit prin uşa întredeschisă, având mâna pe pistol.

Nu am zărit decât un scaun rupt, nişte hârtii împrăştiate pe jos şi moloz. Pe pânzele de păianjen de pe

pereţi, lumina farurilor se proiecta sub forma unor cercuri concentrice.

Ideea de a pune tot bănetul ăla pe acoperişul gheretei m-a întristat profund. Aveam sentimentul că Serena nu făcea altceva decât să-i arunce pe fereastră, iar speranţa ei de a răscumpăra libertatea lui Dedrick era deşartă. Însă misiunea mea consta în a pune cele trei pachete şi nu-mi rămânea decât să mă execut. Aşa că am aranjat pachetele pe acoperişul de tablă ruginită, la fix treizeci de centimetri unul de celălalt, conform cu instrucţiunile primite. Nu mai aveam nimic de făcut. Tare m-aş fi ascuns pe undeva, prin preajmă, aşteptând să văd ce avea să se întâmple. Însă, dacă aş fi fost descoperit, iar Dedrick ar fi fost lichidat ca urmare a acestui lucru, i-aş fi avut moartea pe conştiinţă. Serena avea dreptate. Singura noastră speranţă era ca răpitorii să se ţină de cuvânt,

M-am întors spre maşină cu inima cam strânsă, întrucât continuam să fiu aceeaşi ţintă perfectă pentru vreun amator de vânătoare.

M-am întrebat dacă exista oare cineva care să-mi observe mişcările. Prin mina asta în paragină, locurile de ascunzătoare se găseau cu duiumul.

Am deschis iute portiera Cadillac-ului şi am trecut la volan.

Serena suspina. I-am spus fără s-o privesc:

— Dacă chiar nu ţineţi să arunc o privire prin preajmă, atunci vă pot duce acasă.

— Da, du-mă acasă, făcu ea cu o voce gâtuită.

În timp ce dădeam cu spatele, mi s-a părut că văd o umbră care aluneca pe după o grămadă de traverse vechi de lemn. Mi-am spus că putea fi Kerman. Iar dacă era el, atunci avea să rămână ascuns, încercând să surprindă ceva. Am aruncat o privire rapidă spre Serena, care-şi îngropase faţa într-o batistă. Nu observase nimic.

Cu sufletul cât de cât mai liniştit, am luat-o spre „Ocean End”.

V

Pendula de deasupra şemineului arăta ora două şi un sfert. În salon eram doar eu. Beam un whisky cu apă minerală, privind absent la o şa mexicană încrustată cu aur şi argint, care spânzura de peretele din faţa mea.

Serena se retrăsese pe undeva, prin casă.

Aşteptarea se prelungise deja de două ore şi jumătate.

Brusc, un fluierat discret din spatele meu mă făcu să tresar. Paharul mi se clătină din mână şi câţiva stropi căzură pe covor.

— Pe cuvântul meu, ai nervii în batistă, făcu Kerman intrând în încăpere. Ce, ai vărsat whisky?

— Da, dar nu-i nici o problemă. Cred că prin casa asta se găseşte vreo tonă, aşa că toarnă-ţi cât vrei. S-ar zice că ai nevoie de un întăritor.

— Mda, aşa este. (Se apropie de bufet şi-şi pregăti un pahar cât toate zilele.) Fir-ar să fie, tu ce spui, o să apucăm în noaptea asta să dormim ceva?

— Nu-ţi pune mari speranţe. Ia zi, ai văzut pe cineva?

Se lăsă să cadă într-un fotoliu din faţa mea şi oftă:

— Nu. Adică, nu i-am văzut pe indivizi, dar am văzut cum au dispărut paralele.

— Cum adică, n-ai văzut cine i-a luat?

A dat din cap în semn că nu.

— Băieţii au avut ceva la bibilică. Nu s-au arătat. Probabil că au stat ascunşi pe undeva, prin întuneric. Iar unul dintre ei stătea pe dâmbul ăla de deasupra gheretei şi dădea la peşte cu o undiţă. Cred că avea o mulinetă. Individul nu trebuia decât să le pescuiască şi să le aducă în ascunzătoarea lui. N-am auzit nici cel mai mic zgomot şi nici măcar nu l-am văzut pe tip. Până în momentul în care m-am prins ce se întâmpla, a fost destul de nasol să văd aşa, în lumina lunii, cum pachetele alea zburau prin aer.

— Mda, n-a fost rău de tot. Dar pe tine te-or fi văzut?

— Tu ce crezi?

— Hai, nu te mai lăuda atât! Eu te-am văzut.

— Pe ce facem pariu că nu m-ai văzut? Dacă vrei să ştii, în clipa în care am apărut eu, tu plecaseşi deja. Ţi-am văzut luminile de poziţie de la maşină. Şi după ce m-am prins unde se afla mina aia nenorocită, am început să mă târăsc spre ea, ca un adevărat indian.

— În orice caz, în secunda în care am plecat de acolo, am văzut pe cineva, asta-i sigur.

— Fii convins, nu eram eu ăla.

Am încercat să-mi amintesc de silueta vagă pe care o întrezărisem în beznă. În acele momente mă gândisem că ar fi putut fi vorba despre Kerman, întrucât individul era înalt, cu umerii laţi şi cu talia îngustă. Nu erau cine ştie ce semnalmente, dar, oricum, mai bine decât nimic.

— Probabil că a fost un individ din banda lor. Păcat că nu l-am putut vedea mai îndeaproape. (M-am uitat la ceasul de la mână.) Peste un sfert de oră vor suna. Dacă or să sune vreodată!

Kerman dădu din mână-a lehamite.

— Sunt frânt, spuse el. Alea cinci ore din maşină m-au dat gata. Tu ce crezi, or să-i dea drumul?

— Habar n-am. Însă nu-i prea văd eu dându-i drumul lui Dedrick. Iar dacă totuşi se întâmplă una ca asta, se poate considera cel mai băftos om din lume.

— Dacă Dedrick nu o să fie eliberat, atunci Brandon o să fie fericit, spuse Kerman, căscând să-şi rupă fălcile.

— O să se descurce cu Serena.

— Dar noi suntem angajaţii Serenei. Brandon n-o să îndrăznească în vecii vecilor să se atingă de tipa asta, dar de noi n-o să se jeneze nici cât negru sub unghie.

— Bine, atunci n-are decât să facă ce-l taie capul! am încheiat eu.

Am traversat încăperea să-mi mai torn un pahar, dar abia am pus mâna pe sticlă, că Franklin Marshland îşi făcu discret apariţia.

— Va să zică, te-ai întors viu şi nevătămat, spuse el. Mărturisesc că eram cam îngrijorat.

Şi-l privi pe Kerman cu un aer întrebător.

Am făcut imediat prezentările.

— O aşteptare lungă şi grea, continuă Marshland. Bănuiesc că telefonul acela n-o să întârzie...

— Peste cinci minute se vor împlini cele trei ore, i-am răspuns, întinzându-i paharul lui Kerman, după care mi-am reluat locul în fotoliu. Dacă i-au dat drumul, or să facă în aşa fel încât, atunci când domul Dedrick se va întoarce acasă, ei să fie deja la adăpost.

Marshland se răsuci pe jumătate spre mine şi-mi spuse:

— Este destul de greu de crezut că-i vor da drumul. Dacă nu va apărea într-o jumătate de oră, eu zic să chemăm poliţia.

— Dumneavoastră sunteţi cel care hotărăşte, i-am expus eu punctul meu de vedere, însă, dacă tot am aşteptat atât, cred că ar fi mai bine să aşteptăm până dimineaţă. Chiar şi în aceste momente, o greşeală din partea noastră ar putea fi fatală pentru domnul Dedrick.

— Eu cred că este mort.

Eram prea obosit ca să continui discuţia în contradictoriu, aşa că l-am atacat direct:

— În fond, de ce îl urâţi în asemenea hal pe Lee Dedrick?

N-a catadicsit să-mi răspundă şi a ieşit pe terasă. A rămas acolo vreo trei sau patru minute, după care a revenit şi s-a îndreptat spre uşa care dădea în hol.

— Cred că-i mai bine să mă duc la fiica mea, spuse el ca pentru sine. Precis că aşteptarea asta o torturează.

În pragul uşii s-a oprit, şi-a întors capul spre mine şi a adăugat:

— Un bărbat care se căsătoreşte cu o fată tânără, doar pentru banii ei, este vrednic de tot dispreţul, domnule Malloy!

A ieşit din salon şi l-am auzit cum urca scările.

Kerman se strâmbă.

— Chiar s-o fi însurat pentru paralele ei? întrebă el cu o voce joasă.

— Habar n-am, i-am răspuns. (I-am arătat cu degetul pendula.) Deja au întârziat cu cinci minute.

— Hm, chestia asta nu prea îmi miroase a bine. Tu ce crezi?

— Tot ceea ce putem face este să aşteptăm, i-am spus şi mi-am cocoţat picioarele pe braţul fotoliului. Mie-mi place Serena asta. O fi ea plină de parale, dar are suflet.

Kerman mormăi:

— Mie-mi plac tipele mişto.

Şi închise ochii.

Pendula marca trecerea timpului. Până la urmă, somnul ne-a biruit pe amândoi. Am adormit.

M-am trezit tresărind, la primele raze ale soarelui. M-am uitat la pendulă. Arăta şapte şi un sfert. Kerman dormea cu pumnii strânşi. Nu se auzea decât zgomotul îndepărtat al valurilor care se spărgeau de stâncile roşii din golfuleţul de la marginea grădinii.

Mi-am dat jos picioarele de pe braţul fotoliului şi am ieşit pe terasă.

Cei doi grădinari chinezi apăruseră la lucru şi contemplau nemişcaţi tufele de trandafiri. Păsările flamingo se instalaseră lângă eleşteul pe care pluteau nuferi, căutându-şi micul dejun. La capătul terasei, Serena Dedrick privea marea. Era îmbrăcată tot în pantaloni negri şi pe umeri avea aceeaşi scurtă de blană. Figura ei palidă şi aerul rătăcit îmi demonstrau clar că, atâta timp cât dormisem, nimeni nu telefonase şi nimeni nu-l trimisese pe Dedrick înapoi, în sânul familiei.

M-am înapoiat şi am intrat fără zgomot în hol, lăsând-o pe Serena în singurătatea şi nefericirea ei.

CAPITOLUL III

I

În decursul celor patru zile care au urmat, corida care s-a dezlănţuit a fost atât de tumultuoasă şi de generală, încât întregul Orchid City, de altminteri liniştit şi calm, a fost zdruncinat până-n temelii.

Ştirea se răspândise. Se aflase că răpitorii primiseră o jumătate de milion de dolari şi că nu eliberaseră victima. Prin urmare, întreaga regiune, începând cu San Francisco la nord şi terminând cu Los Angeles la sud, a fost cuprinsă de febră.

La început, Brandon a acţionat din proprie iniţiativă şi cu mult zel. A organizat cea mai mare vânătoare de oameni a secolului, însă abia a reuşit să dea câteva ordine în stânga şi-n dreapta, că au şi sosit câţiva agenţi federali din San Francisco, care i-au suflat afacerea de sub nas.

Şi imediat au intrat în horă poliţia de stat, unităţi ale armatei, aviaţia, televiziunea şi radioul.

Împreună cu Kerman, mi-am petrecut ore întregi prin localurile poliţiei, fiind supuşi unor interogatorii şi contra-interogatorii nesfârşite, conduse de un Brandon stacojiu şi furios, care-şi puncta întrebările cu lovituri de pumn în masă. Mai târziu, ne-au preluat doi agenţi federali cu înfăţişare paşnică, ne-au instalat în faţa biroului lor, ne-au luat la întrebări cu vocile lor inchizitoriale şi ne-au confruntat depoziţiile.

S-au răstit la noi, au zbierat şi ne-au ameninţat. Ni s-au agitat pumni pe sub nas. În faţa ochilor am văzut gâturi pe care s-au umflat venele, feţe care s-au congestionat şi guri care ne-au vorbit ca la uşa cortului. Toate astea

pentru a stoarce informaţii. Numai că noi nu aveam de spus nimic în plus.

Nu mai puteam face doi paşi în stradă fără să nu primesc în faţă străfulgerarea bliţului vreunui fotoreporter. Kerman, care era denumit „cel care a văzut răscumpărarea luându-şi zborul”, era hărţuit din zori şi până-n seară de vânătorii de autografe şi de colecţionarii de suveniruri, care ţineau morţiş să aibă o amintire de la el, indiferent ce, chiar şi un fir de păr. Aşa încât Kerman abia dacă mai îndrăznea să se aventureze în afara biroului agenţiei noastre.

Grilajul de la intrarea proprietăţii „Ocean End” stătea închis, iar telefonul fusese decuplat. Casa era cufundată într-o tăcere de moarte. Circula zvonul că Serena, ajunsă în pragul disperării, se îmbolnăvise grav.

Cât era ziua de lungă, avioanele se roteau pe cer, supraveghind dunele şi colinele de la marginea oraşului. Patrule de poliţie împânzeau străzile şi şoselele. Agenţi în civil umblau din poartă-n poartă, arestând suspecţii. În Coral Gables, cartierul din estul oraşului, poliţia declanşase o operaţiune de mari proporţii, făcând razii prin lumea interlopă.

Activitatea depusă era impresionantă, însă, în ciuda eforturilor agenţilor federali, ale poliţiei municipale, ale poliţiei de stat, ale armatei şi ale câtorva sute de voluntari, nici Lee Dedrick şi nici răpitorii lui nu au putut fi găsiţi.

În a cincea dimineaţă, Serena părăsi locul retragerii ei dureroase pentru a participa personal la căutări. Prin intermediul presei şi radioului anunţase o recompensă de douăzeci şi cinci de mii de dolari, pentru informaţia în urma căreia puteau fi arestaţi răpitorii, şi câte o mie de dolari, pentru orice altă informaţie care putea fi utilă în cazul respectiv.

Ca urmare a acestui anunţ, aproape toţi locuitorii oraşului, mai puţin cei bogaţi, evident, s-au transformat în detectivi amatori, iar oraşul a devenit un infern.

Era a şasea seară de când dusesem banii pentru răscumpărare şi tocmai mă pregăteam să mă refugiez în bungaloul meu liniştit, uşurat în sfârşit că mă îndepărtasem de tumultul de nedescris al oraşului. Îmi propusesem să mă închid în casă şi să mă bag în pat devreme.

Bungaloul era construit printre dunele de nisip de pe malul mării, iar cea mai apropiată locuinţă se găsea la un kilometru depărtare. Grădina era mică şi în paragină, deşi Toni, individul care avea grijă de casă, era plătit şi pentru întreţinerea ei. Din veranda ale cărei ferestre erau acoperite cu jaluzele decolorate, se intra într-un living şi apoi în două dormitoare. Mai aveam o baie şi o bucătărie, mare cât o cabină telefonică.

Îmi plăcea colţişorul meu, pentru că era izolat şi liniştit. Nu se auzea urlând radioul vecinului şi puteam cânta în baie cât aveam chef, fără să mă tem că cineva avea să-mi bată în ţevi să tac. Însă izolarea bungaloului meu nu-i putea decât încuraja pe indivizii care nu mă aveau la inimă. Un strigăt de ajutor de aici avea mari şanse de a rămâne neauzit.

Tocmai mă pregăteam să bag cheia în broască, când în spatele meu foşni ceva. De obicei, am nervii tari, dar emoţiile ultimelor cinci zile îi cam zdruncinaseră. M-am întors brusc, cu răsuflarea tăiată, şi am dat cu ochii de o siluetă vag conturată în întuneric.

Pumnul drept mi s-a destins ca un arc, dar s-a oprit la jumătatea drumului. Am întrezărit la timp că vizitatorul meu nocturn era o femeie. Am lăsat mâna în jos, am tras adânc în piept aerul cald al nopţii şi am întrebat cu o voce pe care m-am străduit s-o fac cât mai fermă:

— Ai vrut să mă sperii?

— Dumneata eşti Malloy?

Am încercat să disting trăsăturile individei, însă întunericul de pe verandă era de nepătruns. În afară de faptul că era scundă şi subţirică, nu puteam vedea mare lucru.

— Mda, eu sunt Malloy. Dar tu cine eşti?

— Trebuie neapărat să-ţi vorbesc. Pot intra?

Am intrat în living, gândindu-mă că vocea ei avea duritatea unei coji de nucă, ceea ce era păcat. S-a ţinut după mine, iar când am aprins lumina, am dat peste doi ochi mari care mă priveau. Nişte ochi care ştiau răspunsuri la multe întrebări.

Femeia avea vreo douăzeci şi cinci de ani. Era frumoasă. Părul mătăsos şi des îi era despărţit la jumătatea creştetului de o cărare, încadrându-i o figură plăcută, care ar fi fost banală dacă nu ar fi avut o paloare insolită, iar expresia nu i-ar fi fost de o duritate precoce. Rujul de un roşu strălucitor îi punea în evidenţă forma buzelor, iar ochii uşor cerniţi aveau ceva atrăgător.

Era îmbrăcată într-un hanorac verde de mătase şi purta pantaloni pană. Silueta ei putea figura pe orice reclamă pentru sutiene.

— Salut, i-am spus în timp ce o examinam. Cu mine ai treabă?

— Da, cu tine, dacă tu eşti Malloy, îmi răspunse ea apropiindu-se de şemineu. (S-a întors cu faţa spre mine, şi-a băgat mâinile în buzunare şi m-a privit fix.) Nick Perelli mi-a spus să vin la tine.

— Aha. (M-am uitat drept în ochii ei, încercând să ghicesc despre ce anume ar putea fi vorba.) Ce mai face? A mai adormit multă lume cu săculeţul lui de nisip?

— Nu, dar are probleme. (Şi-a scos din buzunar un pachet cam şifonat de Lucky Strike şi şi-a aprins o ţigară.) A fost arestat pentru răpirea lui Lee Dedrick.

Liniştea se instală din nou. Se auzeau doar ticăitul precipitat al pendulei şi bâzâitul iritant al frigiderului din bucătărie.

Individa mă observa în continuare, ţinându-şi capul uşor aplecat într-o parte, ca să evite să-i intre în ochi fumul de la ţigară.

— Perelli? am întrebat eu pe un ton neutru.

A dat din cap în semn că da.

— El zice, îmi explică ea, că eşti un tip descurcăreţ. Aşa că, acum trebuie să te descurci. Dacă ţii neapărat să-l scoţi din rahatul ăsta, nu mai este timp de pierdut.

— Când l-au arestat?

— Acum o oră. (Se uită pe deasupra umărului la pendulă.) Mai exact, acum o oră şi cinci minute.

— Poliţia federală?

A dat din nou din cap în semn că da.

— L-a înhăţat un tip masiv şi bine înţolit. Mai erau şi doi sticleţi cu el, iar alţi doi aşteptau în maşină.

— Nu cumva o fi fost Brandon? Unul cu picioare scurte, bondoc şi cu părul alb?

— Ba da; cam aşa era. Cine-i tipul?

— Şeful poliţiei.

A tras fumul în piept şi a început să-şi examineze unghiile, încruntându-şi sprâncenele.

— Nu ştiam că şeful poliţiei în persoană se deranjează să aresteze oamenii.

— Păi, aşa se întâmplă atunci când este vorba despre nişte parale ca lumea drept recompensă şi o publicitate ca asta. Şi, în plus, Brandon ţinea de mult să tragă clapa poliţiştilor federali.

— Înseamnă că a reuşit. (S-a îndepărtat de şemineu şi s-a aşezat pe canapea.) Nick mi-a spus că ai putea să-l ajuţi. Aşa este?

— Habar n-am. Adevărul e că-i sunt obligat, şi o să fac totul ca să-l scot din belea. De fapt, ce vrea exact?

— Nu mi-a spus. Era prea agitat. Nu l-am văzut niciodată într-o asemenea stare. După ce i-au găsit pistolul, mi-a spus să te caut.

Am deschis barul, am scos o sticlă de whisky şi două pahare şi le-am pus pe masă. Apoi am luat din frigider o sticlă de apă minerală.

— Hai să începem cu începutul, i-am propus eu. Aşa totul o să fie mai clar. Îţi pun sec sau cu apă?

— Nu prea pari a fi un tip descurcăreţ, făcu ea. Nu-ţi dai seama că poate fi condamnat la moarte? Aşa că nu

cred că este cel mai potrivit moment ca să bem...

Mi-am turnat whisky fără apă minerală şi m-am instalat în fotoliu.

— Mai întâi şi-ntâi, nu ştii nimic, iar pe urmă, nervii pe care ţi-i faci nu-i pot uşura situaţia lui Nick.

S-a ridicat brusc, a făcut trei sau patru paşi spre uşă, s-a întors pe călcâie şi a revenit pe canapea. Şi-a strâns pumnul drept şi a izbit cu el în palma stângă.

Am întrebat-o:

— În fond, spune-mi şi mie, cine eşti?

— Sunt Myra Toresca, prietena lui Nick.

— Bine, acum să vedem ce putem face. Spune-mi ce s-a întâmplat, de-a fir-a-păr, însă iute.

— Am ajuns în acelaşi timp cu sticleţii, începu ea precipitat. Trebuia să mergem la cinema, eu şi Nick. Nu era gata. L-am sunat de la recepţie şi mi-a spus să urc, că tocmai se îmbrăca. În lift i-am văzut pe indivizii ăia şi m-am prins din prima că sunt sticleţi. Am ieşit cu toţii din lift la etajul patru şi i-am lăsat s-o ia înainte. Au făcut la dreapta pe culoar şi m-am ţinut după ei. Doi aveau pistoalele în mâini. S-au oprit în dreptul uşii lui Nick. Eram cu ochii pe ei, dar nu m-au băgat în seamă. Individul ăla mare a bătut la uşă. Nick a crezut probabil că sunt eu. A deschis uşa şi imediat au sărit pe el. Nici nu şi-a dat seama ce s-a întâmplat, că s-a şi trezit cu cătuşele la mâini. După care au început să scotocească prin apartament. Uşa de la intrare a rămas întredeschisă, aşa că am putut vedea ce se petrece. Nick stătea cu spatele sprijinit de perete şi se uita la ei cum cotrobăiau peste tot. La un moment dat s-a uitat spre mine şi mi-a făcut semn s-o întind. Însă eu am continuat să rămân acolo. Au găsit pistolul în spatele unei pernuţe de pe canapea. Brandon, dacă aşa spui că-l cheamă pe sticletele ăla masiv, avea aerul că totul îi mergea ca pe roate. A spus că ăla era pistolul cu care fusese curăţat şoferul lui Dedrick. Lui Nick i-a intrat spaima în oase. Noi doi suntem jucători profesionişti de cărţi. Am învăţat să citim

cuvintele de pe buze. Chestia asta foloseşte atunci când nu ai cărţi bune. În felul ăsta mi-a spus să te caut. Şi am plecat. Am auzit cum sticleţii urlau la el ca nişte apucaţi.

— De unde a ştiut Brandon că pistolul ăla aparţinea asasinului şoferului lui Dedrick?

A clătinat din cap.

— N-am nici o idee.

— Şi pe urmă, ce s-a întâmplat?

— Am coborât şi am aşteptat pe trotuarul din faţă. După vreo jumătate de oră, au ieşit împreună cu Nick. Abia dacă mai putea merge. Era plin de sânge, şi pe faţă, şi pe haine.

S-a ridicat şi şi-a stins ţigara în scrumieră.

— L-au băgat într-o maşină a poliţiei. Iar eu am venit aici.

Preţ de o secundă am rămas nemişcat şi am privit-o, după care am întrebat-o:

— Ştii ceva în legătură cu răpirea lui Dedrick?

Ochii ei căprui îmi înfruntară privirea.

— Doar ce s-a scris prin ziare.

— Asta-i tot?

— Da.

— Şi Nick?

— Nici el nu ştie mai mult. Nu s-ar fi băgat într-o chestie ca asta în ruptul capului. N-om fi noi cei mai corecţi jucători de cărţi, dar, în orice caz, numai atât ni se poate reproşa.

— Nick a mai fost până acum închis?

Ochii îi deveniră duri.

— Da, o dată sau de două ori.

— Are cazier?

— Se prea poate. A fost condamnat la San Francisco pentru doi ani, dar după patru luni a fost eliberat.

— Şi mai înainte de asta?

— Am impresia că eşti cam curios.

— Trebuie să ştiu tot ce scrie în dosarul lui. Este absolut indispensabil.

— În opt ani de zile, a fost condamnat la şase luni, apoi la un an şi, în cele din urmă, la doi ani.

— Fiindcă a trişat la joc?

A dat din cap în semn că da.

— N-a avut niciodată neplăceri cu săculeţul lui de nisip?

— Nu. Sau, în orice caz, nimeni nu a depus vreo plângere pentru aşa ceva.

— Şi în legătură cu răpirea, eşti sigură că nu are nici un amestec? Nu s-ar fi putut să participe fără să-ţi spună?

— Nici pomeneală! Nu se bagă el în aşa ceva. Nu înţelegi?

Ar fi fost bine să fie aşa, m-am gândit eu. I-am spus în concluzie:

— În regulă. Acum să vedem ce pot face pentru el.

Am ridicat receptorul telefonului şi am format un număr. Peste câteva clipe, mi-a răspuns o voce politicoasă:

— Apartamentul domului Francon.

— Bună seara. Domnul Francon este cumva acasă? Mă numesc Vic Malloy.

— Da, domnule, numai o clipă, vă rog.

Am aşteptat câteva secunde, după care am auzit vocea lui Francon:

— Salut, Vic! Ia zi, care-i treaba?

— Fii atent, acum o oră, Brandon, însoţit de doi poliţişti, a făcut o descindere într-un apartament din Jefferson Avenue şi a arestat pe un anume Perelli. Au cotrobăit prin apartament şi au găsit un pistol care, aşa după cum pretinde Brandon, este pistolul cu care a fost împuşcat şoferul lui Lee Dedrick. Prin urmare, l-au arestat pe Perelli, pretinzând că el ar fi autorul răpirii. Justin, aş vrea să preiei cazul ăsta şi să-l aperi. În ceea ce priveşte onorariul tău, să fii liniştit, că nu-i nici o problemă. Aş vrea să te duci la poliţie şi să intervii. Ăia de acolo au început să-i tăbăcească pielea, iar treaba

asta trebuie să înceteze. Ce spui, iei cazul?

— A participat sau nu la răpire?

— Nu pot băga mâna-n foc. Prietena lui, care ştie totul despre el, pretinde că nu. Şi eu, ca să fiu sincer, am impresia că este o înscenare. De altminteri, Brandon nu avea cum să-şi dea seama că pistolul ăla era arma crimei, doar uitându-se la el. Aşa că se putea foarte bine ca Brandon să aibă pistolul ăla la el şi să pretindă că l-a găsit acolo, în apartamentul lui Perelli.

— Ei, ce naiba, cum poţi să spui una ca asta! exclamă Francon şocat.

— Auzi, bătrâne, fii liniştit că nu ne aude nimeni! Îţi dai seama ce lovitură ar fi pentru Brandon dacă ar rezolva afacerea asta de unul singur, trăgându-le clapa poliţiştilor federali? Nimeni nu l-ar putea opri.

— Dar, în fond, cine-i Perelli ăsta?

— Este un jucător de cărţi profesionist şi pe deasupra trişor. Are şi un dosar la poliţie.

— Mda, cam neplăcut. Şi de ce te ocupi de el?

— Fiindcă odată m-a scos dintr-un rahat cât casa. Dacă accepţi să-l aperi, este ca şi cum mi-ai face mie un serviciu. Justin, pentru început nu-ţi cer decât să te duci la poliţie şi să faci în aşa fel încât ăia să nu-l mai caftească.

La celălalt capăt al firului se lăsă o linişte lungă. Probabil că Francon medita asupra celor spuse de mine, aşa că l-am lăsat să mediteze. În cele din urmă îmi spuse:

— Nu prea sunt sigur că mă înnebunesc după treaba asta. S-ar putea ca Brandon să ţină în rezervă nişte probe mai flagrante decât pistolul ăla.

— Se prea poate, dar nu asta-i problema. Doar n-o să laşi un tip să fie acuzat de crimă pentru simplul motiv că are cazier.

— Nu, bineînţeles. Bine, Vic, atunci, aşa rămâne. O să mă duc la poliţie. Însă vreau să te previn că, dacă mi se pare că este amestecat în răpirea asta, mi-am şi luat

mâna de pe el. Afacerea asta a făcut mult prea mult zgomot ca să mă bag aşa, ca prostul.

— Eu îţi spun că am impresia că la mijloc este o înscenare. Şi să nu te laşi impresionat de probele care sunt aduse împotriva lui. Justin, fii convins că o să mă ocup şi eu de toată povestea asta.

— Bine, atunci ne-am înţeles. O să văd ce pot face. Treci mâine pe la biroul meu, să mai stăm de vorbă.

— O să te sun chiar în seara asta.

Şi am închis, fără să-i mai dau timp să protesteze.

Myra mă privea concentrată.

— Cine-i tipul? mă întrebă ea.

— Este Justin Francon. Cel mai isteţ avocat de pe toată coasta Pacificului. Dacă se convinge că Perelli este acuzat pe nedrept, n-o să abandoneze cazul decât în momentul în care va fi eliberat.

— Şi chiar o să se ducă la poliţie?

— Ba bine că nu! Brandon ar cam trebui să se ferească de el, începând chiar din clipa asta.

Şi-a aprins o ţigară cu mâna tremurând.

— Nick a ştiut el ce-a ştiut când m-a trimis la tine.

Am luat chestia asta ca pe-un compliment. Mi-am terminat de băut paharul, m-am ridicat şi am întrebat-o:

— Cum pot da de tine?

— Locuiesc pe Monte-Verde Avenue, la numărul 245. Este o căsuţă verde, pe stânga. Stau singură.

I-am notat adresa, după care a adăugat:

— Chestia asta o să cam coste, aşa-i?

— I-am spus lui Perelli că, la prima ocazie, o să fiu fericit să-i înapoiez serviciul pe care mi l-a făcut. Şi să ştii că nu m-am răzgândit.

— Mulţumesc.

— Nu trebuie să-mi mulţumeşti. Fără el, probabil că aş fi avut burta găurită. Acum, fii atentă, eu o să merg la poliţie. Nu cred că o să pot face mare lucru, mai înainte de a şti cu exactitate care sunt probele care-l acuză. Însă, cu niţică baftă, poate reuşesc să stau de vorbă cu

el.

— Crezi că o să ţi se permită să-l vezi?

— Habar n-am. Unul dintre ofiţerii brigăzii de criminalistică îmi este prieten. Este suficient să fie bine dispus, că...

Preţ de o fracţiune de secundă, ochii i s-au mai îmblânzit, iar buzele mânjite cu roşu i-au tremurat.

— Spune-i că-l sărut, făcu ea.

II

Când am ajuns în Princess Street şi Center Avenue, mi-am dat seama că vestea arestării lui Perelli făcuse înconjurul oraşului.

La cinci sute de metri de sediul poliţiei, un baraj împiedica accesul maşinilor. Am încercat să trec de el, însă un poliţist cu figura stacojie m-a somat s-o iau spre Center Avenue. Alţi trei poliţişti erau ocupaţi să oprească maşinile care încercau să treacă de zona interzisă.

Pe trotuarele de pe Princess Street era o mare de oameni. Am luat-o la stânga şi am intrat în Orchid Avenue.

Am găsit un loc de parcare şi m-am întors pe jos. Mulţimea care se îngrămădea în faţa sediului poliţiei creştea văzând cu ochii. Poliţiştii şiroind de transpiraţie încercau în zadar să împingă lumea care sosise ca la bâlci, aşa că nimeni nu se sinchisea de îmbrâncelile şi înjurăturile apărătorilor ordinii. O echipă de duri, aleşi pe sprânceană de către Brandon, păzea intrarea în sediu, cu bastoanele de cauciuc în mâini. Nu aveam nici o şansă să trec de ei.

Am reuşit cu greu să-mi fac loc şi să ajung într-un băruleţ. Localul era gol. Numai barmanul de noapte, care stătea în pragul uşii, privea cu invidie mulţimea.

— Nu te deranja, vreau doar să dau un telefon, i-am

spus eu, văzându-l cum îşi părăseşte dezamăgit postul de observaţie.

— Mamă, ce mai lovitură! făcu el, lingându-şi buzele. Se pare că Brandon a pus mâna pe răpitor. Crezi că o să înhaţe alea două'ş cinci de miare? Mamă, mamă! Dacă aş fi în locul lui, te asigur că aş şti cum să le cheltuiesc!

Am scos drept răspuns câteva sunete nearticulate şi m-am închis în cabina telefonică.

Am cerut centralistei să-mi facă legătura cu poliţia.

— Imposibil, îmi spuse aceasta. Toate liniile sunt ocupate. De douăzeci de minute încerc să prind un fir liber. Ce naiba s-o întâmpla?

— Se pare că unui poliţist i-a venit ideea să-şi lustruiască nasturii şi toată poliţia a intrat în grevă, i-am răspuns morocănos, după care am închis.

Am ieşit din cabină. Barmanul se instalase în spatele tejghelei şi, urcat pe un taburet, privea afară peste capetele oamenilor. Mulţimea umpluse deja strada şi se înghesuia până în apropierea vitrinei barului. Aveam impresia că nu mai puteam ieşi de acolo.

După ce am încercat în zadar să străpung zidul de corpuri omeneşti care barau ieşirea, l-am întrebat:

— Cum naiba să fac ca să ies de aici?

— Da' de ce vreţi să ieşiţi? Mai bine vă urcaţi şi dumneavoastră pe un taburet. Se vede la fix aşa.

— Ce să se vadă?

M-a privit din cap până-n picioare, cu sprâncenele încruntate:

— Poate că-l transferă în altă parte. Sau poate că vine individa aia, nevasta lui Dedrick, să-l vadă ce mutră are. Se poate întâmpla orice. Mamă, ce bine ar fi fost dacă era aici şi gagica mea! S-ar fi distrat clasa-ntâi!

— Mai este vreo ieşire în spate?

— Da. Prin uşa aia. Dă drept în Orchid Avenue.

— Mulţumesc.

Am apăsat pe clanţă şi chiar în acel moment am auzit un zgomot infernal de geamuri sparte. Vitrinele

băruleţului cedaseră presiunii monstruoase la care fuseseră supuse. N-am mai aşteptat să constat pagubele produse. Am luat-o de-a lungul unui coridor şi am ieşit într-o străduţă întunecoasă care dădea în bulevard.

Mifflin locuia într-o căsuţă din West-Wood Avenue, împreună cu soţia sa, cu cei doi copii, un câine boxer, două pisici albe şi un canar. Din momentul în care ieşea din sediul poliţiei, devenea un om de casă şi se spunea despre el că îi era chiar mai frică de nevastă-sa decât de Brandon.

M-am hotărât să mă duc la el şi să-l aştept. Nu ştiam când îşi termina serviciul, dar cu tot balamucul ăla de poliţie, erau toate şansele să întârzie al naibii de mult.

Aşa că m-am instalat în maşină, mi-am aprins o ţigară şi m-am pregătit pentru o aşteptare lungă. Una dintre ferestrele de la parter era luminată. Din când în când, pe perdea se profila o siluetă feminină...

Pe la unsprezece şi un sfert, lumina de la parter s-a stins, după care s-a aprins alta, la etaj. Peste câteva minute, s-a stins şi asta, iar întreaga casă s-a cufundat în întuneric.

Am închis ochii şi am încercat să mă gândesc la Perelli, însă mai înainte de a cunoaşte faptele, nu puteam eşafoda nici o teorie. Cu siguranţă că Francon avea dreptate când spunea că, pe lângă pistol, Brandon trebuia să mai aibă şi alte probe împotriva lui Perelli. Puteam băga mâna-n foc că cineva, dornic să pună mâna pe ăia douăzeci şi cinci de mii de dolari, dăduse un pont poliţiei. Speranţa de a pune mâna pe un asemenea bănet ar fi incitat pe orice fiinţă slabă de înger să toarne câteva minciuni bine ticluite.

O maşină apăru, urcând cu greu panta. După ce farurile mă orbiră, maşina opri.

Am scos capul pe geam, plin de speranţe. Era într-adevăr Mifflin. Şi-a scos şi el capul pe geam, însă figura îi era ursuză.

— Dă-ţi naibii la o parte grămada asta de fier vechi din

drumul meu şi arunc-o în mare. Mă împiedici să intru în casă.

— Salut, Tim, i-am spus şi am ieşit din Buick.

M-a privit scurt.

— Ce dracu' faci aici?

Am deschis portiera maşinii şi m-am aşezat lângă el.

— Ce să fac, uite, sufăr de singurătate. Aşa că m-am gândit că mi-ar prinde bine compania ta.

— Hai, ia viteză! Pentru astăzi îmi ajunge. Vreau să mă culc.

— Mifflin, şezi blând! De ce l-a arestat Brandon pe Perelli?

— Aha, va să zică, şi tu eşti la curent cu treaba asta? mormăi Mifflin. N-ai decât să citeşti ziarele de mâine dimineaţă, în loc să mă sâcâi acum. Cred că mi-o ajunge şi mie. Parcă a înnebunit toată lumea.

— Ştiu. Am văzut şi eu. Dar, Tim, ascultă-mă o clipă, se întâmplă că Perelli ăsta îmi este prieten. Nu el l-a răpit pe Dedrick. Chestia asta nu are nici în clin, nici în mânecă cu el.

Mifflin mormăi din nou:

— Dă-mi o ţigară. Mi le-am terminat.

I-am dat o ţigară şi i-am aprins-o.

— Crezi că el l-a răpit?

— Habar n-am. Se poate, dar nu prea pare verosimil. Tu ni l-ai trimis pe cap pe Francon?

— Mda... A reuşit să-l vadă pe Perelli?

— E prea şmecher ca să fie oprit din drum, când şi-a pus ceva în cap. Bineînţeles că l-a văzut. Chiar am impresia că i-a salvat viaţa. Ăia de-acolo îl cam luaseră la poceală.

— Nu-i aşa că poliţia a avut pontul ăsta de la un informator anonim?

Mifflin făcu din cap în semn că da.

— Mda. Şi, de-asta, toată povestea îmi cam pute. Individul care a telefonat a cerut să vorbească cu nimeni altcineva decât cu Brandon în persoană. N-a vrut să-şi

spună numele, ceea ce înseamnă că nu-i păsa de recompensă. Chestia nu mi se pare catolică. Doar cineva complet ţicnit poate renunţa la bănetul ăsta. Aşa că se poate presupune că, dacă şi-ar fi dezvăluit identitatea, ar fi riscat enorm. Şi individul l-a sfătuit pe Brandon să se ducă imediat la Perelli, precizându-i că arma crimei se afla în spatele pernuţelor de pe canapea, fără a mai pune la socoteală şi celelalte probe, care se găseau şi ele prin apartament. Adică, tot tacâmul ca Perelli să fie acuzat. Brandon a încercat să afle cu cine vorbea, dar individul a închis. Însă s-a descoperit de unde telefonase. Dintr-o cabină publică din cartierul Coral Gables, însă asta a fost tot.

— Înseamnă că individul ăla moare de dragul lui Perelli.

— Se prea poate. Sau o fi unul dintre răpitori, căruia i s-a făcut brusc frică. Habar n-am. În orice caz, Brandon s-a deplasat personal la Perelli. Şi ştii ce a descoperit?

— Pistolul.

— Da, bineînţeles. Dar a mai găsit şi trei bucăţi de pânză cauciucată, o sută de mii de dolari în bancnote uzate de douăzeci şi o undiţă. Probabil aia care o fi folosit la pescuirea pachetelor cu bani.

Am fluierat încetişor:

— Şi unde a găsit toate chestiile astea?

— Paralele se găseau într-o valiză, dintr-un dulap. Bucăţile de pânză cauciucată erau dosite sub un sertar, iar undiţa sub pat.

— Cred că numai cineva căzut în cap şi-ar ţine acasă dovezi atât de compromiţătoare. Şi Brandon ăsta nu s-a prins că la mijloc este o înscenare?

— Auzi, Brandon ţine în primul rând ca poliţia federală să se cărăbănească cât mai repede din oraş. Şi, în plus, Perelli are un cazier destul de frumuşel. Chestia asta a căzut la ţanc. Brandon poate să se dea şi peste cap, că n-o să se găsească nimic care să permită eliberarea lui pe cauţiune.

— Dar Perelli are vreun alibi pentru ora răpirii?

— Alibiul lui nu prea stă în picioare. A pretins că a jucat cărţi cu Joe Betillo, într-un separeu din barul „Delmonico”. L-am întrebat pe Joe. Individul a declarat că a jucat cu Perelli până la nouă şi jumătate seara. Joe şi-a amintit de oră fiindcă Perelli tocmai câştigase, după care s-a ridicat şi a plecat, pe motiv că nu avea carte. Lui Joe nu prea i-a plăcut figura, întrucât pierdea şi spera să-şi recupereze din pagubă. Însă Perelli a afirmat că au jucat până la zece şi jumătate. După cum ştii, răpirea a avut loc la zece şi zece.

— L-a văzut cineva pe Perelli când a plecat de la „Delmonico”?

— Cică ar fi plecat pe ieşirea de serviciu, răspunse Mifflin dând din cap.

— Mă rog, cuvântul unei canalii ca Betillo nu prea contează pentru mine.

— Ei bine, totuşi Brandon l-a crezut. Şi este gata să creadă orice i-ar permite să scape de poliţia federală. Vic, povestea asta cu paralele găsite la Perelli îmi stă pe-creier. Toată chestia asta miroase de la o poştă a înscenare, dacă n-ar fi fost banii ăia. Nu prea arunci, aşa, o sută de miare pe fereastră, doar de dragul de a compromite pe cineva. După mine, vreo două mii ar fi fost de ajuns...

— Exact din cauza asta şi mie mi se pare că pute. În fond şi la urma urmelor, răpitorul mai are încă patru sute de miare să-şi cumpere vată pe băţ. Punând o sută în apartamentul lui Perelli, a dat o lovitură de maestru. Dovada este că şi noi ne mai îndoim.

— Asta înseamnă a arunca cu banii pe fereastră. Şi-mi vine greu de crezut că răpitorii au recurs la soluţia asta extremă.

— Nu-ţi vine să crezi, fiindcă tu nu câştigi atât de mult. Însă în Orchid City există o grămadă de indivizi care ar sacrifica o sută de miare fără ca măcar să clipească din ochi.

— Juraţii sunt prost plătiţi, aşa că niciodată n-or să înghită povestea asta.

Am aruncat ţigara pe geam şi am dat din umeri. Evident că avea dreptate.

— Tim, ia spune-mi, în ce stare se află Perelli?

— Perelli? Una peste alta, s-a descurcat destul de bine. Nu l-au făcut să mărturisească, deşi l-au bumbăcit serios. Însă dacă nu ar fi apărut Francon, cred că l-ar fi pus cu botul pe labe. Javrele alea două de Mac Graw şi Harstell începuseră să mă calce pe nervi. Cea mai mare plăcere a lor este să burduşească pe cineva care are cătuşe la mâini.

— Mda, şi eu am încasat-o o dată de la ei... Am vreo şansă să-l văd?

— Nici cât negru sub unghie. Brandon îl consideră pe Perelli un fel de prizonier personal. Chiar şi ăia de la poliţia federală au cam trebuit să-şi arate colţii ca să li se permită să-l vadă.

Mi-am mai aprins încă o ţigară şi i-am întins pachetul lui Mifflin.

— Tim, nu cred că este vinovat.

— Treaba ta, când o să vină ziua procesului, o să fii singurul care o să creadă una ca asta. Poţi să te convingi citind ziarele de mâine dimineaţă. Ziariştii sunt convinşi că este deja judecat şi condamnat. Dacă vrei să-l scapi, trebuie musai să-l găseşti pe adevăratul răpitor.

— Mda, trebuie să mă descurc. Şi ce intenţii are Brandon?

— Nici una. Din punctul lui de vedere, ancheta a luat sfârşit. L-a arestat pe Perelli şi are probe împotriva lui. Afacerea este ca şi încheiată.

Am deschis portiera şi am ieşit.

— Mă rog, cel puţin aşa, am câmp liber de acţiune. Acum, nu-mi mai rămâne decât să-mi suflec mânecile şi să mă apuc de treabă.

— Îţi urez baftă, spuse Mifflin. Numai că n-aş vrea să fiu în locul tău. De unde o să începi? Ce elemente ai la

dispoziţie?

— Nu prea mare lucru. O să încerc să dau de Mary Jerome. Am impresia că ştie despre tărăşenia asta mai mult decât se pare.

— Se poate, însă mă cam îndoiesc. Dacă ar fi participat la răpire, cu siguranţă că nu s-ar mai fi întors.

— Poate că o fi uitat ceva compromiţător. De altfel, nu prea se aştepta să dea de mine. Se prea poate să nu ştie nimic, dar, ca să fiu sigur, o să fac nişte săpături.

— Bine. Dacă ai nevoie de mine, să mă anunţi. Şi eu cred că Perelli este nevinovat, dar asta să rămână între noi!

— Îţi mulţumesc, Tim. Precis că o să-ţi dau nişte ponturi. Pe curând.

M-am urcat în Buick, i-am făcut un semn amical cu mâna şi am pornit în trombă spre Center Avenue. Pe la jumătatea drumului, am zărit o cabină telefonică. Am oprit lângă trotuar, am intrat în ea şi am format numărul lui Justin Francon.

Mi-a răspuns chiar el.

— Ia spune, Justin, ce părere ai?

— Nu prea cred s-o fi făcut el, îmi răspunse Francon scurt, însă asta nu înseamnă că-l şi pot scoate de acolo. O să fac tot ce se poate, dar treaba se prezintă destul de prost. Înscenarea a fost foarte bine făcută. Cine a organizat-o şi-a cunoscut meseria. Iar suta aia de mii de dolari a fost culmea culmilor! Poţi trece mâine pe la biroul meu? O să analizăm împreună situaţia şi o să vedem ce-i de făcut. Pe la zece e bine?

— Este perfect.

— Vic, şi să nu-ţi prea faci iluzii! Îmi vine greu să ţi-o spun, dar am impresia că o să asistăm la o înmormântare clasa-ntâi.

— Până una alta, Perelli încă mai respiră, i-am retezat-o eu.

Şi am închis.

III

Justin Francon stătea instalat în spatele biroului, cu picioarele cocoţate pe braţul fotoliului şi cu degetele mari de la mâini băgate pe sub vestă. În colţul gurii îi atârna un trabuc.

Era un omuleţ slab, cu pielea de un cafeniu închis, cu o mustaţă neagră, cu pometţii ridicaţi, cu un nas mare şi osos şi cu ochii negri şi strălucitori. De fiecare dată când îl vedeam, îmi venea să mă gândesc la o nevăstuică. Deşi nici pomeneală să zici despre el că era cel mai isteţ avocat de pe întreaga coastă a Pacificului, totuşi ăsta era adevărul. Era imposibil să fie clasificat într-o categorie anume, însă se putea lăuda că avea cei mai mulţi clienţi milionari decât oricare alt avocat din ţară.

Paula, Kerman şi cu mine stăteam în semicerc în faţa biroului său masiv, contemplând destinşi profilul gazdei noastre, care privea prin fereastra deschisă spre plaja însorită, aflată cu douăzeci de etaje mai jos. În încăperea spaţioasă domnea o linişte religioasă, în timp ce maestrul medita asupra afacerii.

În cele din urmă, dădu din umeri, îşi puse picioarele pe podea şi îşi întoarse figura spre noi:

— Din tot ceea ce mi-aţi spus, nimic nu ar putea convinge un juriu de inocenţa lui Perelli, fie în asasinarea lui Souki, fie în răpirea lui Dedrick. Mi-ar trebui elemente mult mai solide. În aşteptarea lor, tot ce avem este egal cu zero. Cu probele astea împotriva lui, orice juriu o să-l declare vinovat, fără ca măcar să se mai deranjeze să părăsească sala de şedinţe pentru a delibera. Încercaţi să priviţi lucrurile drept în faţă. Spiritele sunt agitate, aşa că nu trebuie să ne bazăm pe imparţialitatea juriului. Ca să nu mai vorbim de faptul că şi cazierul lui atârnă greu. Dacă n-o să-mi aduceţi nişte argumente solide, care să-l impresioneze pe procuror, tot ceea ce pot face pentru

Perelli este să-mi debitez pledoaria cu cât mai multă emfază. Lucru care n-o să-i folosească la nimic. Poliţia intenţionează să-l acuze pentru asasinarea lui Souki, dar, dacă între timp o să fie găsit şi corpul lui Dedrick, fiţi siguri că se va sublinia legătura dintre cele două crime. Iar Perelli poate să se pregătească pentru camera de gazare.

Francon îşi privi încruntat trabucul stins, după care-l aruncă în coşul de hârtii.

— Acum, continuă el, ia să vedem niţel care ar putea fi argumentele acuzării. În apartamentul lui Perelli a fost găsit pistolul ăla. Poate că o să reuşesc să conving juriul, însă cu multă caznă, că arma a fost pusă acolo de cineva rău intenţionat. La fel se poate întâmpla şi cu undiţa. Însă în ceea ce priveşte banii, nimeni n-o să creadă că au fost puşi acolo doar pentru a-l compromite pe Perelli. Ăsta-i punctul în care autorul înscenării şi-a dovedit măiestria. O sută de mii de dolari este o sumă uriaşă. În privinţa asta, suntem cu toţii de acord, nu?

Am dat din cap în semn că da.

— Ei bine, atunci ne aflăm în situaţia în care renunţ să mai supun atenţiei juriului ideea că banii au fost sacrificaţi pentru a întări impresia de autenticitate. O să mă descurc şi cu cele trei bucăţi de pânză cauciucată. Dar dacă juriul este convins în forul său interior că banii nu au fost depuşi de către altcineva, atunci, toată argumentaţia mea referitoare la pistol, undiţă şi la pânza cauciucată o să se ducă pe apa sâmbetei, iar procurorul o să mă facă praf în doi timpi şi trei mişcări. Sunteţi de acord cu mine?

— Bineînţeles, însă noi ştim că banii au fost puşi în apartamentul lui Perelli în scopul de a-l compromite. Nu puteţi convinge juraţii că răpitorul şi-a sacrificat o parte din banii primiţi pentru a-şi salva pielea?

Francon dădu din cap neîncrezător.

— Mă îndoiesc. E destul de riscant. Dacă Perelli ar fi avut un alibi solid, alta ar fi fost povestea. Dar alibiul lui

nu face doi bani. Şi mai este ceva. Pe pistol au fost găsite amprentele lui.

— Am auzit şi eu chestia asta, dar nu prea cred.

— Totuşi, aşa este.

— Bine, dar Perelli nici nu s-a atins de pistolul ăla.

— După câte mi-a spus el, Brandon i-a întins arma, întrebându-l dacă o recunoaşte. Aşa că a atins-o, însă după ce i-a fost percheziţionat apartamentul.

— Fir-ar al naibii să fie! Doar n-o să-l laşi pe Brandon să-şi facă de cap cu potlogăriile astea!

— Nu am decât cuvântul lui Perelli împotriva aceluia al şefului poliţiei. După tine, care dintre ele o să fie luat în consideraţie?

S-a întrerupt câteva clipe, după care a continuat:

— Aşadar, vedeţi şi voi cum stăm. Ca să întorc situaţia, îmi trebuie nişte argumente senzaţionale, iar dacă nu mi le puteţi furniza, să ştiţi că o să renunţ să mai pledez. Asta-i situaţia. Daţi-mi fapte noi. Asta-i treaba voastră.

— Fii liniştit, o să-ţi găsesc eu ceva. O să mă dau peste cap, şi tot o să-ţi găsesc, i-am spus eu. Iar ca să reuşim, nu văd decât o singură cale. Afacerea trebuie reluată de la bun început şi analizată element cu element, până se găseşte o pistă. Îmi spune mie ceva că aici nu este vorba despre o afacere clasică de răpire. Poate că mă înşel, însă, pe zi ce trece, impresia asta mi se conturează tot mai mult.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, făcu Francon cu sprâncenele încruntate.

— De fapt, nici eu nu-mi dau prea bine seama, i-am răspuns zâmbind, însă sunt convins că Franklin Marshland este al naibii de mulţumit să-l considere pe Dedrick ca făcând parte dintre dispăruţi. O să fac pe dracu-n patru să descopăr de unde şi până unde atâta înverşunare împotriva lui Dedrick. Bătrânul are un aer inofensiv, dar din când în când i-am surprins în priviri o lucire care m-a cam pus pe gânduri. Nunta a fost celebrată în secret. De ce oare? Ia imaginaţi-vă că

Marshland ăsta le-o fi dat răpitorilor ideea! O fi descoperit că Serena s-a măritat cu o canalie care îi vâna banii, aşa că s-a hotărât să scape de ginerele său, înscenând o răpire. Nu am pretenţia că ăsta o fi adevărul, dar după mine este o ipoteză care merită atenţia. Se mai poate întâmpla şi ca Mary Jerome să fi jucat pe vremuri un rol oarecare în viaţa lui Dedrick. V-aţi prins unde vreau să ajung? Dacă este vorba despre o răpire obişnuită, iar dacă răpitorii sunt nişte răufăcători obişnuiţi, atunci ne-am dus pe copcă. Dar dacă este cumva vorba despre o afacere de familie şi Marshland este ăla care trage sforile, atunci mai avem o şansă.

Francon păru interesat.

— Vic, ideea ta nu este chiar atât de proastă cum pare la prima vedere. Oricum, merită atenţia.

— Nu avem de ales. O să încep s-o caut pe Mary Jerome. A fost văzută pentru prima oară la garajul Acme, aşa că de acolo o să-mi încep cercetările. Dac-aş putea descoperi ce anume a făcut din momentul sosirii ei la garaj şi până a apărut la „Ocean End”, în noaptea răpirii, poate că aş da de ceva interesant. O să încerc să aflu despre antecedentele lui Souki. Până acum, nimeni nu l-a băgat în seamă pe ăsta. Apoi, mai este şi Dedrick. Am de gând să-l trimit pe Jack la Paris, să-mi culeagă toate informaţiile posibile despre trecutul lui.

— Mda, filiera cu Mary Jerome merită osteneala, făcu Francon, bătând darabana pe nasul său osos, dar trecutul lui Souki mi se pare lipsit de interes.

— Tocmai de-aia mă frământă. Nimeni nu s-a ocupat de Souki. În prezent, Souki nu este altceva decât un cadavru! Însă nu-mi pot permite să neglijez pistele secundare.

— Corect, dar să nu pierzi vremea. Îi ştii pe duşmanii lui Perelli? Cred că ăla care i-a făcut figura asta îl duşmăneşte de moarte.

— Mda, aşa m-am gândit şi eu. În cazul ăsta, cred că există un individ căruia i s-ar potrivi mănuşă rolul ăsta.

Este vorba despre o canalie, pe nume Joe Barratt. Fumează marijuana şi este javră până-n măduva oaselor. Iar apartamentul lui se află chiar în faţa celui al lui Perelli.

Şi i-am povestit lui Francon vizita mea la Barratt şi intervenţia providenţială a lui Perelli.

— Brandon ştie ceva despre chestia asta? mă întrebă Francon, vădit interesat.

— Nu, dar chiar dacă ar şti, tot nu şi-ar schimba părerea. O să încerc să aflu cât mai multe şi în legătură cu Barratt ăsta. E destul de greu de dus o undiţă undeva, fără să te vadă nimeni. Însă cineva tot a dus-o la Perelli. Poate că o să am noroc şi o să dau de un martor. (M-am ridicat.) Păi, cred că ar trebui să ne punem pe treabă. O să-ţi dau de ştire de îndată ce o sa aflu ceva.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, îmi sugeră Francon.

Afară, pe culoar, Kerman mă întrebă cam agitat:

— Ce-ai vrut să spui în legătură cu plecarea mea la Paris?

— Exact asta. Vreau să pleci imediat. Paula o să aibă grijă de toate. O să-ţi plătească toate cheltuielile, însă ai grijă să fie motivate. Eşti de acord să pleci la Paris, nu?

Kerman făcu ochii mari şi încercă să-şi ascundă bucuria.

— Ce să fac, o să mă resemnez, asta e! spuse el. În fond, lupt pentru o cauză dreaptă.

IV

Doamna Martha Bendix, directoarea agenţiei de plasare Bendix şi, în acelaşi timp, vecina mea de palier de la sediul agenţiei, era o femeie masivă şi jovială, cu părul scurt, al cărei râs evoca o salvă de artilerie.

În clipa în care am trecut pragul biroului meu, tocmai

ieşea din sediul ei. Mi-am amintit pe moment că aveam să-i spun ceva.

— Hei, salut, Vic! strigă ea cât o ţinu gura. Unde naiba te-ai ascuns? Nu te-am văzut de o mie de ani!

— Martha, chiar că am de vorbit ceva cu tine. Ai puţin timp?

Şi-a privit ceasul de la mână, mare cât o roată de căruţă, şi, constatând că are puţin timp, împinse uşa de la biroul ei.

— Hai, intră. Pariez că iar vrei să-ţi dau nişte ponturi, aşa-i? Am o întâlnire, dar nu-i chiar aşa de urgentă.

A intrat înaintea mea în biroul zugrăvit în verde şi crem. Am urmat-o şi am închis uşa după mine.

— Închide-o cu cheia, făcu ea într-o şoaptă care probabil că reverberase până în celălalt capăt al culoarului. Am o sticlă de Vat’69, care nu cere altceva decât să fie destupată.

În timp ce scotea sticla dintr-un sertar, m-am aşezat într-un fotoliu. Martha umplu o treime dintr-un pahar şi mi-l puse în faţă pe birou, cu un gest energic.

— Hai, dă-l pe gât, făcu ea.

— Ai un mod de a te exprima, i-am spus eu în timp ce-mi duceam paharul la gură, că mă întreb unde oi fi fost crescută! Hai noroc!

— Dă-l duşcă! tună ea, după care dădu paharul peste cap. Nu-i rău deloc! Mai vrei unul?

Am refuzat-o, dar am acceptat să ronţăi cele trei boabe de cafea pe care mi le-a aruncat pe sugativa de pe birou.

— Ia spune, care-i treaba? mă întrebă ea, instalându-se la birou şi începând şi ea să ronţăie cafea. Ce ponturi vrei de la mine?

— Aş vrea nişte informaţii cu privire la un individ pe nume Toa Souki. A fost şoferul Serenei Dedrick. L-a angajat la New York şi m-am gândit că poate sucursala ta de acolo a fost cea care l-a plasat.

— Măi băiatule, doar n-ai de gând să te bagi în

povestea asta!

Am fost obligat să recunosc că mă şi băgasem deja, după care am continuat:

— Cum aş putea să aflu câte ceva despre Souki ăsta?

Martha s-a scărpinat în cap cu coup-papier-ul şi căzu pe gânduri.

— S-ar putea să te rezolv, spuse ea în cele din urmă. Dacă nu găsesc nimic la agenţia mea, o să mă interesez la Syd Silver, care se ocupă cu plasarea băieţilor de culoare. Îmi este prieten! În cazul în care o să-ţi facă rost de ceva informaţii, o să-l plăteşti?

— O sută de dolari.

A holbat ochii:

— Pentru banii ăştia, e în stare să-şi omoare părinţii.

Am protestat, propunându-i să-i transmită lui Syd ăla să-şi lase părinţii în viaţă şi să-mi facă rost de nişte informaţii despre Souki.

— Contează pe ele. Peste două zile, o să le ai precis. E-n regulă?

— Dacă o să le am mâine, mai pun încă cincizeci de dolari pe lângă suta aia.

— O să le ai, afirmă Martha, ridicându-se.

— Îţi mulţumesc, Martha. Pe cuvântul meu că eşti de milioane. Nu ştiu ce m-aş face fără tine.

Îmi zâmbi:

— Auzi, Vic, când ai de gând să te însori cu frumuseţea aia de brunetă care lâncezeşte prin biroul tău?

— Dacă vorbeşti despre Paula, nici să nu te gândeşti. Şi te rog să nu mă mai sâcâi cu treaba asta. Ţi-am spus că nici prin cap nu-i trece să se mărite!

Mi-a tras una de era să-mi disloce coloana vertebrală şi a izbucnit într-un hohot de râs de au început să vibreze geamurile:

— Întreab-o şi ai să vezi! Nu s-a mai pomenit o femeie care să nu vrea să se mărite. Dacă o femeie nu este măritată, înseamnă că nu a fost cerută în căsătorie, află de la mine!

V

Mi-am parcat Buick-ul în curtea interioară a imobilului din Jefferson Avenue şi am intrat în holul liniştit.

La biroul de la recepţie nu se mai afla Gracie, cea cu figura ca de vulpe, ci o altă tipă. Mesteca chewing-gum şi citea o revistă umoristică, însă expresia morocănoasă de pe figura ei m-a convins că revista nu era mai amuzantă decât cea pe care o avusese Gracie în mâini, atunci când trecusem pe-acolo pentru prima oară.

Maxie, supraveghetorul cu pălăria trasă până peste urechi, îşi făcu apariţia de după ultima coloană şi mă privi cu un aer semeţ.

— Salut, i-am spus eu, rânjind cu gura până la urechi. Putem să stăm niţeluş de vorbă?

— Să stăm de vorbă? De ce? mormăi el, iar mustaţa i se zbârli. Nu am nimic să-ţi spun. Şi, în afară de asta, sunt ocupat.

Am înţeles că trebuia să-i prezint un argument solid. Mi-am scos portofelul şi am extras din el o bancnotă de zece dolari.

— Dacă am sta niţeluş de vorbă undeva, într-un locşor mai liniştit?

A examinat bancnota cu un aer gânditor, scobindu-şi molarii cu un deget arătător murdar şi umflat cât un cârnat. După care şi-a şters degetul de fundul pantalonilor şi s-a întors cu faţa spre individa de la recepţie.

— Hei! i-a strigat el. Dacă ai nevoie de mine, sunt jos. Să nu laşi pe nimeni să intre, auzi?

Tipa nici n-a catadicsit să-şi ridice ochii de pe revista ei, dar a înclinat capul cu câţiva centimetri, arătând astfel că a recepţionat mesajul şi că este de acord.

Maxie se îndreptă spre lift cu mersul său greoi.

Am intrat în cabină amândoi, iar cât timp a durat

coborârea la subsol, am rămas tăcuţi, suflându-ne reciproc respiraţia în figură.

După ce am ieşit din lift, m-a condus de-a lungul unui culoar cu faianţă albă, luminat de becuri protejate cu plasă metalică. Am intrat în urma lui într-o cămăruţă în care se aflau o masă şi două scaune. Pe perete, deasupra unei conducte pline de funingine, era prinsă cu o pioneză o fotografie de-a lui Jack Dempsey.

Maxie s-a instalat în spatele mesei, şi-a dat pe ceafă pălăria şi s-a aranjat mai bine în scaun. Ochii îi rămăseseră lipiţi de bancnota mea de zece dolari.

I-am întins-o. Ştiam că, dacă nu-i dădeam banii, ar fi fost incapabil să se concentreze la cele ce aveam să-i spun.

Degetele lui groase şi îngălbenite de nicotină au înhăţat bancnota şi au făcut-o să dispară în buzunarul din spate al pantalonilor.

Am pronunţat un singur cuvânt:

— Perelli.

Şi-a frecat nasul cu dosul mânecii şi a oftat, aruncându-mi în faţă un iz proaspăt de bere şi usturoi.

— Fir-ar să fie! Iarăşi el!

— Chiar aşa. Dar ce te frământă?

— Toţi sticleţii din oraş au venit să mă întrebe despre Perelli. Le-am spus tot ceea ce ştiam.

— Puţin îmi pasă mie de asta, fiindcă habar n-am despre ce anume le-ai povestit. Eu am de gând să-ţi pun nişte întrebări pe care precis că poliţia le-a neglijat.

— Bine. De acord, făcu el fără prea mult entuziasm. Din moment ce mă plăteşti pentru deranj…

I-am aruncat o ţigară pe masă, ca să-i demonstrez că nu intenţionam să precipit lucrurile şi nici să-i menajez timpul. Apoi mi-am aprins şi eu una.

— Crezi că Perelli l-a răpit pe Dedrick?

Ochii săi clipiră rapid. Nu se aştepta la o întrebare ca asta.

— Ce-ţi pasă ce cred eu?

— Uite că-mi pasă şi eu zic să nu mai pierdem vremea. Dacă n-ai de gând să-mi răspunzi la întrebări, dă-mi banii înapoi şi o să caut pe altcineva.

Ne-am privit ochi în ochi şi, în cele din urmă, a înţeles că nu glumeam câtuşi de puţin.

— Vrei o bere? m-a întrebat. Măcar să ne simţim bine.

S-a răsucit pe scaun, a luat din spate două cutii de bere şi mi-a întins una.

— În cinstea femeilor pe care le iubeşti, mi-a urat.

— Şi ţie la fel.

Am băut amândoi, am scos nişte oftaturi de satisfacţie încărcate de virilitate şi am pus apoi cutiile pe masă.

— Nu cred s-o fi făcut el, spuse în cele din urmă. Nu-i genul lui de afaceri.

— Şi mie mi-a spus acelaşi lucru. (M-am aplecat în faţă şi am început să fac pe suprafaţa mesei cerculeţe cu fundul umed al cutiei.) Aş vrea să-l ajut, dacă chestia asta e posibilă. Poate că ştii nişte amănunte, care mi-ar putea fi folositoare.

A reînceput să-şi cureţe molarii, după care s-a răzgândit şi a întreprins o explorare a urechilor.

— E un tip destul de cumsecade. Cel puţin mie nu mi-a făcut nici o figură nasoală. Şi gagica lui e de treabă. Ai văzut-o?

— Da, am văzut-o.

Şi-a închis ochiul drept, după care l-a deschis din nou.

— Are cel mai teribil fund din câte am văzut în viaţa mea. Nu crezi?

— Tot ce se poate. L-ai văzut pe Perelli urcând la el cu o undiţă?

A dat din cap în semn că nu.

— Nu. Ştiu că nu a avut niciodată vreo undiţă. Am întrebat-o şi pe camerista care face curat prin apartamentul lui. Nici ea nu a văzut vreodată aşa ceva la el.

— S-a uitat şi pe sub pat?

— Bineînţeles, doar mătură şi pe sub paturi.

— Aseară, poliţiştii au găsit undiţa la el în apartament. Camerista i-a măturat pe sub pat ieri-dimineaţă?

Mi-a făcut semn că da.

— Pe la ce oră?

— A fost în întârziere. Iar Perelli nu a plecat decât pe la douăş’pe jumate. Aşa că nu a putut să înceapă curăţenia mai înainte de ora asta.

— Şi poliţia? La ce oră a descoperit poliţia undiţa?

— Pe la şapte jumate seara.

— Înseamnă că undiţa i-a fost pusă în intervalul ăsta, între douăsprezece jumătate ziua şi şapte şi jumătate seara. E corect?

— Da. Cu condiţia ca să fi fost într-adevăr pusă.

— Bine. Aşadar, între douăsprezece şi jumătate ziua şi şapte şi jumătate seara, Perelli sau altcineva a introdus undiţa aia în clădire. Eşti de acord cu asta?

Negăsind nici o fisură în raţionamentul meu, a fost nevoit să admită:

— Mda.

— Mai există vreo altă intrare, în afară de cea principală?

— Da. Este intrarea de serviciu, care dă în subsol.

— Se poate urca la etaj, trecând pe acolo?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Normal. Aşa cum a fost construit blocul ăsta, pe oriunde ai intra, ori pe la subsol, ori pe uşa principală, eşti obligat să traversezi holul, unde nu ai cum să nu fii văzut.

— Unde ai fost ieri, între douăsprezece şi jumătate ziua şi şapte şi jumătate seara?

— Am fost la cinema.

— Adică, nu ai fost deloc pe-aici?

— Am fost la cinema.

— Ai avut liber?

— Da.

— Şi cine te-a înlocuit?

— Gracie Lehmann.

Maxie mai bău o înghiţitură de bere, după care adăugă:

— Iar astăzi, este liberă ea.

— Poliţia a întrebat-o ceva?

— Ce s-o întrebe?

— Păi cum, poliţia nu a fost interesată de undiţa aia? Nu a căutat să afle cum a ajuns în apartamentul lui Perelli?

— Ce rost ar fi avut?

Am mai dat şi eu pe gât o înghiţitură de bere. Evident, avea dreptate. Au găsit undiţa la Perelli acasă şi asta a fost de ajuns. Nu aveau de ce să-şi spargă capul ca să afle cum a ajuns undiţa aia la Perelli.

— Poate că l-a văzut pe tipul care a adus undiţa?

— Dacă cineva a adus undiţa, atunci cu siguranţă că Gracie l-a văzut.

— Dar dacă o fi fost nevoită să lipsească câteva clipe? Poate că s-a dus la toaletă, şi tocmai atunci s-o fi întâmplat să treacă individul cu undiţa.

Maxie a dat din cap:

— Îi este interzis să părăsească holul. Aşa este regulamentul. Are o toaletă în spatele biroului, iar când se duce acolo, apasă pe o manetă care comandă soneria de la cele două uşi. Oricine ar intra printr-una din uşile astea declanşează soneria. E ceva automat, mă înţelegi? Au fost o grămadă de furturi pe aici şi de-aia s-a recurs la soluţia asta, cu soneria. Dacă pe aici ar fi trecut vreun individ cu o undiţă, înseamnă că Gracie ar fi dat cu ochii de el.

— Cu alte cuvinte, am ajuns la concluzia că undiţa a fost adusă ori de Perelli, ori de către altcineva. Şi, indiferent cine ar fi fost, Gracie l-ar fi văzut.

— Corect.

Mi-am terminat de băut berea şi mi-am aprins o altă ţigară, începusem să mă simt emoţionat.

— Mai vrei una? mă întrebă Maxie, care-şi luase încă o

cutie de bere.

Am acceptat, dând din cap.

— Cred că cel mai bun lucru pe care-l am de făcut este să mă duc să stau de vorbă cu Gracie, am spus eu, în timp ce Maxie desfăcea cele două cutii de bere. S-ar putea să fie martorul cheie.

— O să fie aici mâine. Dar fii atent, trebuie să-i dai ceva.

— Unde locuieşte?

A căzut câteva clipe pe gânduri, după care a clătinat din cap.

— Nu-ţi pot da adresa ei. Regulamentul interzice asta.

Am învârtit câteva secunde cutia de bere în mână, m-am ridicat, am făcut câţiva paşi şi m-am oprit în faţa fotografiei lui Dempsey.

— Pun pariu că undiţa asta a fost adusă de Jeff Barratt.

Maxie, care tocmai sorbea o înghiţitură, se înecă brusc. Am fost obligat să-i dau câteva palme în spate, ca să-l ajut să-şi recapete răsuflarea. L-am lovit chiar mai tare decât ar fi trebuit.

— Barratt? făcu el cu o voce gâtuită, de îndată ce putu să vorbească. Ce naiba tot spui acolo?

— Barratt nu-l putea înghiţi pe Perelli, la fel ca şi individul care i-a lăsat acestuia undiţa. Apartamentul în care locuieşte Barratt se află chiar în faţa apartamentului lui Perelli. Barratt este o javră şi jumătate. Bineînţeles că juraţii nu pot fi convinşi cu argumentele astea, însă mie nu-mi mai trebuie nimic altceva.

Maxie a reflectat câteva clipe, după care a dat de câteva ori din cap, în semn că era de acord cu mine.

— Nu-i deloc imposibil.

După remarca asta, ne-am permis amândoi câte o nouă înghiţitură de bere.

— Dacă ai impresia că Gracie o să-ţi dea nişte informaţii în legătură cu Barratt, să ştii că te înşeli, îmi spuse el pe o voce confidenţială. Îi cam place de el.

Am simţit că, în sfârşit, aveam să aflu ceva mai de

Doamne ajută pentru banii pe care îi dădusem.

— I-auzi! am exclamat eu. Dar cum poate un individ ca Barratt să se uite la o fată ca Gracie?

— Proprietarul blocului ăstuia ţine neapărat să-şi păstreze un renume de om respectabil. Mă întreb de ce, la urma urmelor. Mă rog, asta-i treaba lui. Aşa că, după cum spune regulamentul, femeile care vin în vizită sunt obligate să plece mai înainte de ora unu noaptea, altminteri i se face raport chiriaşului respectiv. Gracie este de serviciu din două-n două săptămâni şi nu-i face nici un raport lui Barratt pentru tipele care-l vizitează şi care rămân şi peste noapte.

— Şi cum s-o fi aranjat Barratt pentru asta? O plăteşte pe Gracie? Iar dacă da, înseamnă că şi eu pot face la fel.

Maxie îşi termină de băut berea, îşi scutură scrumul de pe pantaloni şi se ridică de pe scaun.

— E timpul să mă întorc la treabă.

— Stai jos şi deşartă-ţi sacul! Până acum, nu mi-ai spus nimic care să valoreze zece dolari.

— Ba eu cred că ţi-am spus destule pentru banii ăştia. Dar dacă mai pui zece dolari, o să-ţi spun una de o să rămâi ţuţ.

— Cinci dolari.

— Opt.

Ne-am înţeles la şapte dolari şi jumătate. I-am dat banii şi s-a reaşezat.

— Gracie se droghează cu marijuana. Te-ai prins? Barratt îi face rost de droguri. Aşa că o să cam ai de furcă.

Am reflectat câteva clipe şi am ajuns la concluzia că putea avea dreptate, dar merita totuşi să încerc.

— Dă-mi adresa ei.

Suplimentul de bani pe care l-a încasat l-a incitat să încalce regulamentul.

— 247, Felman Street. Este o casă cu apartamente de închiriat.

M-am ridicat de pe scaun.

— Maxie, să-ţi ţii gura! Dacă te întreabă cineva, indiferent cine, nu m-ai văzut.

A scos un mormăit, s-a bătut peste piept şi m-a privit mustrător.

— Fii liniştit, nu-s eu ăla să facă una ca asta.

Am ieşit din cămăruţă, lăsându-l în compania cutiilor de bere şi privind în gol.

VI

Uşa de la intrarea imobilului de la numărul 247 de pe Felman Street se găsea între vitrina unei tutungerii şi terasa unei cafenele de mâna a doua. Pe o placă de aramă fixată pe uşă, se putea citi:

Camere de închiriat pentru femei singure
Profesiuni administrative şi lucrative
Masa nu este asigurată
Câinii nu sunt toleraţi
Bărbaţii nu sunt admişi

Un carton, care purta urma unor degete murdare, era băgat sub placa metalică, anunţând că imobilul era „Complet”.

Pe terasa cafenelei învecinate, se aflau patru frapiere supravegheate de un ospătar în vârstă, cu o figură prelungă şi osoasă şi cu nişte ochi infinit de trişti. Cât timp am parcat Buick-ul în faţa intrării, m-a privit plin de speranţă, ba chiar a izgonit muştele de pe o frapieră, ajutându-se de un şervet murdar. Numai că nu i-am băgat în seamă invitaţia.

Am urcat cele trei trepte de piatră până la uşa a cărei jumătate superioară era de sticlă, am împins-o şi am intrat într-un hol întunecos şi urât mirositor, parcă destinat uitării. În stânga mea, pe perete, erau agăţate

cutiile de scrisori. M-am apropiat de ele şi am încercat să descifrez în dreptunghiurile ruginite de metal numele locatarelor. După ce am citit un număr impresionant de „Lulu”, „Mimi” şi „Belle”, am găsit ceea ce căutam. Pe a patra cutie, începând din dreapta, stătea scris „Gracie Lehmann. Camera 23. Et. II”.

În faţa mea se afla o scară acoperită cu o mochetă de fibră vegetală. Am urcat vioi vreo treizeci de trepte şi am ajuns la etajul întâi, deservit de un culoar lung. În faţa uşilor zăceau sticle cu lapte şi ziare. Întrucât era ora douăsprezece şi un sfert, mi-am zis că femeile alea singure erau cam leneşe, dacă făceau cu adevărat parte din categoria celor ce aveau funcţii administrative sau lucrative.

Am început să urc treptele spre cel de-al doilea etaj, când în capul scărilor apăru un individ slab, cu o figură dură. Era îmbrăcat într-un costum ruginiu, pe cap avea o pălărie albă, iar la ochi ochelari cu lentile negre. Zărindu-mă, a tresărit brusc, a ezitat o clipă, neştiind dacă s-o ia înapoi sau să-şi continue drumul, după care s-a hotărât să coboare în întâmpinarea mea, cu o nonşalanţă provocatoare? L-am aşteptat. Când a trecut prin dreptul meu, şi-a scărpinat obrazul neras. Eram sigur că în spatele lentilelor negre, ochii săi erau neliniştiţi.

— Câinii nu sunt toleraţi, iar bărbaţii nu sunt admişi, am făcut eu.

M-a privit surprins pe deasupra umărului, s-a oprit şi a spus:

— Poftim?

Am dat din umeri.

— N-am nimic de zis. Probabil că a vorbit conştiinţa ta.

Cât am urcat scările, m-a urmărit cu privirea. După care s-a întors încet şi a dispărut.

Etajul al doilea era replica fidelă a celui dintâi. Aceleaşi sticle cu lapte şi aceleaşi ziare străjuiau uşile de pe culoar. Am continuat să merg, încercând să fac cât mai puţin zgomot, privind la numerele de pe uşi. Camera 23

se găsea la jumătatea culoarului. M-am oprit în faţa ei, căutând în minte un pretext pentru a intra în vorbă cu Gracie Lehmann. Dacă Maxie spusese adevărul - şi nu aveam nici un motiv să cred că ar fi minţit - atunci tipa asta ar fi fost în stare să-l scoată pe Perelli din beleaua în care intrase. Important era s-o conving să se desolidarizeze de Barratt.

Cum mă pregăteam să bat la uşă, am auzit în spatele meu pe cineva dregându-şi glasul. Am privit prudent peste umăr.

Uşa din spatele meu era întredeschisă. O tipă roşcată, masivă şi cu forme languroase, stătea sprijinită neglijent de tocul uşii, adresându-mi un zâmbet sugestiv. Pe şoldurile rotunde i se mula un halat verde. Nu avea ciorapi, iar în picioare purta nişte papuci de puf. Îşi atinse părul cu degetele subţiri, care mai mult ca sigur că nu cunoscuseră greutăţile vreunei profesii administrative sau lucrative, în timp ce zâmbetul de pe figura ei îmi transmitea un mesaj elocvent şi vechi de când lumea.

— Salut, frumuseţeo, mi se adresă ea. Cauţi pe cineva?

— Hm, aşa şi aşa, am făcut eu. Aproape c-am găsit pe cine căutam. Dar fii atentă, o să ţi se răcească micul dejun.

Zâmbetul i s-a întins pe toată figura:

— Îşi pierzi vremea cu ea, nici măcar nu s-a trezit. Am încercat mai devreme şi era pus lanţul de siguranţă. Dar eu, să ştii, sunt gata de atac.

Mi-am scos pălăria şi am salutat-o plin de curtoazie:

— Doamnă, aş fi fost încântat şi fericit în acelaşi timp să deschid focul, însă, din păcate, am treabă. Poate altădată. Sper să vă bântui visele, aşa după cum dumneavoastră le veţi bântui pe ale mele. Resemnaţi-vă, aşa cum mă resemnez şi eu spunându-vă în acelaşi timp că mâine o să apară soarele şi n-o să avem nimic de pierdut dacă o să aşteptăm.

Zâmbetul îi dispăru pe loc şi privirea îi deveni dură.

— Eşti un prost, făcu ea cu un aer dezgustat.

Şi-mi trânti uşa-n nas.

Am oftat, m-am răsucit pe călcâie şi am bătut la uşa lui Gracie. A trecut o jumătate de minut fără să se întâmple nimic. Am bătut încă o dată, mai tare. Nici de data asta nu s-a produs nimic. Am privit în stânga şi în dreapta şi am apăsat încet pe clanţă. Uşa s-a deschis spre interior.

Camera era suficient de mare pentru a încăpea în ea patul, două fotolii, o comodă şi o noptieră prevăzută cu o oglindă basculantă. Nu era nimeni înăuntru. Patul nu era făcut, iar dacă ar fi trebuit să mă iau după cearşafuri, aşternutul nu mai fusese schimbat de cel puţin şase luni. Suprafaţa oglinzii era acoperită de un strat opac, pe covor era scrum de ţigară, iar sub pat praful se strânsese în ghemotoace. Era o cameră cu adevărat sordidă, care provoca dezgust.

În apropierea patului, se mai găsea o uşă care probabil dădea în baie. M-am uitat la ea, gândindu-mă dacă nu cumva Gracie se găsea acolo. Aşa că am mai bătut încă o dată la uşa de la intrare, să văd ce se întâmplă. Nu s-a întâmplat nimic. Atunci am intrat de-a binelea şi, ca s-o descurajez pe roşcata de vizavi, am închis uşa în urma mea.

Pe unul dintre fotolii, erau aruncate în dezordine o rochie, o pereche de ciorapi, un portjartier roz-cenuşiu şi un sutien mai mult cenuşiu decât roz.

Încăperea era impregnată de mirosul atât de caracteristic al marijuanei. Se părea că nu se fumase recent, însă izul drogului pătrunsese în decursul lunilor prin pereţi, îmbibase perdelele şi fusese absorbit de mobilă.

M-am apropiat fără zgomot de baie şi am bătut uşor. Nu mi-a răspuns nimeni. Broboanele de sudoare de sub pălărie au început să-mi curgă pe faţă.

Am apăsat clanţa şi am împins uşa. S-a deschis greu, dar totuşi s-a deschis. De cealaltă parte a uşii, ceva o

împiedica să se deschidă ca lumea. Mi-am simţit inima cum zvâcnea. Am parcurs cu privirea interiorul băii. Cada murdară, prosoapele şifonate, savoniera şi tubul de pastă de dinţi pe jumătate plin...

Ştiam ce se găsea în spatele uşii. Eram sigur...

Am intrat, cu nervii întinşi la maximum. Era într-adevăr acolo, atârnată de un cârlig din perete. Era îmbrăcată într-un capot bleu mototolit, picioarele îi erau îndoite, iar capul înclinat într-o parte. În apropiere de urechea dreaptă, se putea distinge nodul de la frânghie, restul fiind acoperit de o umflătură de carne tumefiată.

Era rece, ţeapănă şi fără viaţă.

CAPITOLUL IV

I

Am aruncat o privire pe culoar. Era gol. Însă un zgomot îndepărtat mi-a dat de veste că, din spatele uşilor, locatarele respective se hotărâseră în cele din urmă să salute apariţia noii zile.

Am ieşit cu grijă din camera 23 şi am închis uşa în urma mea. Mi-am scos pălăria, mi-am şters faţa cu batista, mi-am aprins o ţigară şi am tras fumul în plămâni. Chestia asta mi-a mai remontat moralul. Însă simţeam că aveam neapărată nevoie de un whisky ca lumea.

Am făcut doi paşi şi m-am oprit în faţa uşii roşcatei. Pe o carte de vizită prinsă cu o pioneză se putea citi:

„D-ra Joy Dreadon este acasă în fiecare zi, după ora 17.”

Am râcâit la uşă cu unghia, încercând să fac cât mai puţin zgomot posibil. Răspunsul nu s-a lăsat mult aşteptat. Uşa s-a întredeschis de o palmă şi apăru chipul domnişoarei Dreadon. După expresia de pe figura ei, se părea că-şi pierduse buna dispoziţie ospitalieră.

— Ce vrei?

Ochii ei mari şi verzi mă priveau bănuitori.

Mi-am spus că nu mai era cazul să pierd vremea şi că trebuia să folosesc un limbaj clar şi convingător.

— Am nevoie de câteva informaţii, pe care sunt dispus să le plătesc, i-am spus, întinzându-i cartea mea de vizită. Tariful meu este de douăzeci de dolari pentru zece minute, în bancnote noi-nouţe, iar discreţia este absolută.

A citit atentă cartea mea de vizită cu expresia neîncrezătoare a celor care nu sunt obişnuiţi să citească şi pe care termenii tehnici îi descumpănesc. Mai că nu a

silabisit cu voce joasă cele citite.

A mai deschis uşa cu câţiva centimetri şi mi-a înapoiat cartea de vizită.

— Ia să văd paralele alea de care pomeneai!

Mi-am zis că aveam în sfârşit parte de un suflet simplu şi candid, care mergea drept la ţintă, fără să se complice în inutilităţi.

Mi-am scos portofelul şi am extras din el două bancnote noi şi foşnitoare.

S-a uitat la ele cu privirea preocupată a unei fetiţe în faţa unei vitrine cu jucării şi a deschis larg uşa.

— Hai, intră. Nu mă interesează cine eşti, dar am un chef nebun să pipăi hârtiuţele astea. Precis vrei nişte informaţii? Nu cumva altceva?

Am trecut pragul şi am intrat într-o cameră niţel mai mare decât cea de la numărul 23. Era însă mult mai drăguţă şi mai confortabilă. Mobilierul se compunea dintr-un divan, o canapea şi două fotolii. Pe mocheta care acoperea podeaua, erau puse două carpete chinezeşti, care probabil costaseră destul de mult. Lângă fereastră, pe o măsuţă, se afla o vază cu begonii roşii şi galbene.

Mi-am pus pălăria pe un scaun şi i-am confirmat individei că eram interesat doar de nişte informaţii.

Şi-a întins spre mine o mână ale cărei unghii erau lăcuite în roşu închis:

— Mai întâi, dă-mi jumătate din bani. Nu că nu te-aş crede, dar aşa, din principiu.

I-am dat o bancnotă de zece dolari, gândindu-mă că ancheta asta avea să mă coste cam scump. Începând de dimineaţă, nu făcusem altceva decât să împart parale în dreapta şi-n stânga.

A îndoit bancnota şi şi-a băgat-o în sutien. Am făcut remarca subtilă că un păhărel de whisky s-ar asorta la fix cu decorul.

Nu s-a lăsat rugată şi a adus o sticlă şi un pahar şi m-a invitat să mă servesc singur.

— Scuză-mă o clipă să fac o cafea, după care sunt a ta, a adăugat.

Când a revenit, aveam deja două pahare avans.

A pus tava pe măsuţa cea mai apropiată de mine şi s-a aşezat pe divan, dezgolindu-şi nişte picioare fine, care probabil că mi-ar fi dat de gândit, dacă nu eram preocupat de altceva. Mi-a urmărit privirea, şi-a încheiat capotul şi m-a întrebat, ridicând din sprâncene:

— În fond, ce eşti? Un detectiv particular?

— Cam aşa ceva.

— Eram sigură. Cum te-am văzut, mi-am dat seama că nu eşti un client obişnuit. Îmi plac ochii tăi... Nu vrei ca mai întâi să ne distrăm niţel?

Am început un discurs politicos şi stânjenit, dar m-a oprit cu o mişcare a mâinii, zâmbind franc şi prietenos:

— Gata, las-o baltă, glumeam şi eu. Nu primesc prea des vizita unui bărbat aşa drăguţ ca tine, care, cum trece pragul uşii, să nu sară pe mine. Chestia asta reprezintă o noutate pentru mine şi, ca să fiu sinceră, nu-mi displace. Ia spune-mi, ce vrei să ştii?

Mi-am turnat un al treilea pahar cu whisky.

— Obiectivul meu este Gracie Lehmann. O cunoşti?

Trăsăturile i s-au înăsprit.

— Asta-i culmea! Doar n-ai de gând să-ţi cheltuieşti banii pentru una ca ea!

— Sunt angajat de un client care are necazuri cu poliţia. Gracie l-ar putea ajuta să scape basma curată. Asta-i singurul motiv.

— Păi atunci, n-ai decât să te duci şi să-i vorbeşti! De ce ai venit la mine dacă ai treabă cu ea?

— Fiindcă, în starea în care este acum, nu cred că-mi poate fi de prea mare ajutor. E moartă.

A făcut o mişcare bruscă şi şi-a vărsat cafeaua pe genunchi. A bodogănit o înjurătură, a pus ceaşca deoparte şi şi-a şters genunchiul cu o batistă.

— Zău că m-ai dat gata! făcu ea.

Şi, întrucât continuam să rămân tăcut, fără să-mi

dezlipesc privirea de pe chipul ei, a reluat:

— Nu se poate! Doar n-o să mă convingi că a murit!

— Ba chiar aşa. Tocmai am ieşit de la ea. E atârnată de un cârlig, în baie.

Întreg corpul i-a fost străbătut de un fior, după care faţa i s-a schimonosit de groază, s-a cutremurat din nou şi a înhăţat sticla de whisky.

— Era o gâsculiţă, spuse ea, dar nu o credeam în halul ăsta. Nenorocirea a fost că nu se putea lipsi de droguri.

— Mi-am dat seama de asta. De altminteri, în camera ei pute a marijuana de-ţi mută nasul din loc.

Mi-am scos tabachera şi i-am întins-o.

Şi-a luat o ţigară, şi-a aprins-o, după care şi-a turnat o porţie zdravănă de whisky în cafea şi a dat-o peste gât.

— Acum o să mor de frică, făcu ea. Chestiile astea mă îmbolnăvesc, pur şi simplu.

— Ai văzut-o aseară?

— Da. Aproape tot timpul mă întâlneam cu ea pe scări.

— Pe la ce oră v-aţi întâlnit?

— Păi, tocmai ieşeam să mănânc ceva, iar ea se întorcea acasă. Şi, apoi, ne-am mai întâlnit din nou, când m-am întors acasă. Probabil că ieşise între timp. Aşa că am intrat împreună.

— Pe la ce oră?

Domnişoara Dreadon încercă fără prea mult succes să-şi înăbuşe un căscat.

— Era târziu. Nu cred că trecuse de trei noaptea. Nu am avut nici un motiv să reţin ora, dar cam pe-atunci cred că a fost.

— Era singură?

Dădu hotărâtă din cap:

— Nu! Era însoţită de un bărbat, ca de obicei. Mă întreb ce naiba or fi găsit bărbaţii la curva asta... (Se întrerupse şi-şi încruntă sprâncenele.) Oh! Mai bine să n-o vorbesc de rău, din moment ce a murit...

— Şi cum era individul?

— Păi, era un tip mult prea bine pentru ea. Un tip

pentru care aş fi căzut în fund imediat, un tip de genul lui Clark Gable. Nu că i-ar fi semănat, dar era acelaşi gen.

— Şi cum era îmbrăcat?

— Păi, avea un costum de culoarea frunzelor veştede, o pălărie albă, o cravată pictată de mână şi nişte ochelari de soare, cu lentilele cât farfurioarele de cafea. Probabil că şi-a pus ochelarii ăia de frică să nu fie recunoscut de cineva. Doamne, ce le mai poate trece prin cap bărbaţilor ăstora!

M-am tras pe marginea scaunului, căznindu-mă să-mi păstrez calmul.

— Nu cumva avea o mustaţă neagră, foarte subţire şi o figură slăbănoagă şi dură?

— Ba da. Ce, îl cunoşti?

— M-am întâlnit cu el adineaori, în timp ce urcam scările.

— Adineaori? exclamă ea cu ochii dilataţi. Păi, dacă a murit...

— Mda, chiar aşa. Murise cu destul de mult timp în urmă. După părerea mea, cu vreo opt ore.

— Doar nu vrei să spui că Gracie s-a spânzurat în baie, în timp ce individul ăla o aştepta în camera de alături?

— L-am văzut coborând acum vreo douăzeci de minute. Iar ea a murit cu vreo opt ore în urmă, adică pe la patru dimineaţa. Cel puţin aşa cred. Se pare că individul a fost împreună cu Gracie când aceasta a murit, doar dacă el n-o fi plecat înainte de ora patru şi nu s-o fi întors mai târziu.

S-a lăsat să cadă pe pernuţele de pe divan şi şi-a făcut vânt cu mâna:

— El să fi fost ăla care să-i fi făcut felul? Doamne sfinte! Şi eu care o luasem deja razna!

Mi-am amintit că individul ăla slab nu era bărbierit. Dacă plecase dimineaţa, de ce oare nu se bărbierise? Probabil că întrebarea asta îşi avea un răspuns de nota zece, dar, aşteptându-l, totul părea să indice faptul că tipul îşi petrecuse noaptea în camera lui Gracie.

Punctul ăsta era prea important pentru a putea fi neglijat. Era prea târziu pentru a mai broda tot felul de ipoteze.

— Uite şi restul de zece dolari pe care ţi-i datorez. Ai fost drăguţă că m-ai ajutat. Şi, dacă vrei să-ţi dau un sfat, nu te băga în povestea asta. Până la urmă, cineva tot o să-i descopere cadavrul.

— Doamne sfinte! Dar n-o să pot pune capul pe pernă, ştiind-o moartă la doi paşi de mine.

— Şi, cu atât mai puţin, dacă un poliţist o să te târască prin sediul poliţiei şi o să te ia la întrebări. Stai la locul tău şi nu te băga.

— Şi tu n-o să spui nimănui nimic?

Am dat din cap în semn că nu:

— Nu-mi pot permite să-mi pierd vremea cu sinuciderea asta. Dar, până la urmă, cineva o să se intereseze de ea, şi chiar mai devreme decât îţi închipui. Aşa se întâmplă întotdeauna. (Mi-am scos din portofel o a treia bancnotă de zece dolari.) Dacă poliţia o să te ia la întrebări, să-l iei pe nu în braţe. Poţi să le pomeneşti de tipul ăla cu pălărie albă, dar, mai întâi, aşteaptă să fii întrebată.

A luat bancnota şi a făcut-o să dispară în sutien.

— Nu-ţi face griji, n-o să suflu un cuvinţel.

În timp ce ieşeam pe uşă, mi-am întors privirile spre ea. Stătea în continuare pe divan, cu sprâncenele încruntate şi muşcându-şi buza de jos. De pe figura ei dispăruse orice expresie de îngrijorare.

Am ieşit pe culoar, am privit în dreapta şi stânga şi, după ce m-am asigurat că nu era nimeni prin preajmă, am intrat din nou în camera cu numărul 23. Am închis uşa în urma mea şi am început să scotocesc în grabă totul, dându-mi silinţa să nu neglijez nimic.

Era absolut necesar să descopăr un indiciu care să demonstreze că falsul Clark Gable îşi petrecuse noaptea acolo. Nici eu nu ştiam prea bine ceea ce căutam, dar de ambiţionat, mă ambiţionasem.

Mai întâi şi întâi, mi-am concentrat atenţia asupra patului unde am găsit două fire de păr negru pe pernă. Gracie era blondă, dar, dacă vizitatorul ei se întinsese în pat, asta nu însemna neapărat că-şi petrecuse toată noaptea în camera ei. Însă, mă rog, era deja o indicaţie.

După ce am controlat metodic toate ungherele, eram pe punctul de a renunţa, când, în sfârşit, am găsit dovada evidentă. În bucătărie existau două dulapuri. Într-unul se aflau farfurii, ceşti şi şervete. În celălalt, tăvi şi castroane. Însă în acesta din urmă se mai găseau rătăcite o ceaşcă şi o farfurie, care ar fi trebuit să găsească în primul dulap. Chestia asta mi-a dat de gândit, aşa că am început să caut prin coşul de gunoi. Chiar deasupra, se afla o grămăjoară de zaţ de cafea, care încă mai era călduţă. Concluzia mi s-a părut firească: în decursul dimineţii, cineva vărsase la gunoi filtrul de cafea. În dimineaţa asta, Gracie nu-şi putea face cafea. Asta era clar. Iar dacă slăbănogul ăla cu pălărie albă se întorsese pentru a pune mâna pe un lucru uitat în timpul nopţii, nu şi-ar fi pierdut timpul să-şi facă o cafea. Dar dacă îşi petrecuse noaptea acolo, s-ar fi putut foarte bine să-şi fi luat micul dejun înainte de a pleca. În cazul ăsta, însemna că individul avea nervii tari, întrucât nu se putea să nu facă abstracţie de Gracie, care stătea spânzurată în baie. Şi culmea era că ştia că murise, din moment ce se trântise în patul ei pentru a se odihni... Tipul avea nişte nervi de oţel, asta era clar...

Şi, brusc, adevărul mi-a ţâşnit ca lumina unui far în plină noapte.

Nu era vorba de o sinucidere, ci de o crimă.

II

Într-un colţ întunecat din hol se găsea o cabină telefonică.

Am intrat în ea şi, imediat, m-a izbit un miros ca de câine plouat.

Am încercat să-mi ţin respiraţia, am acoperit microfonul cu batista şi am format un număr.

Peste câteva clipe, în receptor a lătrat o voce:

— Poliţia, vă ascult. Sunt inspectorul Harker.

— Daţi-mi-l, vă rog, pe ofiţerul Mifflin, am spus eu, depărtându-mi receptorul de gură.

— Cum vă numiţi?

— Harry Truman. Şi mai repede, dacă se poate. Nu prea am timp de pierdut.

— Aşteptaţi, vă rog, o clipă, spuse inspectorul.

După care, l-am auzit clar cum discuta cu cineva:

— Pe unde-i Mifflin? întreabă de el un tip... Cică îl cheamă Harry Truman... Parcă-mi spune ceva numele ăsta...

Drept răspuns, o voce îi aruncă lui Harker un epitet deloc de invidiat. În cele din urmă, Mifflin luă receptorul:

— Sunt Mifflin, spuse el cu o voce severă. Cu cine vorbesc?

— Vă informez că în Felman Street, la numărul 247, cineva s-a spânzurat. E vorba despre camera 23, de la etajul al doilea. Dacă o să vă mişcaţi repede, o să găsiţi un indiciu interesant în coşul de gunoi. Să nu trageţi prea repede concluzia că ar fi vorba despre o sinucidere, iar dacă o să faceţi o mică anchetă asupra individei în cauză, n-o să regretaţi.

— Cum vă numiţi?

I-am răspuns:

— Asta mă întreb şi eu.

După care am închis.

Mi-am băgat batista în buzunar şi am ieşit afară, cât am putut de iute. Nu dispuneam decât de vreo câteva minute pentru a părăsi zona periculoasă. O fi fost ea, poliţia municipală, destul de bătută-n cap, dar de mişcat, se mişca repede.

Am urcat în Buick şi am trântit portiera, când, brusc,

un puşti cu tricoul rupt şi cu pantalonii murdari se apropie de maşină şi-şi băgă capul ciufulit pe geam.

— Hei, şefu', tre' s-o-ntinzi iute la Coral Row, la numărul 2. Dar iute de tot, că-i urgent.

Am pornit motorul, cu ochii în oglinda retrovizoare, aşteptându-mă ca din clipă-n clipă să apară maşina poliţiei.

— Cine ţi-a spus chestia asta?

— Un tip mi-a dat un dolar şi mi-a spus să vă spun asta. Cică arde şi ştiţi despre ce-i vorba.

Şi-a tras capul şi a luat-o la goană de-a lungul străzii. Nu mai aveam timp să mă iau după el. Tare aş fi avut chef să-l prind, însă cel mai bine era să mă îndepărtez cât puteam de repede din faţa numărului 247. Deja din depărtare se auzea sirena poliţiei. Am demarat în trombă şi am luat-o spre Beach Road.

Numele de Coral Row îmi era cu desăvârşire necunoscut, însă am presupus că era vorba despre grupul de locuinţe din Coral Gables. Curiozitatea m-a împins s-o iau într-acolo. Cu toate astea, în cap mi se ciocneau mii şi mii de întrebări. M-am întrebat dacă nu cumva ospătarul ăla bătrân avea să-şi amintească de mine şi de numărul maşinii mele. Nu aveam nici un chef să nimeresc în labele lui Mifflin. Ca să-şi continue ancheta asupra morţii lui Gracie nu avea nevoie de mine, iar eu aveam alte planuri. Dar dacă i-ar fi dat cumva prin minte să-l întrebe pe ospătarul ăla ceva, precis că individul i-ar fi dat semnalmentele mele. Iar dacă ar fi aflat că am părăsit locurile alea fără să-l aştept, cu siguranţă că nu i-ar fi picat bine.

Am ajuns în apropiere de Beach Road, am cotit la stânga, am luat-o de-a lungul apei şi mi-am oprit Buick-ul într-un loc liber, printre nişte suluri de parâme şi de bidoane.

Coral Gables era un cartier rău famat, iar dacă erai neînarmat sau umblai neînsoţit, riscai s-o păţeşti. Chiar şi poliţiştii patrulau în echipe de câte doi, şi rar se întâmpla

să treacă vreo lună fără să nu fie pescuit vreun individ cu un cuţit înfipt între omoplaţi.

Am ieşit din maşină şi am aruncat o privire spre portul în care se îngrămădeau vase de pescuit şi de agrement. Mi-am dat imediat seama că trezisem curiozitatea pescarilor care se prăjeau la soare în tricourile lor multicolore. M-am apropiat de un individ singuratic, cu înfăţişare cumsecade, care, ocupat nevoie mare, cioplea ceva într-o bucată de lemn.

— Spune-mi, te rog, unde este Coral Row?

M-a privit din cap şi până-n picioare, s-a întors, a scuipat în apa portului poluată cu petrol, după care mi-a arătat cu degetul mare al mâinii drepte şirul de dughene şi de tarabe care populau cheiul.

— În spatele barului „Yster”, îmi spuse el laconic.

Barul „Yster” era o clădire de lemn cu un singur etaj, unde se puteau mânca fructe de mare şi unde se putea bea bere englezească, din aia care, dacă nu eşti atent, ţi se urcă la cap. Numai că nu trebuia să acorzi atenţie vecinilor de masă. Fusesem şi eu pe acolo împreună cu Kerman, o dată sau de vreo două ori. Era genul ăla de bombă în care te puteai aştepta la orice, şi în general, aşteptările nu rămâneau fără rezultat.

— Mulţumesc, i-am spus eu.

Apoi m-am îndreptat spre bar, de cealaltă parte a cheiului.

Clădirea de lemn a barului „Yster” mai avea o ieşire, care dădea într-un coridor. Pe o bucată de hârtie, agăţată de perete, aproape de tavan, se putea citi: *„Către Coral Row.”*

M-am oprit să-mi aprind o ţigară, privind fără cel mai mic entuziasm şi cu o oarecare neîncredere în suflet la străduţa în care ajunsesem. Zidurile înalte obturau lumina soarelui, iar la capătul străduţei, se întindea o zonă întunecoasă, de mizerie şi de linişte, care nu prevestea nimic bun.

Mi-am strecurat mâna pe sub haină, să mă asigur că,

în caz de nevoie, puteam ajunge uşor la pistolul meu, după care am înaintat către zona cea întunecoasă a străduţei. Am făcut câţiva zeci de paşi şi am ajuns într-un loc în care, dintr-un unghi drept, se putea vedea o fundătură cufundată în beznă, flancată pe trei părţi de nişte construcţii în ruină, care probabil că odinioară fuseseră un fel de depozite, dar care în prezent nu mai erau decât nişte dărăpănături infestate de şobolani.

M-am oprit în faţa acelei curţi interioare şi am privit în jurul meu, întrebându-mă dacă nu cumva căzusem într-o cursă. În faţa mea se afla o uşă de lemn, mâncată de carii şi pe jumătate smulsă din balamale. O placă de aramă oxidată se mai ţinea încă de ea, prinsă în şuruburi. Nu mă înşelasem. Mă aflam într-adevăr la Coral Row, la numărul 2. Trebuia să mă hotărăsc dacă să intru sau nu. Am tras un fum din ţigară şi m-am uitat de jur-împrejur. Am presupus că în interiorul acelei clădiri era beznă ca într-un tunel şi că podelele erau cu siguranţă şubrezite, încât nu aş fi putut umbla fără să nu fac zgomot. Cu toate astea, m-am decis să intru.

Am aruncat ţigara, am traversat curtea şi am ajuns la poarta de lemn. Îmi simţeam inima cum îmi bătea să-mi spargă pieptul, însă, cu toate astea, mi-am continuat drumul, fidel principiului meu că, din când în când, este bine să-ţi domini impulsurile de moment.

Am urcat scările, fără să fac zgomot, scrutând în acelaşi timp întunericul. În faţa mea se afla încă o scară, fără balustradă şi cu câteva trepte rupte. Chestia asta mi s-a părut din cale-afară de nesigură, încât m-am hotărât să nu mă aventurez pe ea. În schimb, mi-am propus să inspectez culoarul.

Podeaua scârţâi şi gemu sub paşii mei. Totuşi, am avansat precaut în bezna plină de mirosuri grele. Auzeam şobolanii cum mişunau şi fugeau din calea mea. M-am oprit locului, cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul şi cu părul măciucă. Ca să fiu pregătit pentru orice eventualitate şi ca să-mi mai ridic moralul, mi-am

scos pistolul.

Am ajuns în capătul culoarului, în pragul unei uşi deschise. M-am oprit şi am încercat să străpung întunericul cu privirea, însă degeaba. Nu mă prea grăbeam să intru. Încetul cu încetul, am reuşit să disting nişte dâre slabe de lumină care răzbăteau printre crăpăturile zidurilor, însă era totuşi prea întuneric pentru a distinge ceva cu claritate.

Am făcut unul sau doi paşi şi m-am oprit de cealaltă parte a uşii. M-am întrebat ce naiba căutam eu acolo şi ce anume mă reţinea în dărăpănătura aia. Dacă cineva m-ar fi pândit în întuneric, cu siguranţă că nu l-aş fi văzut, dar şansele ca şi eu să fiu văzut ar fi fost mici... Numai că în privinţa asta mă înşelam.

O scândură a scârţâit brusc în apropierea mea. Am perceput şuieratul provocat de deplasarea prin aer a unui obiect greu. M-am îndoit de mijloc şi am făcut un pas într-o parte. Un obiect dur mă lovi în umăr, provocându-mi o durere ascuţită, iar pistolul îmi scăpă din mână. Era clar că îmi fusese ţintit capul, iar dacă lovitura ar fi reuşit, cu siguranţă că aş fi căzut lat, într-un somn fără vise.

M-am trezit în patru labe. Nişte picioare s-au frecat de mine, după care nişte degete au urcat de-a lungul mâinilor mele, căutându-mi figura şi coborând apoi spre gât. Degete subţiri, puternice, umede şi reci.

Mi-am aplecat bărbia în piept, pentru a împiedica mâinile alea să-mi cuprindă gâtul, m-am ridicat în picioare şi mi-am repezit mâna prin aer. Degetele mi s-au lovit de stofa unei haine, după care au întâlnit proeminenţa unui biceps puternic. Puteam aşadar să determin înălţimea agresorului meu. Directa mea de dreapta, scurtă şi dură, zdrobi ceea ce bănuiam a fi fost o ureche.

Adversarul meu invizibil scoase un fel de mormăit, după care o greutate de vreo optzeci de kilograme se prăvăli asupra mea, răsturnându-mă pe spate. Degetele

alea subţiri şi puternice mi s-au înfipt din nou în gât, în timp ce în obraz simţeam o răsuflare caldă şi precipitată.

Însă, de data asta, individul nu mai avea de a face cu o biată femeie. Probabil că nu avusese nici o problemă să-i vină de hac lui Gracie, însă cu mine era cu totul altceva.

L-am apucat de degetele mari şi i le-am îndoit spre spate. L-am auzit gemând de durere. A reuşit să-şi elibereze degetele, dar asta numai pentru că eu am dorit aşa, întrucât, în fracţiunea de secundă care urmă după ce-şi retrase mâinile, l-am şi pocnit, trimiţându-l de-a berbeleacul în întuneric. Din gură îi scăpă încă un geamăt.

Tocmai încercam să mă ridic, palmele fiindu-mi încă în contact cu podeaua, când se aruncă din nou asupra mea. Am reuşit să disting o siluetă destul de vagă care se năpustea. M-am ridicat dintr-un salt şi m-am repezit spre el. Şocul ciocnirii a fost teribil, obligându-l să facă un pas în spate, ceea ce mi-a permis să-i trag una drept în stomac. Lovitura nu a fost suficient de puternică să-l scoată din luptă, dar i-a tăiat respiraţia. Am auzit cum i-a ieşit aerul din plămâni aidoma unui cauciuc care se dezumflă.

Am continuat să înaintez spre el, trimiţând lovituri în stânga şi-n dreapta. Pumnii mei nu-şi atingeau mereu ţinta, dar, de fiecare dată când îl nimeream, îl nimeream la fix. Am încasat şi eu una drept în falcă, de era cât pe ce să-mi zboare capul de pe umeri, dar chestia asta nu mi-a oprit elanul.

L-am auzit gâfâind şi retrăgându-se în grabă. Nu-l mai puteam atinge, întrucât se retrăsese într-o beznă totală. Cu toate astea, încă îi mai auzeam respiraţia spasmodică.

Preţ de o secundă sau două, am rămas nemişcaţi, gata să ne parăm reciproc orice atac care ar fi survenit pe neaşteptate.

Mi s-a părut că văd o umbră în stânga mea. Am tras un picior în direcţia aia, iar umbra făcu o mişcare bruscă.

Fără să-i mai dau adversarului timpul să se apere, am făcut un salt şi am lovit la întâmplare, reuşind însă să-l ating sub ureche.

L-am auzit cum a respirat cu dificultate. S-a prăbuşit pe spate, după care a făcut câţiva paşi înapoi, împleticindu-se. Am avut impresia că singura lui dorinţă era să scape cât mai repede de mine şi să se întoarcă acasă. M-am lansat în direcţia lui, sperând să-l trăsnesc la mir ca să-l las lat, însă o scândură putredă cedă sub greutatea mea. M-am prăvălit şi, în cădere, m-am lovit la cap.

Eram la discreţia lui, însă n-a prea dat semne să fie interesat de persoana mea. Singurul lui gând era s-o întindă cât mai repede.

L-am auzit cum o luase la trap spre ieşire.

Am încercat să mă ridic, însă piciorul mi se prinsese în gaura dintre scândură şi podea.

Totuşi, am avut timp să zăresc în penumbra din apropierea uşii o siluetă înaltă, cu umerii laţi, după care dispăru din vedere.

În timp ce mi-am eliberat piciorul din strânsoare, mi-am dat seama că ar fi fost inutil să o iau pe urmele agresorului necunoscut.

Am ajuns la uşă şchiopătând şi înjurând, când, brusc, un obiect căzut pe jos îmi atrase atenţia. L-am ridicat.

Era o pălărie albă.

III

Barmanul de la „Yster” semăna cu un fost luptător.

Mi-a dat o halbă de bere şi un sandvici cu carne de pui, după care m-a privit cum mâncam, sprijinindu-se de tejghea cu braţele lui păroase.

La ora aia, barul era încă liniştit. Înăuntru nu se aflau decât vreo cinci sau şase clienţi, care erau probabil

pescari în aşteptarea fluxului. Nici unul dintre ei nu-mi dădea vreo atenţie, însă barmanul continua să se uite la mine de parcă l-aş fi fascinat.

— Puişor, te-am mai văzut pe undeva, făcu el în cele din urmă, frecându-şi nasul turtit. Ai mai fost pe-aici?

I-am răspuns că, într-adevăr, mai fusesem pe-acolo. A dat satisfăcut din căpăţâna rasă, s-a scărpinat în locul unde odinioară fusese o ureche şi şi-a dezvelit două rânduri de dinţi foarte albi şi foarte regulaţi.

— Întotdeauna îmi aduc aminte de clienţii mei. Poţi să te cărăbăneşti, după care să te întorci peste cincizeci de ani, că tot te recunosc. Aşa-i cum îţi spun eu.

M-am gândit că, în general, sunt cam rare cazurile astea de longevitate, pentru a încerca o astfel de experienţă, însă am preferat să nu-i dezvălui cugetarea mea pesimistă. Aşa că i-am spus:

— Este formidabil să ai o aşa memorie a figurilor! Şi eu aş vrea, dar nu reuşesc. Uite, de exemplu, dacă fac cunoştinţă cu un individ şi îl văd apoi a doua zi, nu mai ştiu cine este. Iar în afaceri, chestia asta este cât se poate de neplăcută.

— Mda, făcu barmanul... Ieri a venit un tip. Nu mai pusese piciorul aici de trei ani. Ei bine, eu i-am dat o halbă de bere englezească, fără să aştept să-mi spună ce avea de gând să bea. Şi asta era băutura lui preferată. După mine, asta înseamnă să ai memorie.

Dacă mi-ar fi dat o halbă de bere englezească, aş fi băut-o fără să crâcnesc. Barmanul avea o figură care nu prea tolera să fie contrazis.

— Ei bine, atunci o să te pun la încercare. Este vorba despre un individ înalt, subţirel şi cu umerii laţi. Umblă îmbrăcat într-un costum ruginiu şi cu o pălărie albă pe cap. L-ai văzut cumva pe-aici?

Corpul îndesat şi masiv al barmanului păru că se pietrifică, iar figura sa mutilată deveni dură.

— Auzi, puişor, îmi spuse el coborând vocea, te sfătuiesc să nu pui întrebări în cârciuma asta. Dacă vrei

să-ţi păstrezi dinţii din faţă, ascultă sfatul meu şi ţine-ţi pliscul închis!

Am băut câteva înghiţituri de bere, privindu-l pe deasupra paharului.

— Ăsta nu este un răspuns, i-am zis, punând paharul jos şi făcând să apară o bancnotă de cinci dolari.

Şi am ascuns bancnota în căuşul palmei în aşa fel încât, în afară de el, să n-o mai poată vedea nimeni.

Şi-a întors capul la stânga şi la dreapta, a ezitat, după care a mai privit de jur-împrejur, foarte atent:

— Fă-te că-mi dai o ţigară, mi-a şoptit fără să-şi mişte buzele.

I-am întins o ţigară şi bancnota. Le-a luat cu o mişcare care se voia a fi discretă, dar care a fost lipsită de îndemânare. A remarcat-o toată lumea, mai puţin individul care stătea cu spatele la bar.

— Este vorba despre un tip din banda lui Barratt, făcu barmanul. Nu te lua în beţe cu el. E periculos.

— Mda, şi un ţânţar poate fi periculos, dacă e s-o luăm aşa...

Mi-am plătit berea şi sandviciul. În timp ce-mi lua banii, l-am întrebat:

— Şi cum îl cheamă?

M-a privit cu sprâncenele încruntate, după care s-a dus în celălalt colţ al barului. Am aşteptat să revină, dar, întrucât întârzia, m-am dat jos de pe taburet şi am ieşit afară.

Va să zică, Jeff Barratt... Nu ştiam că avea o bandă. În cazul ăsta, însemna că avea toate motivele s-o reducă la tăcere pe Gracie. Începusem să mă întreb dacă nu cumva el fusese cel care pusese la cale răpirea. Totul părea să-l indice pe el ca fiind făptaşul. Însă ar fi fost prea frumos ca să poată fi adevărat.

În timp ce traversam cheiul pentru a ajunge la Buick-ul meu, m-am gândit şi la Mary Jerome. Oare să fi fost în cârdăşie cu Barratt? Venise timpul să mă ocup şi de ea. M-am hotărât să merg la garajul Acme şi să pun nişte

întrebări celor de acolo.

Am luat-o de-a lungul lui Beach Road, am cotit pe Hawthorne Avenue, după care m-am angajat în Foothill Avenue, care se afla în stânga mea.

Garajul Acme era amplasat la colţul dintre Foothill Avenue şi Hollywood Avenue. Nu era o construcţie din cale-afară de luxoasă şi m-am întrebat de ce naiba oare Lute Ferris îşi alesese locul ăsta izolat pentru a-şi instala acolo staţia lui de benzină.

Pompele de benzină erau în număr de şase, aliniate în faţa unui hangar metalic vast, care servea drept atelier de reparaţii, în dreapta se găsea un bar, iar mai departe, pe jumătate ascunsă de hangar, o căsuţă joasă, cu acoperişul plat.

În dreptul unei pompe se oprise un Bentley lung şi elegant, a cărui culoare neagră scânteia în razele soarelui. La extremitatea rampei care ducea la atelier era parcat un camion de patru tone.

Nu se vedea nimeni. Am înaintat încet cu maşina până în dreptul unei pompe de benzină şi am oprit la doi metri de Bentley.

Am claxonat, privind primprejur. Însă n-am observat nimic interesant. După câteva clipe, din garaj a ieşit un puşti în blue-jeans unsuroşi, care s-a îndreptat spre mine fără să se grăbească absolut deloc. A trecut de Bentley şi s-a oprit lângă Buick-ul meu, privindu-mă nepăsător. Avea probabil vreo cincisprezece sau şaisprezece ani, iar ochii săi mici şi verzi îi umblau prin cap fără încetare.

În timp ce-mi aprindeam o ţigară, i-am spus:

— Pune-mi zece litri! Şi nu te grăbi prea mult! Am toată viaţa înaintea mea.

Mi-a aruncat o privire rece şi a ocolit maşina. Am fixat cu ochii contorul pompei, ca să fiu sigur că nu mă trage pe sfoară.

A reapărut în dreptul meu peste vreun minut şi şi-a întins spre mine palma-i unsuroasă. I-am plătit.

— Unde-i Ferris? l-am întrebat.

M-a privit scurt, după care şi-a întors capul.

— La plimbare.

— Şi când se întoarce?

— Nu ştiu.

— Şi doamna Ferris? E acasă?

— E ocupată.

Am întins degetul spre căsuţa cu acoperişul plat.

— Acolo?

— Acolo sau în altă parte, e ocupată, făcu puştiul depărtându-se.

Eram pe punctul de a-l striga, când în colţul atelierului apăru o siluetă. Era un individ zdravăn, îmbrăcat într-o vestă de vară, în carouri, cu o pălăriuţă trasă pe ochi şi cu o agrafă ca sângele la butonieră. Era Jeff Barratt.

Am rămas pe loc şi l-am observat pe îndelete, întrucât ştiam că nu-mi poate distinge trăsăturile prin parbriz.

S-a uitat nepăsător în direcţia Buick-ului meu, s-a urcat în Bentley şi a pornit în direcţia lui Beachwood Avenue.

Puştiul a intrat în garaj. Cu toate că nu se vedea, aveam senzaţia că mă observa. Am încercat să chibzuiesc. Oare prezenţa lui Barratt în garajul ăsta putea fi o coincidenţă? Era greu de crezut. Din câte îmi aminteam eu, Mifflin îmi spusese că Ferris era bănuit pentru trafic cu marijuana. Iar Barratt fuma marijuana. Aşa că cei doi aveau cel puţin acest lucru în comun. Putea fi o coincidenţă faptul că Mary Jerome îşi alesese tocmai garajul ăsta izolat pentru a-şi închiria o maşină? Şi chestia asta mi se părea greu de înghiţit. Mi-am dat brusc seama că ancheta mea progresa, aşa că m-am hotărât să-i fac o vizită doamnei Ferris.

Am coborât din maşină şi am luat-o pe aleea de ciment care conducea de-a lungul garajului până la căsuţă.

Puştiul stătea la umbră, lângă intrarea în garaj. Ne-am privit drept în ochi.

Nici n-a mişcat, nici n-a spus nimic. Aşa că mi-am continuat drumul, am ocolit garajul şi m-am îndreptat

spre căsuţă. În grădina mică şi lăsată în paragină era întinsă o frânghie pe care erau puse nişte rufe la uscat. M-am aplecat să pot trece pe sub o pereche de ciorapi, după care am bătut la o uşă scorojită şi plină de crăpături.

După ce am aşteptat câtva timp, m-am pregătit să bat din nou, când uşa s-a deschis. În prag apăru o tipă scundă şi ciufulită. Era greu să-i dai vreo vârstă. Putea la fel de bine să aibă douăzeci de ani, dar şi treizeci. Văzând-o, s-ar fi zis că nu avusese parte în viaţă decât de spini, şi, totuşi, nu încetase să creadă în trandafiri. Părul blond îi era încâlcit şi-i stătea ţepos, figura îi era buhăită, iar ochii înroşiţi de nişte lacrimi recente. Însă cuta dură şi amară pe care i-o făcea gura arăta că încă nu se resemnase complet.

— Pe cine cauţi? făcu ea, privindu-mă bănuitor.

— Pe domnul Ferris. Este acasă?

— Nu. Cine eşti?

— Mi s-a spus că i-a închiriat domnişoarei Jerome o maşină. Aş fi vrut să vorbesc cu dumnealui despre lucrul ăsta.

A făcut încet un pas înapoi, în timp ce mâna i se îndrepta spre clanţă. Dintr-o clipă-n alta, avea să-mi trântească uşa-n nas.

— Nu este acasă, iar eu nu vă pot spune nimic.

— Pot plăti orice informaţie care mi se dă, i-am spus eu grăbit, observând uşa care începuse să se mişte.

M-a privit ca un câine înfometat care zăreşte un os.

— Asta depinde de informaţie. Pot plăti chiar şi o sută de dolari.

Îşi umezi buzele cu vârful limbii.

— Ce fel de informaţie?

— Pot intra câteva minute? N-o să te reţin mult.

A ezitat, pradă unei lupte interioare date între frică, neîncredere şi cupiditate. În cele din urmă, a învins, ca întotdeauna, setea de bani.

S-a dat la o parte din calea mea.

— E-n regulă. Poftim, intră. E cam dezordine, fiindcă eram ocupată cu altceva.

M-a condus până în camera din fund, care s-a dovedit a fi o încăpere în paragină, murdară şi sordidă. S-a trântit într-un fotoliu, care s-a lăsat sub greutatea ei, şi m-a privit neliniştită şi bănuitoare.

Am trecut la atac:

— Puştiul mi-a spus că soţul tău este plecat într-o călătorie. Nu l-am crezut.

— Nu ştiu unde-i... (Ochii i s-au umplut brusc de lacrimi şi şi-a întors capul de la mine.) Am impresia că s-a uşchit.

— Ce te face să crezi una ca asta?

Şi-a şters ochii cu dosul palmei.

— Şi banii? Nu am nici măcar o para chioară. S-a cărat şi a lăsat peste tot numai datorii. N-am nici cu ce să cumpăr de mâncare.

— Dacă o să-mi dai informaţiile de care am nevoie, o să ai bani, nu-ţi face griji.

Figura i se înăspri.

— Am o grămadă de lucruri de spus. Ei îşi închipuie că nu ştiu nimic, dar se înşeală. Am ochi şi nu sunt surdă. Chiar sunt la curent cu ceea ce se petrece. Şi, în afară de asta, m-am săturat până peste cap de maghernita asta. Dacă-mi dai cât îmi trebuie ca să pot pleca, îţi spun totul.

— Totul despre cine?

— Despre Lute şi Barratt.

Mi-am scos portofelul. Mi s-a părut cam subţirel. Nu mai aveam decât treizeci de dolari. I-am fluturat pe sub nas o bancnotă de douăzeci.

— Or să mai vină şi altele. Care-i preţul tău?

S-a aplecat în faţă şi mi-a înşfăcat banii.

— Cinci sute şi-ţi spun totul.

— Cinci sute? Da' ce, mă iei drept Rockefeller? O sută.

— Cinci sute, ăsta-i ultimul preţ. Ori da, ori ba. O să-ţi dau o declaraţie scrisă şi semnată cu care să le dai peste cap toată afacerea lor murdară. Ori da, ori ba.

— Mai întâi, trebuie să ştiu ce anume ai de vânzare.

Dacă o să-mi dai nişte ponturi interesante, o să ai paralele... Ei, ce zici?

A ezitat şi m-a cântărit din priviri.

— Pentru cine lucrezi?

— Pentru Perelli. Hai, dă-i drumul.

— O să-ţi spun câteva lucruri, făcu ea în cele din urmă, şi după ce o să am toţi banii, o să-ţi spun şi restul. Lute, Barratt şi Dedrick conduc cea mai importantă afacere de contrabandă de pe întreaga coastă a Pacificului. Furnizează marijuana la peste un milion de clienţi şi chiar şi la Paris, Londra şi Berlin. Lute se ocupă de zona americană, dintre Los Angeles şi San Francisco, Barratt de New York şi Londra, iar Dedrick de Paris şi Berlin. Îţi place începutul?

— Eşti sigură despre Dedrick?

A zâmbit sarcastic.

— Mai mult decât sigură. I-am auzit vorbind. Îşi închipuiau că sunt complet tâmpită, dar s-au înşelat. Dacă ar fi fost corecţi cu mine, mi-aş fi ţinut gura. Ştiu şi unde-şi ţin marfa. Sunt la curent cu absolut totul. Dă-mi cinci sute de dolari şi-ţi pun întreaga afacere pe tavă. Şi să ştii că-i un preţ foarte bun.

— Ce ştii despre Mary Jerome?

— Totul. Ştiu chiar şi unde stă.

— Unde?

— A tras la „Beach Hotel”, dar nu mai stă acolo. Nu-ţi mai spun nimic dacă nu-mi dai paralele. Ştiu şi de ce a fost răpit Dedrick. Crede-mă pe cuvânt că, dacă îţi spun tot ce ştiu eu, întreaga afacere sare în aer.

— Bine, în regulă. Am maşina afară. Mergem la biroul meu, îţi dau banii şi putem discuta în linişte.

— Nu fac un pas de aici. La urma urmelor, de unde să ştiu eu unde ai de gând să mă duci?

— Ţi-am spus, la biroul meu. Hai...

— Nici gând. Doar n-am căzut în cap!

— Ce voia adineaori Barratt?

— Habar n-am. A venit să-l vadă pe-ăla mic. Ai văzut şi

tu cum sunt tratată. Nici măcar n-a catadicsit să treacă şi să dea ochii cu mine. Stă de vorbă cu ăla mic, după care se cară. Lute n-a mai pus piciorul aici de când s-a înhăitat cu târfa aia.

— Te referi la Mary Jerome?

— Nu ştiu cine poate fi. Poate să fie şi aia. N-am văzut-o. Când a telefonat, l-am auzit pe Lute spunându-i: „Hai, iubito, nu te mai agita atât... Vin într-o clipă!”. Nici măcar nu i-a spus la revedere. A luat maşina şi a întins-o. De atunci, nu l-am mai văzut.

— Şi când s-a întâmplat asta?

— În seara în care a fost răpit Dedrick.

— Pe la cât?

— Nu cred să fi fost opt.

— Barratt are vreo legătură cu răpirea lui Dedrick?

S-a uitat la mine şi a zâmbit şiret.

— Auzi, nu încerca să mă tragi de limbă! Vino cu toţi banii şi o să auzi cum se termină povestea. O ştiu de-a fir-a-păr, dar n-o să mai scot un cuvinţel, până n-o să-i număr pe toţi.

— Şi dacă o să chem poliţia? Ăia or să te facă să vorbeşti, şi chiar să spui totul!

A izbucnit în râs:

— Vreau să-l văd şi eu pe ăla care să mă facă să spun totul! Dacă n-ar fi fost vorba de parale, nu ţi-aş fi spus nici măcar atât!

— Ascultă-mă, ai face mai bine să vii cu mine. Dacă rămâi aici, s-ar putea să apară careva să-ţi facă rău. Aşa s-a întâmplat şi cu Gracie Lehmann. A fost omorâtă fiindcă ştia prea multe.

— Nu-mi este frică. Ştiu să mă apăr. Aşa că nu-mi duce tu grija, mai bine fă rost de parale!

Mi-am dat seama că-mi pierdeam vremea. Atâta timp cât nu-i dădeam satisfacţie, nu mai aveam ce scoate de la ea.

— O să mă întorc peste o jumătate de oră, i-am spus.

— Te aştept.

Am ieşit din camera aia sordidă şi am luat-o pe alee spre Buick-ul meu.

IV

Am intrat în birou ca o furtună. Paula, care examina nişte hârtii împrăştiate în faţa ei pe o masă, îşi ridică ochii spre mine.

— Am nevoie rapid de cinci sute de dolari, i-am spus eu gâfâind. Să ştii că ancheta noastră avansează nostim de tot. Ia ceva de scris şi vino cu mine. O să-ţi explic pe drum ce se întâmplă.

N-a dat nici un semn că şi-ar fi pierdut cumpătul. Şi-a păstrat calmul ei din totdeauna. S-a ridicat de pe scaun, a deschis seiful, a scos douăzeci de bancnote de douăzeci şi cinci de dolari, a deschis un sertar şi a scos din el bloc-notesul în care stenografia, după care şi-a luat din cuier genul ăla de calotă pe care ea îl numea pălărie şi, în cele din urmă, a pus mâna pe clanţa uşii de la ieşire. Totul în mai puţin de cincisprezece secunde.

Am târât-o după mine pe culoar, ţinând-o de mână.

— Hei!

O voce de stentor îmi izbi timpanele. Era vocea Marthei Bendix.

M-am întors spre ea.

— N-am timp, îmi pare rău! Pe altădată!

— E vorba de clientul ăla al tău. Souki! Tocmai am primit raportul. E curat ca lacrima! A fost în serviciul lui Marshland timp de zece ani! tună Martha. Când o să-mi capăt paralele?

I-am strigat:

— O să le capeţi, n-avea nici o grijă!

Apoi am împins-o pe Paula spre lift.

— Alţi o sută cincizeci de dolari aruncaţi pe apa sâmbetei, am făcut eu pe un ton morocănos. Speram să

dibuiesc ceva în trecutul şoferului ăstuia. Bine, asta e. Lasă că, dacă o să avem baftă, îi dăm noi până la urmă de capăt.

Cât timp am condus Buick-ul de-a lungul lui Orchid Avenue şi Hawthorne Avenue, gura mi-a turuit întruna. N-o mai văzusem pe Paula din ajun, şi aveam să-i povestesc o grămadă.

Am ajuns în Foothill Avenue şi am început să-i spun şi despre întâlnirea cu doamna Ferris.

— Asta-i bomba bombelor! Auzi tu, Dedrick ăla, un traficant de marijuana! Cine ar fi crezut una ca asta? Şi numai pentru cinci sute de dolari este gata să-mi semneze o declaraţie!

— Dar nimic nu dovedeşte că spune adevărul, remarcă Paula.

— Cum o să avem declaraţia, o s-o dau la poliţie. Bineînţeles că-şi va primi banii, dar fiecare cuvânt din declaraţia ei va fi verificat.

Am încetinit şi am oprit în dreptul staţiei de benzină. Era pustiu. Am coborât din maşină, iar Paula m-a urmat. Am luat-o pe aleea care ducea pe lângă garaj. M-am oprit şi am privit înăuntru. Nici urmă de puşti. Am simţit un fel de contracţie în stomac şi imediat am iuţit pasul. Când Paula m-a ajuns din urmă, tocmai băteam la uşa căsuţei.

Nu mi-a răspuns nimeni. Nimic nu s-a mişcat înăuntru.

— Şi doar am prevenit-o, am bombănit eu iritat.

M-am dat un pas înapoi şi mi-am făcut vânt cu umărul înainte. Uşa nu fusese construită să reziste şocurilor şi a cedat brusc.

M-am oprit împreună cu Paula în holişorul întunecos. Am strigat:

— Doamna Ferris! Doamna Ferris!

Linişte absolută.

— Va să zică, e clar. Javrele alea au acţionat rapid. Paula, eu zic că-i mai bine să rămâi pe loc. O să arunc o privire prin casă.

— Ce crezi, s-o fi răzgândit şi o fi plecat?

Am dat neîncrezător din cap.

— Hm, nici vorbă. Prea avea nevoie de bani. Mai mult ca sigur că puştiul ăla a ciripit.

Am lăsat-o pe Paula în holişor şi am vizitat succesiv toate camerele. Doamna Ferris nu se afla nicăieri. M-am întors şi i-am spus Paulei:

— Nimic. Poate că au luat-o cu ei sau poate că i s-o fi făcut frică între timp şi a plecat.

Mi-am adus aminte de silueta ghemuită în capotul bleu, agăţată de uşa băii. Dacă doamna Ferris era atât de bine informată, după cum pretindea ea, atunci, într-adevăr, viaţa ei nu valora nici cât o ceapă degerată.

— Hai cu mine în dormitor, să vedem dacă nu şi-a luat cu ea nişte haine, i-am spus Paulei. Mai mult ca sigur că nu avea cine ştie ce garderobă.

Am intrat împreună în încăperea în care discutasem cu soţia lui Ferris şi am început să scotocim, dar nu am găsit nimic care să justifice plecarea ei.

— Din câte-mi dau eu seama, spuse Paula, n-a luat nimic cu ea. Şifonierul este plin de haine, iar în sertare nu s-a prea umblat.

— Fir-ar să fie, dacă aş pune mâna pe puştiul ăla, să-l fac să vorbească...

— Vic!

Paula privea pe fereastră. M-am dus lângă ea.

— Ce-i acolo? Nu cumva...

La capătul grădinii părăginite se afla o magazie mică, a cărei uşă era întredeschisă. Pe pământ se zărea ceva alb.

— Aşteaptă-mă aici. Mă duc să văd.

Am ieşit pe uşa din spate şi am traversat în fugă grădina. Apropiindu-mă de magazie, mi-am scos pistolul, după care am deschis uşa şi am privit în penumbra dinăuntru.

Era chiar doamna Ferris. Zăcea cu faţa la pământ şi cu mâinile lipite de ceafă, ca pentru a se apăra. Probabil că-i

văzuse sosind pe alee şi, pierzându-şi capul, alergase înnebunită spre magazie. Cine o împuşcase nici măcar nu se mai obosise să traverseze grădina ca să se asigure că murise de-a binelea. M-am răsucit pe călcâie şi am pornit iute spre Paula.

V

În holul din „Beach Hotel” se găseau câţiva indivizi bine hrăniţi, îmbrăcaţi elegant şi cu înfăţişare distinsă. Când am traversat holul împreună cu Paula, îndreptându-ne spre biroul de recepţie, toţi şi-au aţintit privirile asupra gleznelor ei.

Recepţionerul era un tânăr molatec, cu părul blond şi cârlionţat, cu tenul rozaliu, cu ochii albaştri şi blazaţi.

— Bună seara, ne salută el, înclinându-se uşor în faţa Paulei. Aveţi camerele rezervate?

— Nu, nu despre asta-i vorba, i-am răspuns eu, punându-i sub ochi cartea mea de vizită. Am venit aici în speranţa că am putea obţine nişte informaţii...

Sprâncenele blonde se ridicară mirate. Tânărul se uită în direcţia cărţii mele de vizită, se hotărî s-o citească, o luă între degete şi o parcurse cu privirea.

— Ah, da! Domnul Malloy! Cu ce vă pot fi de folos?

S-a uitat încă o dată la Paula şi şi-a aranjat din reflex nodul de la cravată.

— Încercăm să dăm de urmele unei tinere care a venit aici pe data de 12 sau poate 11.

— Domnule Malloy, să ştiţi că regulamentul ne interzice să dăm informaţii asupra clienţilor noştri.

— Te înţeleg perfect. Numai că tânăra despre care îţi vorbesc se întâmplă să fie sora doamnei. (Şi am arătat cu degetul spre Paula, care îi lansa printre gene tânărului o privire pustiitoare.) A plecat de acasă şi noi încercăm s-o găsim.

— Aha, da! Înţeleg... (A ezitat.) Păi, în cazul ăsta, poate că aş putea... Puteţi să-mi spuneţi cum se numeşte?

— Suntem convinşi că s-a înscris sub un nume fals. Însă cu siguranţă că printre clienţii hotelului nu există multe femei singure.

A dat din cap cu regret că, într-adevăr, asta era situaţia.

— Da, aveţi dreptate. Cred că ştiu despre cine este vorba... Dacă-mi amintesc bine, Mary Henderson. (A început să frunzărească registrul, a parcurs lista numelor cu un deget, a cărui manichiură era îngrijită, şi s-a oprit.) Da, aşa este, domnişoara Henderson. Tânără, înaltă, brunetă şi foarte drăguţă. Credeţi că poate fi vorba despre sora doamnei?

— Da... Descrierea se potriveşte. În seara zilei de 12, era îmbrăcată într-o rochie roşu-violet, peste care avea o pelerină neagră de mătase.

A dat din cap, şi-a tamponat buzele cu o batistă imaculată, după care i-a adresat Paulei un zâmbet fermecător:

— Într-adevăr, este vorba despre domnişoara Henderson.

— În regulă. Şi când a sosit?

— Pe data de 12, la ora şase.

— A lăsat vreo adresă unde să-i fie trimisă corespondenţa?

— Mă tem că nu.

— Şi când a plecat de la hotel?

— A doua zi. Acum îmi amintesc perfect. Am fost chiar nedumerit, deoarece îşi rezervase camera pentru opt zile.

— Avea vreo maşină?

Tânărul şi-a încruntat sprâncenele şi a privit spre figura fermecătoare şi îngrozită a Paulei. Se pare că ceea ce a văzut i-a fost suficient pentru a-i înlătura îndoielile, aşa că a răspuns:

— La drept vorbind, nu avea. Cel puţin, când a ajuns.

Însă înainte de a urca în cameră, a cerut să-i fie închiriată o maşină chiar în acea seară, întrucât avea de gând să iasă.

— Şi dumneata i-ai făcut rost de maşină?

— Da, bineînţeles. De obicei, noi suntem în legătură cu garajul Acme. Probabil că-l ştiţi, nu?

— Da, i-am răspuns, îl ştiu.

— Ferris i-a adus maşina domnişoarei Henderson pe la şase şi jumătate sau şapte.

— Ferris a văzut-o pe domnişoara Henderson?

Şi-a ridicat din nou sprâncenele.

— Nu... Nu era necesar.

— Eşti sigur că n-a văzut-o?

— Absolut sigur.

— Şi ce s-a întâmplat cu maşina?

— Acum, că mă întrebaţi, îmi dau seama că a rămas în continuare în garajul nostru. Bine că mi-aţi amintit. De obicei, tot Ferris vine să le ia înapoi. Trebuie să-i telefonez.

— Pot să-mi arunc şi eu ochii?

— Bineînţeles!

— Ce marcă este?

— Un Lincoln negru. O să v-o arate mecanicul.

Avea un aer stupefiat.

— Bine, îţi mulţumesc mult. O ultimă întrebare. Cât a stat în hotel, domnişoara Henderson a primit vreo vizită?

A căzut pe gânduri câteva clipe, după care a spus:

— Da, a venit s-o vadă un domn. Aşa este. În după-amiaza zilei de 13. Iar după ce aplecat domnul acela, a plecat şi dumneaei.

Mi-am aprins o ţigară şi l-am întrebat:

— L-ai văzut?

— Sigur că da. Doar s-a anunţat la recepţie.

Şi-a tamponat din nou buzele cu batista şi a aruncat Paulei o privire rapidă şi admirativă.

— Îmi poţi spune cum arăta?

— Era un domn în vârstă. Bine îmbrăcat şi cu siguranţă

că foarte bogat. S-a prezentat drept domnul Franklin Marshland.

Am tras adânc aer în piept.

— Un tip scund, foarte bronzat, cu nasul ca un cioc de vultur şi cu picioarele foarte mici?

— Nu i-am observat picioarele, domnule Malloy, dar, în rest, descrierea este foarte exactă.

— Şi domnişoara Henderson a plecat imediat după el, nu? Ţi s-a părut cumva surescitată?

— Surescitată este cam mult spus, poate puţin agitată. Era foarte grăbită să plece, asta era clar. Cum v-am mai spus, lucrul ăsta m-a cam mirat, întrucât îşi rezervase camera pentru o săptămână.

— A luat vreun taxi?

— Cred că da. S-ar putea să-şi amintească portarul.

— Dacă am găsi şoferul taxiului, am putea afla unde s-a dus....

Recepţionerul păru hotărât să ia problema în mâini:

— Mă duc să-l întreb pe portar. Aşteptaţi, vă rog, o clipă.

În timp ce se îndrepta spre uşa de intrare, am schimbat o privire cu Paula:

— Avansăm, fără doar şi poate, i-am spus eu. Mă întreb ce naiba o fi vrut Marshland ăla. Încep să cred că am avut dreptate când am presupus că Marshland nu este străin de răpirea lui Dedrick.

— Unde o fi fost în seara răpirii?

— După mine, nu prea are importanţă. E clar că n-a participat direct. Le-a dat altora în grijă treaba asta.

Recepţionerul se întoarse.

— Îmi pare rău, făcu el. Portarul îşi aminteşte de domnişoara Henderson, dar nu ne poate spune precis ce taxi a luat. Era o maşină care tocmai trecea prin faţa hotelului.

— Oricum, îţi mulţumesc că te-ai deranjat. O să arunc o privire în Lincoln-ul ăla. Garajul se află în spatele hotelului, nu?

— Da, trebuie să ocoliţi hotelul... Sper s-o găsiţi, adăugă tânărul, adresându-i-se Paulei.

Aceasta îi mulţumi cu un surâs care-i tăie răsuflarea. Ne-a urmărit cu privirea în timp ce-şi trecea reflex mâna prin păru-i cârlionţat.

Mecanicul de la garaj ne-a condus în dreptul unui Lincoln mare şi negru.

— Asta-i maşina, făcu el. Mă întreb ce naiba o aştepta Ferris, de nu vine s-o ia.

— Îţi aminteşti la ce oră s-a întors în noaptea aia?

— Nici o problemă. Notăm toate maşinile când se întorc.

A intrat în ghereta lui să se uite prin registru, iar eu am profitat de ocazie pentru a scotoci maşina. M-am uitat prin despărţiturile uşilor, am băgat mâna pe sub banchete şi am ridicat covoraşele de cauciuc, dar n-am găsit nimic.

Mecanicul reveni:

— Maşina s-a întors la unsprezece fără douăzeci.

— Ai văzut-o pe femeia care conducea?

— Sigur că da, numai că nu-mi amintesc cum arăta.

Ar fi fost prea frumos să fie altminteri.

— În regulă, i-am spus dându-i un dolar. Îţi mulţumesc.

Am urcat cu Paula în Buick. Era deja şase şi jumătate.

— Te las la birou, i-am spus.

— Şi tu?

— Mă duc să stau de vorbă cu Marshland.

CAPITOLUL V

I

În timp ce rulam spre „Ocean End”, mi-am recapitulat în minte ultimele descoperiri.

La drept vorbind, nu prea avansasem cine ştie ce, pentru a-l putea elibera pe Perelli din închisoare, însă aveam impresia că, tot răscolind în stânga şi-n dreapta, aveam să ajung până la urmă să descopăr probele de netăgăduit care-mi erau necesare.

Gracie fusese asasinată pentru că ştia cine-l băgase la apă pe Perelli. Ceea ce însemna că Perelli era nevinovat.

Dacă era să mă iau după cele ce-mi spusese soţia lui Ferris, Dedrick se ocupa cu aprovizionarea Parisului cu marijuană de contrabandă, mai înainte de a o cunoaşte pe Serena. Să fi fost răpit din cauza asta? Dacă după ce se căsătorise cu Serena îşi manifestase dorinţa de a nu mai lucra pentru Barratt, era posibil ca acesta să-l fi aranjat. Iar, în cazul ăsta, răpirea ar fi fost organizată de Barratt doar pentru a stoarce cât mai mulţi bani de la Serena.

Şi, acum, Marshland ăsta. Era amestecat în vreun fel în răpire? Să zicem că Souki a mirosit ce învârtea Dedrick şi i-a dat raportul lui Marshland. Putea să izbucnească un scandal clasa-ntâi: una dintre cele mai bogate femei din lume, căsătorită cu un traficant de droguri! În asemenea situaţie, Marshland ar fi recurs la orice pentru a-şi cruţa fiica. Nu avea decât să angajeze pe cineva care să-l scape de Dedrick. Poate că el inventase înscenarea cu răpirea, şi nu Barratt. În fond şi la urma urmelor, era posibil ca Dedrick să zacă îngropat undeva, prin „Ocean End”. Până acum, nimeni nu se gândise să răscolească

locurile.

Şi Mary Jerome? Oare ce amestec putea să aibă în toată istoria asta? Cine era ea de fapt? Brandon a încercat, de altminteri fără prea multă convingere, să dea de urma ei, dar Marshland a descoperit-o aparent fără nici o dificultate. Cum o fi făcut? De ce s-a dus s-o vadă? Şi de ce a plecat ea imediat după întrevederea avută cu Marshland?

Am cotit pe aleea care ducea la „Ocean End”. Razele asfinţitului se reflectau de parbrizul meu.

Ca şi la prima mea vizită acolo, lângă terasă era parcat un Cadillac mare şi negru.

Mi-a deschis Wadlock. Şi-a încruntat sprâncenele stufoase şi mi-a adresat o privire încărcată de reproşuri.

— Salut, i-am spus. Aş vrea să vorbesc cu domnul Marshland.

— Vă rog să intraţi, domnule Malloy, făcu el, dându-se la o parte. Însă domnul Marshland nu este aici.

Am intrat în holul care, în comparaţie cu căldura de afară, era răcoros. Fără să-l privesc, i-am spus:

— Parola este „Beach Hotel”. Spune-i şi o să înţeleagă el...

— „Beach Hotel”?

— Exact. O să te miri când o să vezi cum reacţionează. Să aştept în salon?

— Dacă doriţi…

— Cum se mai simte doamna Dedrick?

— Având în vedere împrejurările, sănătatea dumneaei este satisfăcătoare.

L-am privit gânditor, însă figura lui bătrână nu trăda nici o emoţie. Aşa că m-am hotărât să intru în salon. Mi-am aprins o ţigară şi am trimis fumul în direcţia şeii mexicane care atârna în dreptul meu. Mă simţeam cam obosit.

Peste câtva timp, să fi fost vreo zece minute, am auzit paşi pe scară. Uşa s-a deschis şi şi-a făcut apariţia Serena Dedrick.

Era îmbrăcată într-o rochie albă de mătase, cât se poate de simplă, iar în păr avea un trandafir. Ochii îi erau încercănaţi, iar gura îi forma o cută dură şi amară. Cât timp m-am ridicat s-o salut, m-a privit fix, după care mi-a zâmbit fără nici o căldură şi m-a invitat să iau loc.

— Nu te deranja. Vrei un whisky?

— Nu, mulţumesc, nu chiar acum. Aveam de gând să stau de vorbă cu tatăl dumneavoastră. Nu v-a spus Wadlock?

S-a apropiat de bar şi a pregătit două pahare cu whisky. Mi-a întins unul, mi-a făcut semn să mă servesc cu un trabuc dintr-o cutie, după care s-a instalat în faţa mea.

— Tatăl meu a plecat ieri la New York, mi-a spus, întorcându-şi privirea de la mine. De ce voiai să-l vezi?

— Doamnă Dedrick, aveam de gând să-l întreb ceva, dar, dacă-i plecat, nu-i nici o problemă. Puteţi să-mi daţi adresa dumnealui de la New York?

— Este chiar atât de important?

— Vreau doar să-l întreb ceva. Pot s-o fac şi prin telefon.

După o tăcere prelungită, mi-a răspuns în cele din urmă:

— De fapt, doar a trecut prin New York. Povestea asta l-a afectat mult. Nu cred că poţi da de el.

Am băut jumătate din pahar, l-am pus pe măsuţă şi m-am ridicat.

— Bine, nu-i nimic. De fapt, nu era cine ştie ce urgent.

S-a uitat la mine cam mirată:

— Dar nu-mi poţi spune despre ce anume este vorba?

— Ba da, vă spun. Uitaţi care-i treaba. În ziua care a urmat răpirii soţului dumneavoastră, domnul Marshland a făcut o vizită aceleia care s-a dat drept secretara dumneavoastră, adică lui Mary Jerome. Întrevederea a avut loc la „Beach Hotel”, acolo unde a tras Mary Jerome. Aveam de gând să-l întreb pe tatăl dumneavoastră despre subiectul discuţiei dintre ei doi şi de unde îi ştia

adresa lui Mary Jerome.

Figura i s-a împietrit.

— Tatăl meu?

— Da, chiar dumnealui. Şi-a dat numele la recepţia hotelului, pentru a fi anunţat. Recepţionerul şi-a adus aminte perfect de el.

— Dar, nu înţeleg... Nu se poate să fi fost tatăl meu. Nu are cum s-o cunoască pe individa aia...

— Asta nu l-a împiedicat totuşi s-o vadă şi să-i vorbească. Trebuie să aflu despre ce anume au discutat. Iar dacă tatăl dumneavoastră refuză să-mi spună, o să fiu obligat să comunic informaţia asta şefului poliţiei.

Ochii Serenei mă fulgerară.

— Asta-i cumva o ameninţare?

— Luaţi-o cum doriţi.

— În seara asta, tatăl meu a plecat în Europa. Nu am nici o idee unde s-a dus. Când vrea să se odihnească, de multe ori pleacă aşa, fără nici o ţintă precisă.

— În orice caz, şi-a ales bine momentul de a pleca într-o vacanţă. Mă rog, din punctul dumnealui de vedere.

S-a apropiat de fereastră, părând că este absorbită de contemplarea grădinii.

— Şi chiar nu ştiţi de ce s-a dus s-o vadă pe Mary Jerome? am insistat eu.

— Nu.

— Nu aveţi nici o ipoteză să-mi propuneţi?

— Nu.

M-am dus lângă ea.

— Doamnă Dedrick, şi mai este o întrebare pe care doresc să v-o pun, aşa, personal...

Ochii ei continuau să admire grădina.

— Te ascult.

— Credeţi că Nick Perelli l-a răpit pe soţul dumneavoastră?

— Bineînţeles.

— De ce „bineînţeles”? Ce vă face să fiţi atât de sigură?

A făcut un gest de nerăbdare.

— Nu ţin câtuşi de puţin să discut despre lucrul ăsta. Dacă atât ai avut de discutat cu mine, o să te rog să mă scuzi...

— Nu cred că Perelli este răpitorul, am întrerupt-o. Nu v-aţi gândit niciodată că tatăl dumneavoastră ar fi avut vreun motiv foarte serios să se debaraseze de domnul Dedrick?

S-a întors brusc. Sângele îi fugise din obraji, iar în ochii mari i se citea groaza.

— Cum îndrăzneşti? Nu mai am ce discuta cu dumneata. Nu ai nici un drept să intri în casa mea şi să mă iei la întrebări şi să faci aluzii jignitoare. Am să mă plâng poliţiei!

A ieşit din salon. În timp ce urca scările, am auzit-o cum plângea în hohote.

Am rămas lângă fereastră. Ultimele lumini ale crepusculului păleau în faţa nopţii. Am început să chibzuiesc la o nouă problemă: oare de ce anume îi era frică Serenei? Să fi fost oare la curent cu faptul că tatăl ei pusese la cale răpirea şi tot el o organizase?

În spatele meu, cineva şi-a dres uşor glasul. M-am întors.

Wadlock stătea în pragul uşii.

Am traversat salonul şi m-am oprit în faţa lui:

— Aparent, domnul Marshland a plecat în Europa, am spus eu.

Ochii lui uzaţi nu şi-au schimbat expresia. Mi-a răspuns:

— Aparent, domnule.

— Souki ăla ţi-a spus că Dedrick era traficant de droguri sau ai descoperit de unul singur?

L-am luat pe nepusă masă, aşa după cum şi intenţionam. A fost cam lipsit de fair-play din partea mea să-i fac una ca asta. Era prea bătrân ca să-şi mai poată controla reflexele, numai că eu trebuia să aflu neapărat asta.

Gura i s-a deschis mare, iar ochii i s-au dilatat.

— Nu, Souki a fost...

S-a oprit, dar era prea târziu. Figura i s-a îmbujorat uşor, dar un om de vârsta lui nu mai putea avea forţa de a se înfuria.

— Pălăria dumneavoastră, domnule.

Mi-am luat pălăria şi mi-am pus-o pe cap.

— Îmi pare rău, i-am spus sincer. Nu te mai gândi la asta.

A închis uşa în urma mea. M-am întors şi am văzut cum se uita după mine prin geamul uşii. Am ajuns la capătul terasei şi tot mai aveam impresia că mă urmăreşte cu privirea. M-am urcat în Buick, am pornit şi am început să mă gândesc.

Dacă Souki vorbise cu Wadlock, atunci însemna că şi Marshland era la curent cu asta. Ancheta mea nu avansa rapid, dar de fiecare dată mai aflam ceva.

Perelli îi declarase lui Francon că în seara răpirii jucase cărţi cu Betillo în barul „Delmonico”. Şi, după cum spusese, se despărţise de acesta pe la zece şi jumătate. Pe când Betillo declarase că fusese vorba de nouă şi jumătate. De ce nepotrivirea asta? Să fi fost şi Betillo băgat în toată povestea sau doar fusese cumpărat ulterior?

Aveam toată seara în faţa mea. În fond, nu era o idee prea rea să-i verific alibiul lui Perelli. Mă simţeam într-o dispoziţie combativă. În aceeaşi zi fuseseră asasinate două femei. Un individ necunoscut, cu ochelari negri, făcuse pe dracu-n patru să mă expedieze într-o lume mai bună. Moştenitoarea celei de-a patra averi din lume mi-a servit o grămadă de gogoşi. Aşa că mă simţeam în formă pentru a-mi băga nasul prin barul „Delmonico”, cel mai rău famat bar de pe întreaga coastă a Pacificului.

II

Vocea proaspătă a Paulei se făcu auzită la celălalt capăt al firului.

— Bună seara. Suntem „Universal Services”…

Am întrebat-o:

— Eşti singură?

— Ah, Vic! Da, sunt singură. Cum a mers treaba?

— Hm, nimic senzaţional… însă poţi să faci ceva. Trimite-i o telegramă lui Jack şi pomeneşte-i despre ce am aflat în legătură cu Dedrick. Şi spune-i să-i dea zor.

Mi-a promis că o să expedieze imediat telegrama.

— Şi tu ce ai de gând să faci? mă întrebă ea apoi.

— O să încerc să miros ceva. Încă nu s-a făcut târziu.

— Vic, să ai grijă. Te implor!

Am asigurat-o că o să am grijă de persoana mea, după care am închis fără să-i mai dau răgazul să mă întrebe şi altceva.

Am urcat în maşină şi m-am îndreptat spre Monte-Verde Avenue. După câte îmi spusese Myra Toresca, la numărul 245 se afla un bungalou mic, vopsit în verde, cu o curticică pavată cu mozaic, care ţinea loc de grădină, şi cu un gard viu înalt, pentru a-i descuraja pe cei curioşi. Zgomotul paşilor mei făcu să se aprindă o lumină la una dintre ferestre, şi o siluetă se profilă câteva clipe în spatele perdelelor. Am bătut la uşă.

Uşa se deschise cât o palmă şi vocea Myrei întrebă:

— Cine-i?

— Malloy.

Scoase lanţul de siguranţă şi deschise larg uşa. În spatele ei se zărea un culoar întunecat.

— Intră. Te aşteptam.

Am urmat-o într-un salon mic şi am constatat cu surprindere că gazda mea era amatoare de măşti chinezeşti şi de păpuşi.

Myra era îmbrăcată tot în pantaloni şi în bluza cu care o văzusem prima oară. Avea ochii umflaţi şi era trasă la faţă. Se părea că nu prea dormise în ultima vreme.

— Ei bine, cum stăm? mă întrebă aducând o sticlă cu whisky, două pahare şi gheaţă. De noaptea trecută, stau ca un leu în cuşcă!

Noaptea trecută! Nu mi-a venit să cred că în ultimele douăzeci şi patru de ore se întâmplaseră atâtea lucruri.

M-am prăvălit într-un fotoliu.

— Am noutăţi, însă nu ştiu cum ne pot fi de folos. Am o pistă şi m-am gândit că poate mă ajuţi, dar să-ţi spun mai întâi ce şi cum.

Cât timp i-am recapitulat rezultatele investigaţiilor mele, a rămas nemişcată în faţa şemineului, cu mâinile în buzunare şi cu ţigara în gură. Figura îi era rece şi albă.

— Sunt multe elemente, i-am spus eu în loc de încheiere, însă printre ele nu există nici o probă formală. Ori, tocmai de aşa ceva avem nevoie. Trebuie să adunăm nişte argumente capabile să influenţeze juraţii. Faptele pe care ţi le-am enumerat sunt interesante, nu zic nu, dar Francon nu le poate folosi. Primul lucru de care o să mă ocup este să încerc să consolidez alibiul lui Nick. I-a spus lui Francon că a jucat cărţi cu Betillo de la opt şi jumătate până la zece şi jumătate. Aşa că o să mă duc la „Delmonico”, chiar în seara asta. Poate că o să dau de un martor care l-a văzut pe Perelli plecând la ora la care a spus. Este foarte posibil să existe un asemenea martor, care să fi tăcut până acum, de frică să nu se pună rău cu Betillo. Iar dacă o să-l găsesc, o să pun mâna pe Betillo, să-l aduc aici şi să-l conving să-şi schimbe declaraţia. De acord?

A zâmbit amar:

— E-n regulă. Iar dacă n-o să reuşeşti să-l facă să se răzgândească, poate că o să-l fac eu să-şi schimbe părerea.

— O să încercăm amândoi. Acum, ia spune-mi, Nick are prieteni? Mă refer la cineva important şi dur, care l-ar

putea impresiona pe Betillo. Poate că Betillo ăsta are nevoie să fie zgâlţâit de cineva.

Myra dădu din cap în semn că nu.

— Nick nu se prea împrieteneşte aşa uşor. Şi, în afară de asta, nu suntem de aşa de mult timp în oraşul ăsta. Însă eu o să te ajut.

Am privit-o atent şi mi-am spus că merita încercat.

— Înţelege bine, i-am spus eu. Nu este vorba să lichidăm pe cineva, ci doar să-l facem să vorbească.

S-a uitat la mine în aşa fel, încât am simţit că mă străbate un fior.

— Adu-l tu aici şi o să-l fac eu să vorbească.

M-am ridicat din fotoliu.

— Bine, atunci hai să mergem.

A tras un sertar, a luat din el un pistol de calibrul 25, a verificat încărcătorul şi l-a băgat în buzunarul din spate al pantalonilor. Şi-a terminat whisky-ul, s-a privit în oglindă şi a exclamat:

— Doamne sfinte! Cum arăt! Bine că nu mă vede Nick în halul ăsta!

— Chiar dacă o să arăţi şi mai rău, tot o să fie fericit să te vadă, i-am spus în timp ce mă îndreptam spre uşă.

— Auzi, dar dacă am merge după Barratt? L-am putea face şi pe el să ciripească... îmi propuse ea în timp ce se aşeza lângă mine în maşină.

— Nu prea cred că ar merge chestia asta. Nu-i aşa uşor să faci pe cineva să mărturisească, am replicat eu, în timp ce rulam în direcţia portului. Poate să ţină figura cu Betillo, dar nu şi cu Barratt. Asta este un ticălos şi jumătate. Poate să ne îndruge ce vrea el, dar, cum o să se afle pe banca acuzaţilor, o să jure că mărturisirile i-au fost smulse prin tortură. Şi în felul ăsta n-o să ne alegem cu nimic.

— Dacă n-o să reuşeşti să-l salvezi pe Nick, o să mă ocup eu de Barratt ăsta, făcu ea cu o voce dură şi rece. Ţi-o jur!

Am oprit maşina într-un loc întunecat, la câţiva metri

de barul „Delmonico”.

— Mai întâi să ne ocupăm de salvarea lui Nick, i-am spus. Iar dacă n-o să reuşim pe căi legale, o să avem tot timpul să ne ocupăm de Barratt. Ai mai fost până acum prin bomba asta?

— Bineînţeles. Nick îşi petrecea aici aproape toate serile.

— Vreau să văd camera în care Nick şi Betillo au jucat cărţi. Poţi să aranjezi asta?

— Da, nu este ocupată, nu-i nici o problemă.

— Hai să vedem!

Am urcat cele cinci trepte de lemn care duceau spre bar. Sala era luminată puternic şi plină de lume. Dintr-un tonomat, se auzeau acordurile din *„Harry Lime Theme”.* La tejgheaua barului, erau instalaţi câţiva indivizi zdraveni, care nu prea păreau prietenoşi.

Prin jurul meselor, câteva animatoare încercau să convingă clienţii că ar fi fost mai bine să urce cu ele la etaj, decât să stea în sala plină de fum şi să bea rachiu. Numai că tentativele lor erau lipsite de succes.

Myra nu dădea semne că ar fi fost stânjenită de atmosfera localului. A traversat sala a cărei podea era acoperită cu rumeguş de lemn, s-a apropiat de bar şi i-a făcut semn unuia dintre barmani.

Am rămas în preajma ei. Patru sau cinci indivizi care stăteau cu coatele sprijinite de tejghea, toţi solizi şi cu alură impresionantă, s-au oprit din vorbit şi s-au uitat spre ea.

Apoi m-au privit câteva clipe pe deasupra umerilor, au făcut o figură scârbită şi şi-au concentrat din nou atenţia asupra Myrei.

— Salut, păpuşel! i se adresă unul dintre ei.

M-am gândit că nu peste mult timp avea să se încingă o bătaie şi că fusesem un prost că o adusesem cu mine.

Însă Myra îşi întoarse capul, se uită dur la cei cinci şi le spuse câteva cuvinte ca la uşa cortului. Indivizii nu scoaseră nici o vorbă şi se prefăcură absorbiţi în

contemplarea barului.

Myra îi şopti ceva barmanului, care o privi atent, făcu apoi din cap un semn afirmativ şi-i arătă cu degetul către scară.

— Hai, îmi spuse ea, putem să mergem.

— Da’ văd că te descurci, nu glumă! am exclamat eu în timp ce urcam scările.

— Mă apăr cum pot. La început, fac ei pe grozavii, însă pe urmă sunt ca nişte mieluşei şi-i poţi manevra cum vrei. Am avut de-a face cu bărbaţi toată viaţa mea, aşa că ştiu cum să-i iau. (Figura îi deveni rece şi gânditoare.) Peste o jumătate de oră, Betillo o să joace un pocher acolo. Barmanul mi-a spus.

— O să-i dea raportul lui Betillo că ne-am interesat de el?

— Nu, ne cunoaştem, aşa că n-o să spună nimic. Ia zi, ce facem? Aşteptăm să urce, după care îl luăm la întrebări?

— Mai întâi să studiem terenul.

Am ajuns pe palier. În faţa noastră se întindea un culoar, cu camere de ambele părţi.

— La numărul 15, spuse Myra.

A luat-o înaintea mea, s-a oprit după câţiva metri şi a deschis o uşă.

Camera era destul de mare. Sub lustra cu abajur verde se afla o masă mare, cu două perechi de cărţi puse pe ea şi cu fise de pocher pregătite în lăcaşurile de lemn. În jurul mesei erau aşezate vreo zece scaune. Trei scuipătoare de aramă completau mobilierul.

— În regulă, am spus eu, acum vreau să văd uşa de serviciu pe unde a plecat Nick.

A stins lumina şi m-a condus până-n capul culoarului. O uşă dădea într-o pasarelă amplasată deasupra străzii, din care pornea o scară cu treptele de lemn, care conducea până jos.

— Mda. Atunci, o să-l aşteptăm pe Betillo, iar dacă o să facă pe nebunul, o să-l punem noi cu botul pe labe. Dar

mai întâi trebuie să încercăm să-l convingem că are tot interesul să ne urmeze de bună voie...

În timp ce ne întorceam, am întrebat-o:

— Ştii cumva, există vreo cameră liberă pe-aici?

— N-ai decât să te uiţi.

Şi a deschis uşa cea mai apropiată şi a aprins lumina. Imediat s-a auzit un strigăt de furie, urmat de un potop de înjurături. Myra a stins lumina şi a închis uşa.

— Asta-i ocupată, făcu ea şi se îndreptă spre următoarea uşă.

— Hei, stai, am oprit-o eu, luând-o de braţ. Dacă o să continui tot aşa, o să declanşezi o adevărată revoluţie. Să încercăm mai întâi la camera de vizavi de cea cu numărul 15.

Am mai făcut câţiva paşi şi ne-am oprit în dreptul acelei camere. Am bătut încet la uşă. Înăuntru se auzi o mişcare, după care uşa s-a deschis.

O blondă înaltă, cu figura plictisită, îmbrăcată într-un capot de o curăţenie îndoielnică, mă privi lung. Figura fardată cam mult i se lumină, iar buzele-i rujate violent schiţară un zâmbet.

— Bună seara, iubiţel, mă căutai?

În acelaşi timp dădu cu ochii şi de Myra, iar faţa i se înăspri pe loc.

— Ce vreţi?

Mi se părea cunoscută. Am făcut un efort de memorie şi mi-am amintit de acea seară petrecută cu un an în urmă. Mă aflasem într-o situaţie destul de neplăcută. După ce fusesem aruncat prin nişte geamuri, îmi găsisem refugiul în acel culoar, unde blonda din faţa mea mă salvase. Am întrebat-o:

— Nu-ţi mai aminteşti de mine? Ne-am distrat de minune... (Mi-am adus figura în lumină, ca să mă poate recunoaşte.) Trecusem printr-o fereastră, cu toţi sticleţii din Coral Gables pe urmele mele.

M-a privit atent, şi-a încruntat sprâncenele, după care figura i s-a luminat:

— Sigur că da! Cum naiba să te uit! Ba, dimpotrivă, îmi aduc aminte perfect de tine! M-ai văduvit de cele mai frumoase cearşafuri ca să cobori de la fereastra mea. Ce-i cu tine? Ce faci, iar ai probleme?

— Putem intra? Avem ceva de discutat.

O privi pe Myra.

— Şi ea?

— Da, suntem împreună şi vreau să discut ceva cu tine.

Probabil că şi-a adus aminte că o recompensasem pentru serviciul pe care mi-l făcuse, încât s-a dat la o parte din pragul uşii:

— Bine, intraţi. Deşi ăsta nu-i un loc prea nimerit pentru a primi musafiri.

Era evident că remarca fusese adresată Myrei.

Am intrat într-o încăpere mică, neaerisită şi mobilată sărăcăcios. Un pat, o canapea, o chiuvetă şi un covor uzat până la urzeală erau singurele ornamente ale camerei.

— Nu-mi amintesc prea bine de numele tău, i-am spus, sprijinindu-mă de perete.

— Lola, făcu blonda, aşezându-se pe pat.

Myra se sprijini cu spatele de chiuvetă, examinând camera cu o curiozitate nedisimulată. Lola o observa, aşteptând din partea ei o reflecţie, care însă nu sosi.

— Tot pe Betillo îl caut, am informat-o eu. Îţi mai aminteşti? Ultima dată venisem să-l văd însoţit de un ciomag.

— Ce ţi-a mai făcut? întrebă Lola interesată. Nu-l pot suferi pe porcul ăsta.

— Mie personal nu mi-a făcut nimic, însă l-a dat în gât pe prietenul ei, i-am spus arătând spre Myra. Este vorba despre Nick Perelli.

Lola făcu ochii mari.

— Aha, individul ăla care l-a răpit pe Dedrick! Nu mai spune! Am citit chestia asta prin ziare. (O privi pe Myra cu un aer invidios.) Şi ia zi, drăguţo, frumuşelul tău a pus

laba pe cinci sute de miare?

Figura palidă a Myrei se crispă. Am intervenit imediat:

— Stai, stai, nu te ambala! Nu e chiar aşa. Perelli este nevinovat. Este victima unei înscenări. În momentul în care a avut loc răpirea, juca pocher cu Betillo, numai că ăsta l-a dat pe mâna poliţiei. Şi eu asta caut, să demonstrez că nu a fost aşa.

— Ce porcărie! Betillo ăsta ar vinde-o şi pe mă-sa, dacă ar lua un preţ bun, făcu Lola scârbită.

Mi-a venit brusc o idee:

— Nu l-ai văzut cumva pe Perelli când a plecat?

— De unde să plece? Ce vrei să spui?

— Se afla împreună cu Betillo în camera numărul 15. Şi a pretins că a plecat pe la zece şi jumătate. Iar Betillo a spus că s-au despărţit la nouă şi jumătate. Răpirea a avut loc în jur de ora zece.

Lola închise ochii, străduindu-se să-şi amintească.

— Nu cred să-l fi văzut, spuse ea în cele din urmă. În seara aia a fost o adevărată defilare pe la mine.

— Era îmbrăcat cu o vestă albă de mătase, adăugă Myra, o cămaşă bleumarin şi purta o cravată albă.

Lola rămase cu gura căscată de uimire.

— Păi înseamnă că el a fost! Îl cunosc, cum să nu! Mi-a spus că se numeşte...

S-a întrerupt brusc şi a roşit, probabil pentru prima oară în ultimii douăzeci de ani.

O linişte grea, încărcată de electricitate se instală între noi.

Myra fu cea care rupse prima tăcerea:

— Hai, continuă, nu-ţi face probleme din cauza mea. Va să zică, în seara aia a venit să te vadă, nu?

Lola se ridică dintr-un salt. Obrajii încă îi mai erau îmbujoraţi, însă privirea îi devenise ostilă şi dură:

— Ieşiţi amândoi de-aici! Hai, căraţi-vă! Nu mai scot o vorbă.

— Nu te enerva! am încercat eu s-o potolesc. Situaţia este destul de gravă. Perelli a dat de belea, aşa că, dacă-

l poţi ajuta, nu trebuie să mai stai pe gânduri! Dacă poţi dovedi că a plecat de la „Delmonico” la zece şi jumătate, înseamnă că i-ai salvat viaţa. A fost cu tine în seara aia?

Lola îi aruncă Myrei o privire rapidă şi scrutătoare.

— Gata cu vorbăria! Hai, întindeţi-o!

Am făcut câţiva paşi până la uşă, am deschis-o şi i-am arătat Myrei culoarul cu degetul.

— Myra, du-te şi aşteaptă-mă în maşină. Am ceva de discutat cu Lola. Vin şi eu imediat.

— Şi cu Betillo cum rămâne? întrebă Myra. Trebuie să sosească dintr-o clipă într-alta.

— Lasă-l naibii pe Betillo! Du-te şi aşteaptă-mă în maşină!

Myra ieşi din cameră cu spatele foarte drept şi palidă. Am închis uşa în urma ei, mi-am scos din buzunar pachetul de ţigări şi i-am oferit una Lolei.

A strâmbat din nas, dar a acceptat ţigara.

— Data viitoare să te gândeşti de două ori, dacă ai de gând să vii împreună cu o femeie într-o bombă ca asta, făcu ea iritată. Am fost cam a naibii!

— Ştiu şi-mi pare rău, însă nu aveam cum să prevăd chestia asta. Dar, în fond, s-ar putea să am baftă. Lola, nu trebuie să fii timidă, ce naiba! A fost sau nu Perelli cu tine?

— Sigur că a fost. După ce a terminat de jucat cărţi cu Betillo, a venit la mine. E un client vechi.

— Îţi aminteşti pe la ce oră a plecat?

— Păi, pe la zece şi jumătate, cam aşa ceva.

— Mda, am făcut eu sarcastic, va să zică Betillo nu a minţit când a spus că s-a despărţit de Perelli la nouă şi jumătate.

Lola nu a făcut nici un comentariu.

— Probabil că lui Perelli i-a fost frică să nu audă Myra ceva şi s-a bizuit pe Betillo ca să-i confirme versiunea. Lola, s-ar putea să fie nevoie să depui mărturie. Trebuie neapărat să-i confirmi alibiul.

— Puţin îmi pasă, a răspuns ea, dând din umeri, însă

tipa asta cu care ai venit are nasul cam pe sus. Îşi imaginează că, dacă un tip stă cu ea, ăsta nu se mai uită la nici o altă femeie. Numai că în viaţă nu se prea întâmplă aşa.

Am scos la iveală o bancnotă de o sută de dolari.

— Îţi datorez banii ăştia pentru cearşafurile pe care ţi le-am stricat anul trecut. Iar dacă o să fie nevoie să depui mărturie pentru Perelli, o să te anunţ eu.

A luat bancnota, a îndoit-o şi şi-a băgat-o în sutien.

— Bărbaţii sunt nişte porci, concluzionă ea, aruncându-şi pe jos ţigara pe jumătate fumată şi strivind-o cu piciorul.

III

Am deschis portiera Buick-ului, m-am urcat la volan şi am pornit motorul.

Myra fuma gânditoare.

— Îl lăsăm în pace pe Betillo? mă întrebă ea cu o voce joasă şi parcă fără nici un timbru.

— Se pare că a spus adevărul, i-am răspuns fără s-o privesc. Nick s-a despărţit de el pe la nouă şi jumătate.

Am luat-o pe Monte-Verde Avenue, de data asta într-o viteză rezonabilă.

— Văd că preferă să-şi rişte viaţa, decât să-şi mărturisească micile lui escapade, am făcut eu.

— Oh, mai taci! exclamă Myra, cu o voce în care se putea ghici nesiguranţa. Nu-ţi cer să-l aperi. Aş fi făcut orice pentru el, mă înţelegi? Orice! Când era la pârnaie, îl aşteptam. Când era eliberat, stăteam la poarta puşcăriei ca să-l întâmpin. Când rămânea lefter, şi asta se întâmpla mai tot timpul, îi dădeam parale. Toată noaptea trecută m-am plimbat prin casă şi mi-am făcut sânge rău. Şi acum să aflu că m-a înşelat cu o târfă ordinară, în coteţul ăla şi, colac peste pupăză, pe parale!

— Ce să-ţi spun, îmi frângi inima! Ei bine, de acord, te-a înşelat! Şi ce-i cu asta? N-ai decât să-l laşi cu fundu-n baltă. Eşti liberă. Precis că există o grămadă de tipi care nu ar vrea decât să te facă fericită.

Şi-a întors faţa spre mine, furioasă foc.

I-am zâmbit:

— Şi nu te ambala, puişor. Nu face bine la ten.

Mi-a înfruntat privirea, şi-a muşcat limba, după care a surâs vinovată:

— Probabil că ai dreptate. Toţi bărbaţii sunt la fel. Aş vrea să nu-l iubesc pe nemernicul ăsta. Dacă o să scape din rahatul în care a intrat, o să-i zic eu vreo două de o să-l usture. O să se sature el de blonde, câte zile o avea!

Am oprit în faţa bungaloului ei. M-a întrebat:

— În fond, ce ne opreşte să nu spunem la poliţie despre individa asta? Cu mărturia ei, Nick o să fie eliberat.

Am dat din cap:

— Nu pune prea multă bază pe aşa ceva. Mai întâi şi-ntâi, n-o să fie crezută. Una ca ea nu este ceea se numeşte de obicei un martor onorabil. Şi nu mai avem pe nimeni care să confirme versiunea Lolei. Probabil că Nick s-a gândit şi el la fel.

— Cu alte cuvinte, ne-am deranjat de pomană?

— Exact. Trebuie să găsesc un alt unghi de atac. O să te ţin la curent.

M-am aplecat şi i-am deschis portiera.

— Şi, în primul rând, nu-ţi face griji. Poate că nu pare aşa, dar de progresat, progresăm. Iar mâine vom mai descoperi ceva. Noapte bună.

Şi-a pus mâna pe braţul meu:

— Îţi mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut, îmi spuse ea. Nu te lăsa învins! Ţin neapărat să-l recuperez pe ticălosul ăla.

Am urmărit-o din priviri cât a urcat aleea spre micul ei bungalou, după care am pornit maşina din loc.

IV

Am luat-o pe drumul larg, trasat în nisip printre dune, care conducea la căsuţa mea. Brusc, farurile Buick-ului luminară în faţa gardului de la intrare o maşină de dimensiuni mari.

Am încetinit, am trecut schimbătorul de viteze la punctul mort, după care am oprit lin. M-am dat jos şi m-am apropiat de maşină. La lumina tabloului de bord am recunoscut figura palidă şi crispată a Serenei Dedrick. S-a întors spre mine şi ne-am privit.

— Sper că nu v-am făcut să aşteptaţi prea mult, am spus eu cam mirat de vizita asta neaşteptată.

— Nu are nici o importanţă. Trebuie să-ţi vorbesc.

— Poftim, intraţi.

Şi i-am deschis portiera de la maşină. A coborât, punându-şi pe umeri o capă stacojie de mătase. Sub razele lunii, era frumoasă ca un vis.

Am mers tăcuţi pe alee, până am ajuns pe verandă. M-am dat la o parte şi am lăsat-o să intre, întrebându-mă în sinea mea ce voia.

În salon, am aprins veioza de lângă canapea şi m-am interesat cu ce o pot servi:

— Doriţi ceva de băut sau o cafea?

— Nimic, îmi răspunse scurt.

Când s-a aşezat, capa i-a alunecat de pe umeri. Am constatat că se îmbrăcase deosebit de elegant pentru vizita asta: o rochie albă de mătase brodată cu aur, demnă de a fi purtată la un bal dat de un cap încoronat, un colier cu diamante care-i scânteiau la gât şi o brăţară cu briliante, mare, de vreo zece centimetri, care-i înconjura încheietura mâinii.

Mi-am turnat un whisky sec şi m-am lăsat să cad în fotoliul meu preferat. Mă simţeam obosit şi cam demoralizat.

Însă suspiciunea mea nativă era totuşi trează. Ca urmare a unei inspiraţii de moment, m-am ridicat şi am apăsat pe un întrerupător fixat pe perete. După care m-am întors şi m-am aşezat din nou în fotoliu.

Serena îmi urmări mişcările cu o privire bănuitoare.

— Am decuplat telefonul din dormitor şi am făcut legătura aici, i-am explicat eu. Şi acum, doamnă Dedrick, cu ce vă pot fi de folos?

— Am venit să-ţi cer să nu te mai ocupi de afacerea asta de răpire.

Am băut o înghiţitură de whisky şi m-am uitat la ea, prefăcându-mă mirat.

— Cred că glumiţi, nu?

Conturul gurii i se înăspri:

— Câtuşi de puţin. Dumneata eşti un individ care face numai gafe. Încerci să afli lucruri care nu te privesc. Poliţia a arestat pe cineva. Din punctul meu de vedere, nici nu încape îndoială că el este cel care l-a răpit pe soţul meu. Aşa că nu mai are nici un rost să complici lucrurile.

Mi-am aprins o ţigară, am aruncat chibritul în şemineu şi am suflat fumul în direcţia tavanului.

— Doamnă Dedrick, tipul care a fost arestat de poliţie nu are nici în clin şi nici în mânecă cu povestea asta. Şi, cu totul întâmplător, îmi este prieten. Aşa că o să-mi continui investigaţiile, până când o să dovedesc că este nevinovat.

A pălit brusc, iar ochii l-au scânteiat. Mâinile pe care şi le ţinea pe genunchi i s-au crispat.

— Dacă o să renunţi la planurile tale, sunt dispusă să te plătesc, rosti ea cuvintele cât se poate de sec.

Am replicat:

— Aţi fi uimită dacă aţi afla câte femei frumoase cu un cont zdravăn în bancă şi cu simţul moral cam deficitar au încercat să mă cumpere. Aşa că-mi pare rău, dar asta nu-i o pâine pe care s-o mănânc.

— Preţul îl fixezi tu, insistă ea cu o voce în care

clocotea furia.

— Mda, am înţeles, însă tot nu mă interesează. Dacă asta a fost tot ceea ce doreaţi să-mi spuneţi, v-aş ruga să mă scuzaţi. Sunt frânt de oboseală.

— Cincizeci de mii de dolari, făcu ea, pândindu-mi reacţia.

I-am adresat un zâmbet larg.

— Doamnă Dedrick, din câte observ eu, suntem pe cale să ne târguim asupra preţului vieţii unui om. Dacă o să-mi opresc ancheta, Perelli poate fi trimis la camera de gazare. Orişicât, nu-i doriţi moartea, nu?

— Nu-l cunosc pe Perelli ăsta. Şi nici nu am de gând să-l cunosc. Dacă o să fie vinovat, înseamnă că aşa este. Îţi dau cincizeci de mii de dolari dacă pleci o lună din oraş. Eşti de acord?

— Doamnă Dedrick, nu pot să plec o lună, pentru că sunt foarte ocupat. Trebuie să-l găsesc pe cel care v-a răpit soţul.

— Şaptezeci de mii.

— Dar, în fond, de ce vă este frică? De ce doriţi să mă împiedicaţi să descopăr adevărul?

A repetat:

— Şaptezeci de mii.

— La urma urmelor, ce i s-a întâmplat lui Dedrick? A primit o lovitură care l-a scos din circulaţie? Aţi descoperit că tatăl dumneavoastră a pus la cale toată istoria asta şi acum încercaţi să-l salvaţi? Sau sunteţi condusă de nişte scopuri mai egoiste? Sau poate că nu vreţi decât să ascundeţi publicului că aţi fost trasă pe sfoară de un traficant de droguri?

A articulat cu greutate:

— O sută de mii!

Buzele îi erau albe, văduvite de sânge.

— N-o să accept nici pentru un milion, i-am spus ridicându-mă. Aşa că vă puteţi menaja saliva. O să-mi văd de treaba mea şi am de gând să mi-o duc la bun sfârşit. Bună seara!

S-a ridicat şi ea. Calmul ei brusc şi oarecum neobişnuit m-a determinat să inspectez rapid din ochi încăperea, ca să mă asigur că nu venise cu vreo poşetă. Era în regulă. Nu venise cu aşa ceva. În starea în care se găsea, dacă ar fi avut o armă în mâini nu ar fi ezitat să tragă.

— Ăsta-i ultimul tău cuvânt? m-a întrebat.

— Dacă am spus „bună seara”, atunci aşa rămâne. Să nu credeţi că puteţi face întotdeauna aşa cum vreţi. Haideţi, doamnă Dedrick, întoarceţi-vă acasă! Mă obosiţi, zău aşa!

— Există şi alte mijloace de a te pune cu botul pe labe, făcu ea, schiţând un zâmbet rece şi amar. Cu toate astea, îţi mai ofer o ultimă şansă. Două sute de mii de dolari. Ce spui?

Am strigat la ea:

— Ieşi afară!

Şi am traversat salonul pentru a-i deschide uşa.

A făcut câţiva paşi, s-a apropiat de telefon, a format un număr, a aşteptat câteva secunde, după care a început să strige cu o voce stridentă, care m-a făcut să tresar:

— Poliţia! Ajutor! Veniţi repede!

A pus receptorul în furcă, după care şi-a întors privirile spre mine, cu acelaşi zâmbet răutăcios.

— Mda, nostim, am fost eu de acord, aşezându-mă în fotoliu. Şi de-a ce vă jucaţi? De-a violul?

Şi-a dus mâna în dreptul decolteului şi, cu un gest brusc, şi-a rupt rochia. Apoi şi-a înfipt unghiile în carnea albă şi s-a zgâriat. Patru dungi roşii apărură instantaneu. Şi-a ciufulit părul, a tras un picior în măsuţă de a răsturnat-o, după care s-a opintit în canapea, răsturnând-o şi pe ea în dreptul şemineului. Cât timp îşi desăvârşea opera, deranjând covorul de la locul său, am luat telefonul şi am format rapid un număr.

— Alo? îmi răspunse Paula.

— Am probleme. Vino repede la mine acasă! Ştii ce ai de făcut. Ia-l pe Francon de acasă, fiindcă în cinci minute

o să fiu acuzat de viol. Doamna Dedrick a şi aranjat totul.

— Vin imediat, spuse Paula şi închise.

Am lăsat receptorul din mână şi mi-am aprins o ţigară.

— Dacă aş fi în locul dumneavoastră, i-am sugerat eu politicos, mi-aş rupe şi ciorapii. Ar fi mult mai realist.

— Eşti un tâmpit, şi o să regreţi că nu ai acceptat banii ăia. O să iei pe puţin doi ani, ascultă-mă pe mine.

— V-aţi zgârcit de pomană, i-am spus dând din cap cu părere de rău. Nu a avut nici un rost. Sub unghiile mele n-o să se găsească nici o particulă din pielea dumneavoastră. Ăsta-i lucrul care se verifică mai înainte de toate.

Afară se auzi zgomotul unei maşini, care se opri scrâşnind din frâne. Serena scoase un strigăt ascuţit şi o zbughi pe uşă, clătinându-se.

Am rămas locului, fără să mă mişc.

În grădină se auzeau paşi grei.

Cineva răcni:

— Stai, fetiţo, că am ajuns!

Sergentul Mac Graw apăru în pragul uşii, schimonosindu-şi gura într-un rânjet răutăcios. În mână avea un pistol.

— Dacă faci o mişcare, am şi tras! lătră el la mine, fulgerându-mă cu privirea.

— Bătrâne, nu lua lucrurile în tragic! i-am răspuns eu, scuturându-mi scrumul de la ţigară pe podea. Individa asta nu a făcut decât o glumă.

— Nu zău? O glumă? Ia ridică-te şi saltă mâinile!

M-am ridicat din fotoliu şi am înălţat mâinile în aer.

A intrat în încăpere cu un pas prudent.

— Ei, ia să vedem noi!... Să-l vedem mai îndeaproape pe satirul ăsta... De mult timp te miros eu că eşti un individ dubios...

Un poliţist în uniformă îşi făcu apariţia, sprijinind-o pe Serena, care se prăbuşi într-un fotoliu. Zgârieturile îi sângerau şi două dâre subţiri şi purpurii i se scurgeau pe sutien. Îşi juca rolul destul de bine.

— Mamă, Doamne! exclamă Mac Graw. Păi, asta-i doamna Dedrick! Hei, ia pune-i cătuşele animalului ăstuia!

Poliţistul în uniformă se apropie de mine şi, cu o mişcare scurtă, închise cătuşele în jurul încheieturilor mâinilor mele, după care mă dădu deoparte, ca pe un lucru lipsit de importanţă.

— O să curgă multă apă pe gârlă până o să vezi tu vreo femeie, îmi spuse el cu voce joasă.

Mac Graw îşi făcu de lucru pe lângă Serena, care plângea şi tremura. Îi aduse un pahar cu whisky şi rămase lângă ea, cu figura congestionată şi cu privirea descumpănită.

Din când în când, mai spunea: „Ce porcărie!”, după care-şi freca bărbia gânditor.

— Dă-mi capa de acolo! îi spuse brusc Serena. Mă simt mai bine. Am venit aici să vorbesc despre soţul meu, când, nici una, nici alta, a sărit pe mine ca o fiară.

Am intervenit:

— Frumoaso, cred că se întâmplă destul de rar să sară vreo fiară pe tine. Înseamnă că habar n-ai ce-i aia scârba.

Mac Graw făcu doi paşi şi-mi trase una cu dosul palmei.

— Aşteaptă niţel să te ducem la sediu şi o să vezi tu! De mult timp aştept ocazia asta.

— Păi atunci, eu zic să profiţi de ea până nu-ţi zboară de sub nas, l-am invitat eu zâmbind.

— Doamnă, sunteţi atât de amabilă să ne însoţiţi până la sediu? o întrebă Mac Graw. Este de la sine înţeles că, dacă nu vă simţiţi în stare, nu sunteţi obligată să mergeţi cu noi.

— Ba da, cum să nu, ţin neapărat să stau de vorbă cu comisarul Brandon. Individul ăsta are neapărată nevoie de o lecţie.

— O s-o aibă, fiţi fără grijă, făcu Mac Graw, arătându-şi dinţii. Bine, atunci, dacă sunteţi gata, putem merge…

Poliţistul în uniformă mă luă de braţ şi mă târî spre uşă.

— Dacă încearcă să facă pe şmecherul, trage-i una, îi recomandă Mac Graw.

Eu şi păzitorul meu ne-am instalat pe bancheta din spate a maşinii, în timp ce Mac Graw şi Serena au luat loc în faţă.

Când am cotit pe Orchid Avenue, am zărit maşina mică şi decapotabilă a Paulei, care rula în sens invers.

V

Mifflin tocmai era pe punctul de a pleca, când am intrat cu toţii în sala destinată interogatoriilor. Cu pardesiul pe el şi pălăria pe cap, stătea aplecat asupra unui birou şi dădea ultimele instrucţiuni unui inspector de serviciu.

Când mi-a văzut cătuşele la mâini, a făcut ochii mari şi a aruncat nişte priviri întrebătoare când spre mine, când spre Mac Graw.

— Ce dracu' s-a întâmplat? mormăi el cu o voce spartă. De ce l-aţi arestat?

— Şefu', este acuzat de tentativă de viol. Jigodia a agresat-o pe doamna Dedrick. Noroc că am ajuns la timp...

Pe figura lui Mifflin se putea citi o năuceală totală. Ochii îi erau cât două farfurioare.

— Aşa este, doamnă? o întrebă el pe Serena, privind-o stupefiat. Intenţionaţi să depuneţi plângere împotriva lui Malloy?

— Da, făcu ea scurt. Unde este comisarul Brandon?

— Nu este de serviciu în seara asta, răspunse Mifflin. (Mi s-a părut că în vocea lui plutea o nuanţă de uşurare.) Aduceţi un scaun pentru doamna Dedrick, ce mai staţi!

Serena se aşeză, iar capa de pe umeri i se desfăcu,

permiţând lui Mifflin şi inspectorului de serviciu să constate „stricăciunile”. Mifflin trase zgomotos aer pe nări şi se uită la mine cu o privire încărcată de reproş şi de oroare.

— Tu i-ai făcut toate astea?

— Nu, nu eu.

Mac Graw se pregăti să-mi tragă un pumn în figură, însă Mifflin interveni cu o rapiditate de necrezut pentru cineva atât de corpolent, şi-l împinse pe Mac Graw înapoi cu câţiva paşi.

— Ajunge! se răsti el dur. Unde te crezi?

Mac Graw îmi adresă un rânjet feroce:

— Am un chef nebun să-i tăbăcesc pielea porcului ăstuia!

— Gura! lătră Mifflin la el.

După care se întoarse spre Serena şi o întrebă:

— Ce s-a întâmplat, doamnă Dedrick?

— M-am dus la el să-l întreb în ce stadiu este ancheta pentru găsirea soţului meu, explică Serena cu o voce calmă şi rece. Abia am ajuns, de vreo cinci minute, şi s-a şi aruncat asupra mea. M-am luptat cu el şi am reuşit să pun mâna pe telefon ca să anunţ poliţia. Atunci, mi-a rupt rochia şi m-a zgâriat. Noroc că a sosit inspectorul, fiindcă eram la capătul puterilor!

Mifflin îşi dădu pălăria pe ceafa şi-şi şterse fruntea cu batista. Avea un aer complet năuc.

— Nu te frământa fără rost, i-am spus eu liniştit. Minte. Uite ce e, eu propun să avem o discuţie doar noi trei, eu, ea şi cu tine. Dacă ziariştii or să audă ceea ce am de spus, ea va fi prima care va avea de pătimit.

— Da, da, chiar pretind să fie convocată presa, strigă Serena. Am de gând să merg până la capăt. Vreau ca toată povestea asta să aibă parte de toată publicitatea. Îmi menţin plângerea. Individul ăsta trebuie să înfunde puşcăria şi trebuie să i se ridice dreptul de a mai profesa!

În acel moment se deschise uşa şi-şi făcu apariţia Paula, cu o valijoară de piele în mână. Gâfâia şi, pentru

prima oară de când o cunoşteam, părul îi era în dezordine.

— Nu l-am putut aduce pe Francon, spuse ea cu sufletul la gură, nu era acasă. Ai fost acuzat?

Mac Graw o luă de braţ:

— Nu ai dreptul să intri aici! Ieşi afară!

— Las-o în pace! mârâi Mifflin.

Mac Graw îi dădu drumul cu regret, iar Mifflin o întrebă:

— Ce vrei?

Paula puse pe masă valijoara de piele şi o deschise, lăsând să se vadă un magnetofon portabil.

— Îţi mai aminteşti, doamnă Dedrick, am început eu, că la începutul interesantei noastre convorbiri, am apăsat pe un întrerupător. V-am explicat că decuplasem telefonul din dormitor şi îl cuplasem pe cel din salon. Însă, de fapt, am pornit magnetofonul ăsta. De obicei, când primesc vizite de-astea simandicoase, în timpul nopţii, îmi iau şi eu măsurile mele de prevedere, pentru a nu fi inculpat cumva de tentativă de viol.

Serena îmi adresă o privire ucigaşă.

— Minte! strigă ea. Trebuie să-l acuzaţi! Ce mai aşteptaţi?

Am continuat, fără s-o bag în seamă:

— Hai, Paula, dă-i drumul!

Paula apăsă un buton al magnetofonului.

Când se auzi vocea mea, deosebit de distinctă, toată lumea tresări…

Iar apoi răsună vocea Serenei „Preţul îl fixezi tu”. În aceeaşi clipă, Serena se năpusti spre magnetofon, însă Paula îi bară drumul.

— Opriţi-l! urlă Serena. Nu mai vreau să aud nimic! Opriţi-l!

I-am făcut semn Paulei, care apăsă pe alt buton.

— Poate că este mai bine să lăsăm magnetofonul să meargă până la sfârşit, făcu Mifflin cu o voce suavă… Doar dacă nu aveţi de gând să vă retrageri plângerea,

doamnă Dedrick...

Serena se îndreptă de spate. Avea aerul unei regine jignite. Mă privi fix câteva secunde, după care merse spre uşă şi ieşi, fără să se obosească s-o mai închidă în urma ei.

Cât timp i-au răsunat paşii pe culoar, din ce în ce mai slab, nimeni nu a deschis gura şi nici nu a făcut vreo mişcare.

Mifflin fu cel care rupse primul tăcerea:

— Scoateţi-i cătuşele! ordonă el scurt.

Mac Graw se conformă. Privirea lui evoca pe cea a unui tigru care vede cum îi zboară de sub nas un prânz copios.

— Văd că nu te laşi luat pe nepregătite cu una, cu două, făcu Mifflin, cu o admiraţie nedisimulată. Eu eram sigur că ai încurcat-o!

— Mda, am făcut eu, frecându-mi încheieturile. Acum, dacă ai timp, eu zic să mergem în biroul tău. Trebuie să vorbesc cu tine. (M-am întors apoi spre Paula, care închidea valijoara.) Ai venit cât se poate de repede! Îmi pare rău că te-am deranjat! Probabil că te-am luat din pat!

— M-ai luat din baie, spuse ea. Şi acum, dacă nu mai întrevezi nici o altă situaţie nostimă ca asta, am de gând să mă întorc la baia mea.

— Du-te şi-ţi mulţumesc! Chiar că m-ai scos din ghearele unei fiare!

Şi i-am zâmbit candid lui Mac Graw.

Acesta ieşi din încăpere, cu ceafa roşie ca de rac.

După ce plecă şi Paula, m-am instalat împreună cu Mifflin în biroul supraîncălzit al acestuia.

— Dacă povestea asta o să se termine cu lovitura de teatru pe care o întrevăd chiar de pe acum, să ştii că publicul o să aibă parte de nişte revelaţii trăsnet.

Mifflin se căută disperat prin buzunare de o ţigară şi, negăsind, îşi aţinti privirea asupra mea, ridicându-şi sprâncenele:

— Dă-mi şi mie o pipă… Mi le-am terminat pe ale mele. Ce înţelegeţi prin revelaţii trăsnet?

— Totul pare să indice faptul că Marshland a pus la cale chestia cu răpirea. Dedrick este un traficant de droguri care lucrează sub ordinele lui Barratt. Iar sarcina lui Dedrick este să se ocupe de aprovizionarea pieţei pariziene. Am senzaţia că Marshland l-a dibuit şi a năimit pe cineva să se debaraseze de ginerele său. Din cauza asta Serena Dedrick mi-a propus să las baltă cercetările.

Mifflin părea de-a dreptul stupefiat.

— Atunci, unde naiba este Dedrick?

— Asta încerc să aflu. După mine, s-ar putea să aflăm de la Barratt. Dar în banda asta mai există încă un personaj, care precis că ştie tot atât cât şi Barratt. Un tip înalt, cu umeri laţi, îmbrăcat într-un costum ruginiu şi cu o pălărie albă.

— Şi noi îl căutăm pe individul ăsta. Aha, va să zică, tu ai fost ăla care ne-a dat pontul despre el, nu?

— Da, eu. Eram pe altă pistă, altminteri v-aş fi aşteptat. V-aţi uitat în coşul de gunoi din camera aia?

— Da… se pare că şi-a petrecut noaptea acolo, nu?

— Da, aşa s-ar părea.

— Mda, încercăm să punem mâna pe pasărea asta. Dar ce te face să crezi că Marshland este şi el amestecat?

I-am povestit despre vizita făcută la „Beach Hotel”.

— Dacă ar fi să ne luăm după Serena Dedrick, individul a plecat prin Europa, numai că eu nu cred una ca asta.

— Poate că ar fi bine să mă reped până la el acasă şi să-l iau la întrebări.

— Auzi, mai bine aşteaptă până mâine. Dacă între timp avem probe că Barratt este traficant de droguri, ce crezi, o să putem scoate ceva de la el?

Mifflin rânji sinistru:

— Putem încerca.

— Bine. Acum, ia spune-mi, ştii vreo modalitate prin care poţi face rost de nişte marijuana? Să zicem, vreo

două sute de ţigări?

— S-ar putea ca cei de la brigada de stupefiante să aibă aşa ceva. De ce?

— Încearcă să împrumuţi. Nu numai Barratt poate să pună la cale o înscenare. În cursul zilei de mâine, o să primiţi un pont cum că Barratt are ascunse în camera lui câteva sute de ţigări cu marijuana. Îl înhăţaţi, îl scuturaţi niţel şi sunt convins că n-o să reziste. Aşa că o să ciripească...

Mifflin făcu ochii mari:

— Nu se poate! Dacă află Brandon..

— De unde vrei să afle?

M-a privit fix, şi-a scărpinat ceafa gânditor, după care a dat din cap.

— Vic, nu-mi place chestia asta.

— Nici mie nu-mi place, însă este singurul mod prin care putem să dăm de capăt afacerii ăsteia.

— Bine, de acord. Dar dacă refuză să vorbească, să ştii că o s-o încurcăm.

— Asta-i treaba voastră. N-ai decât să-l laşi pe Mac Graw să-l ia la întrebări. Mai ales că, de când l-ai împiedicat să mă chelfănească, se simte frustrat.

Mifflin ieşi şi mă lăsă singur vreo douăzeci de minute. Când se întoarse, avea cu el o cutie de lemn.

— Ca să primesc ţigările astea, am fost obligat să-i spun adevărul şefului de la stupefiante. De câteva luni bune încearcă să-l tot prindă pe Barratt cu mâţa-n sac, dar nu a reuşit. Ideea ta i s-a părut excelentă. (Mifflin părea indignat.) Văd că există poliţişti care nu au nici un pic de simţ moral, concluzionă el.

Am luat cutia şi m-am ridicat.

— Nici eu nu am aşa ceva, atunci când este vorba despre o javră ca Barratt.

— Vic, să fii atent! Tipa asta, Serena Dedrick, s-a uitat cam nasol la tine adineaori. Nu prea mi-a plăcut.

— Ştiu, am văzut şi eu. Dar Perelli ce mai face?

— Bine. Francon a trecut în dimineaţa asta să-l vadă.

Nu-ţi face griji pentru el, cel puţin pentru moment.

— Nu există nici un mod prin care aş putea vorbi cu el?

— Nu. Este imposibil. Brandon a mai pus încă un poliţist în faţa celulei lui. Doar Francon are permisiunea să-l viziteze.

— Tim, după ce o să-l înhăţaţi pe Barratt, să faceţi pe dracu-n patru ca să vorbească. Sunt convins că el deţine tot secretul.

— Dacă ştie într-adevăr ceva, atunci o să-l fac eu să cânte, îmi promise el.

Mi-am luat valijoara cu magnetofonul din sala de interogatorii, am coborât în stradă şi am făcut cu mâna unui taxi.

Era unsprezece fără zece.

Avusesem o zi a naibii de grea.

CAPITOLUL VI

I

Până la prânz, m-am ocupat cu tot felul de treburi curente la agenţie. Se simţea lipsa lui Kerman, care, fiind la Paris, mă priva de ajutorul său în rezolvarea unor probleme de importanţă secundară, aşa încât eram obligat să le rezolv de unul singur. Însă pe la ora unu, am reuşit să termin toate mărunţişurile şi să mă consacru din nou răpirii lui Dedrick.

— În după-amiaza asta o să mă duc la Barratt, i-am spus Paulei în timp ce luam împreună un prânz frugal, în biroul meu. Am o mică surpriză pentru el.

Şi i-am povestit toată tărăşenia pe care o pusesem la cale cu Mifflin.

— Aşa că, după ce o să-l înhaţe pe Barratt şi o să-i trântească în spate o mică acuzare, poate că o să reuşească să-l mai îmblânzească niţel. În orice caz, Mifflin aşa mi-a promis.

Paulei nu-i prea plăcu ideea. Însă adevărul este că dezaproba orice procedeu care depăşea limitele legale. M-a întrebat:

— Şi care-i planul tău? O să intri în casa lui cât lipseşte?

— Chiar aşa. Ştiu că este cam riscant, dar asta este situaţia. De câtva timp, tot scot bani din buzunar. O să-l conving pe Maxie să mă lase să trec.

— Vic, să fii atent!

I-am zâmbit:

— Îmi tot recomanzi să fiu atent. Ce-i cu tine? Cu doi ani în urmă, nu prea erai aşa.

Mi-a adresat un zâmbet fugar şi obosit:

— Mă rog, cred că ştii tu ce faci, numai că eu aş vrea să-ţi reiei ocupaţiile liniştite de altădată. Vic, chestiile astea pe muchie de cuţit pe mine mă dau gata.

— Să ştii că nu de dragul aventurii m-am băgat în istoria asta. Dacă Perelli nu mi-ar fi salvat viaţa, nu s-ar fi întâmplat aşa ceva. Dar, acum, sunt obligat să merg până la capăt.

Pe la unu şi jumătate, mi-am oprit maşina în faţa blocului din Jefferson Avenue.

Maxie ardea gazul în faţa biroului său. Nu se vedea nici o recepţioneră, iar căştile telefonice zăceau stinghere pe masă. M-am îndreptat spre el şi i-am spus direct:

— Ştiu că ai nevoie de parale. Dacă-mi dai o mână de ajutor, am ceva pregătit pentru tine.

M-a privit neîncrezător.

— Nu refuz niciodată paralele. Despre ce-i vorba?

— Vreau cheia ta de la apartamente.

Chiar dacă ar fi fost pocnit în cap, tot n-ar fi părut aşa de uluit.

— Vrei... ce?

— Cheia ta, şi mai repede. O să-ţi dau cincizeci de dolari, banii jos.

— Cincizeci de dolari? repetă el cu o voce nostalgică.

I-am întins pe birou cinci bancnote de zece dolari. Dacă totul avea să continue în ritmul ăsta, luna viitoare aveam să rămân lefter.

S-a uitat la bani, şi-a trecut limba peste buze şi şi-a frecat nasul.

— Pot fi dat afară pentru aşa ceva, şopti el. Nu, zău, nu pot să ţi-o dau.

Am mai pus două bancnote identice alături de cele cinci şi m-am aplecat asupra lor.

— Nici un ban în plus, şi pentru toţi ăştia nu vreau decât cheia ta, zece minute. Atâta tot.

— Şi unde vrei să intri?

— În camera lui Barratt. A plecat?

Ochii săi ca de porc se dilatară:

— Da, a ieşit acum vreo oră.

— Şi atunci, ce te frământă? Doar nu-i prietenul tău!

— Pot să-mi pierd slujba, făcu el cu o voce ternă. Cu şaptezeci de dolari, nu ajungi prea departe.

— Ăsta-i ultimul preţ. Ori accepţi, ori nu.

A luptat câteva minute cu conştiinţa lui, după care a dat din cap şi a mormăit:

— Cheia este la tablou. Dar mai întâi vreau paralele.

Am împins bancnotele spre el şi le-a făcut să dispară rapid în buzunar.

— Eşti sigur că Barratt a ieşit?

— Mda, l-am văzut când a coborât. Nu mai este nimeni sus. (A aruncat o privire pe ascuns în jurul său.) Mă duc să beau o bere. Dă-i drumul repede şi ai grijă să nu te vadă nimeni când intri!

Am aşteptat să dispară, după care m-am aplecat pe deasupra biroului şi am desprins cheia din cuiul în care stătea agăţată.

Liftul m-a lăsat la etajul patru. Am luat-o pe culoar şi m-am oprit în dreptul uşii cu numărul 4B-15. În apartamentul din faţă, cineva căuta un post la radio. În celălalt capăt al culoarului, izbucni un râs ascuţit de femeie. Mi-am lipit urechea de uşă, dar n-am auzit nici un zgomot. Am bătut totuşi la uşă, am mai aşteptat câteva secunde, am mai ascultat din nou, dar nu s-a întâmplat nimic. Am privit în stânga şi-n dreapta. Nu era nimeni care să se uite la mine. Am băgat cheia în broască, am răsucit-o încet şi am apăsat clanţa.

Tipul în costum ruginiu stătea aşezat într-un fotoliu, cu faţa spre mine. Pe genunchi avea un pistol de calibrul 45, a cărui ţeavă era îndreptată spre uşă. Mi-a adresat un surâs vag şi deloc îmbietor.

— Hai, intră, făcu el, puteam să jur că eşti tu.

Cum i-am auzit vocea aia groasă de bariton, am şi ghicit cine este. Chiar m-am întrebat cum de nu ghicisem mai devreme.

— Salut, Dedrick, i-am spus.

Am intrat în cameră şi am închis uşa în urma mea.

II

— Malloy, să nu-ţi treacă prin cap să faci mişcări necugetate, mă avertiză individul în costum ruginiu, ridicând pistolul spre mine. La etajul ăsta, nu-i nimeni căruia să-i sară inima din loc dacă se aude vreo împuşcătură. Iar eu abia aştept prilejul să te găuresc.

Mi-a arătat cu mâna liberă un fotoliu, de cealaltă parte a şemineului.

La distanţa la care mă aflam de el, nu putea rata ţinta, şi m-am gândit că ameninţarea lui nu era o cacealma. Aşa că am dat curs invitaţiei lui şi m-am aşezat.

— Ai pumnul tare, spuse el, pipăindu-şi cu grijă ceafa. Ticălosule, o să stau două săptămâni cu gâtul ţeapăn! (M-a privit atent cu ochii săi negri şi duri.) Ai avut baftă că ai trăit până acum. S-a hotărât să fii eliminat cât mai repede. Ai devenit prea stânjenitor.

— Zău? Aşa crezi? Problema este că, într-adevăr, am ceva ipoteze, dar nici o certitudine. Serena ştie că eşti aici?

A dat din cap zâmbind:

— Nici nu bănuieşte. Simte-te ca acasă, ai nişte ţigări acolo. Avem ceva timp la dispoziţie. Precis că Barratt o să vrea să-ţi spună vreo două vorbe. Şi, dacă nu eşti prea plictisit de viaţă, să nu încerci să faci vreo figură, ne-am înţeles?

Mi-am aprins o ţigară sub privirea lui atentă. Degetul arătător al mâinii drepte îi stătea lipit de trăgaciul pistolului, a cărui ţeavă era îndreptată spre stomacul meu.

— Fii atent cu puşcociul ăla, i-am spus. De aici, de unde stau, nu-mi inspiră nici o încredere.

A râs:

— Nu te nelinişti, n-o să bubuie decât dacă o să faci pe şmecherul.

Şi-a strivit ţigara într-o scrumieră şi şi-a dus alta la buze.

L-am observat fără să mă mişc. Expresia ochilor săi negri era suficient de elocventă. Ştiam că n-ar fi ezitat câtuşi de puţin să tragă.

— Dacă aş fi ştiut că o să ne produci atâtea necazuri, nu te-aş fi sunat, continuă el. Pe moment, mi s-a părut o idee nostimă. Mi-am jucat destul de bine rolul la telefon, nu, ce zici? Paharul cu whisky plin şi chiştocul ăla de ţigară aprins?... Regie, nu glumă!

— Mda, aşa este, am fost eu de acord. Însă moartea lui Souki nu a avut nici un rost.

— Categoric. (Şi-a încruntat sprâncenele, ceea ce m-a făcut să cred că amintirea asta îi era neplăcută.) Însă şi-a căutat-o cu lumânarea.

— Tu l-ai dat pe Perelli în gât?

— Asta a fost ideea lui Barratt. Avea o răfuială mai veche cu el. De altfel, treaba n-a mers rău deloc. La început, terenul era cam fierbinte, dar acum, Perelli fiind la răcoare, totul merge ca pe roate.

— Nu te bucura prea repede. Poliţia te caută pentru asasinarea lui Gracie Lehmann.

— Nu-ţi face griji pentru mine, zise el dezinvolt. Dintre noi doi, tu eşti acum în rahat.

Uşa se deschise şi-şi făcu apariţia Barratt.

Preţ de o secundă, m-a privit fără să mişte, după care a închis uşa şi a avansat în încăpere, având întipărită pe figura lui osoasă o expresie de bucurie.

— Cum a intrat? făcu el.

— A avut o cheie, răspunse tipul în costum ruginiu, ridicându-se din fotoliu. Ar fi bine să-l cauţi, să nu aibă vreo armă.

— Ridică-te! făcu Barratt spre mine.

M-am ridicat. S-a apropiat de mine pe la spate şi a început să-mi pipăie hainele. Mi-a găsit pistolul pe care

mi l-a scos din hamul de la subsuoară. După care a descoperit cutia cu ţigări.

S-a îndepărtat câţiva paşi, s-a uitat la cutie, după care s-a întors spre mine, zâmbind sarcastic.

— Ce idee! făcu el amuzat. Unde aveai de gând s-o pui?

— Indiferent unde, i-am răspuns. În fond, din câte ştiu eu, nu deţineţi monopolul asupra probelor false.

A aruncat cutia pe o măsuţă, după care s-a apropiat de mine şi mi-a înfipt în coaste propriul său pistol.

— Cum ai intrat?

— Am luat cheia. Era agăţată de tabloul de la recepţie. Nu ştiai?

M-a cotrobăit prin buzunare, a dat de cheie şi a aruncat-o pe masă, alături de cutia cu ţigări.

După care l-a privit pe Dedrick.

— Minte, mai mult ca sigur că Maxie i-a dat-o. Bine, în cazul ăsta n-o să fiu teribil de distrus dacă o să-l aranjez şi pe Maxie.

Şi-a scos din buzunar o tabacheră de argint, a luat din ea o ţigară, şi-a lipit-o de buza inferioară, după care şi-a aprins-o, fără să mă slăbească din ochi.

— Malloy, ştii că trebuie să-ţi plătesc o poliţă mai veche, adăugă el. O să vezi că sunt bun de plată, aşa că să n-ai nici o grijă.

— Mă uimeşti, am făcut eu, însă te cred pe cuvânt.

— Şi acum, ce facem? întrebă Dedrick.

Barratt se proţăpi în faţa oglinzii de deasupra şemineului şi se admiră.

— O să-l ducem în mină, bineînţeles, răspunse el, doar este cel mai indicat loc. O să-i ia ceva timp până o să crape, asta pot să ţi-o spun cu mâna pe inimă.

Dedrick se strâmbă.

— Dar dacă i-am trage un glonţ în cap şi l-am lăsa aici? Nu mă prea înnebunesc după ideea asta de a coborî din nou în mina aia.

— O să faci ce ţi se spune, i-o reteză Barratt, în timp

ce-şi mângâia mustaţa. Leagă-i mâinile!

Dedrick ieşi din încăpere şi se întoarse peste câteva clipe cu un ghem de sfoară.

— Să nu încerci să faci pe şmecherul! mă avertiză Barratt, ridicându-şi pistolul către mine. Pune-ţi mâinile la spate!

Întrucât nu aveam de ales, am făcut ce mi s-a spus, iar Dedrick a încolăcit imediat sfoara în jurul încheieturilor mele. Se cam pricepea la chestia asta.

— Astupă-i şi gura! îi ordonă Barratt.

Dedrick îmi lipi peste gură o bucată de bandă adezivă, strivindu-mi buza superioară peste dinţi.

Barratt făcu câţiva paşi, se opri în faţa mea şi-mi rânji cu răutate:

— O să te fac să regreţi că m-ai întâlnit, spuse el şi-mi trase una.

M-am dat înapoi câţiva paşi, împleticindu-mă. M-am lovit cu picioarele de un fotoliu şi m-am răsturnat peste el.

— Ia-o mai încet, făcu Dedrick îngrijorat, adresându-i-se lui Barratt. Atâta ar mai lipsi, să-şi bage careva nasul aici.

Barratt mormăi ceva şi-mi trase un şut în coaste. Animalul de el lovea tare. Am simţit cum mi-au pârâit oasele. Apoi s-a întors cu faţa la Dedrick.

— Bine, acum poţi să-l duci, dar să fii atent... Dacă apare vreo complicaţie, lichidează-l!

— Ce tot spui! Doar n-o s-o fac de unul singur!

— Şi de ce nu, mă rog? Eu trebuie să-l aranjez pe Maxie şi pe urmă s-o întindem. N-ai de ce să-ţi faci griji! Dacă te încurcă în vreun fel, lichidează-l!

— Zău? Ca să am sticleţii pe urmele mele?

— N-ai decât să-i lichidezi şi pe ei, făcu Barratt, izbucnind în râs.

Dedrick păru să ezite, după care dădu din umeri:

— Bine, dar dă-mi un pardesiu, să-i acopăr mâinile. O să ţi-l aduc înapoi după ce termin cu el.

Barratt dispăru spre cuierul de la intrare şi reveni peste câteva clipe cu un pardesiu.

Dedrick mă luă de braţ şi mă ridică în picioare:

— O să mergem cu maşina ta. Şi, dacă o să faci pe nebunul, să ştii că o să-ţi zbor creierii.

Barratt îmi aruncă pardesiul peste umeri şi-mi înfăşură în jurul umerilor o eşarfa de mătase, ca să-mi ascundă banda adezivă de la gură.

— Malloy, noi doi o să ne mai vedem, făcu el. Adică, mai exact, eu s-ar putea să te mai văd, dar tu, în nici un caz. (Şi m-a împins spre Dedrick.) Hai, dă-i drumul!

Dedrick m-a luat de braţ şi m-a tras pe uşă afară.

Nu ne-a văzut nimeni când am intrat în lift. Am coborât până la subsol. Ieşind din lift, Dedrick mi-a împuns coastele cu pistolul.

— Şi nu cumva să uiţi! Dacă faci pe nebunul, îţi zbor creierii!

De-a lungul obrajilor îi curgeau picături de sudoare. În stradă, două individe mergeau pe trotuar în direcţia noastră. Ne-au aruncat o privire indiferentă, după care ne-au depăşit. Dedrick deschise uşa din spate a Buick-ului.

— Hai, intră!

M-am aplecat să intru şi, în aceeaşi clipă, mi-a tras una cu patul pistolului drept în moalele capului.

III

Mi-am revenit, având impresia că ieşisem dintr-un puţ sau că mă trezisem după o noapte de beţie. Am simţit mai întâi o pulsaţie dureroasă în cap. Am deschis ochii şi am realizat că eram culcat pe spate şi că fasciculul unei lanterne era îndreptat spre faţa mea. Am mormăit ceva şi am încercat să mă ridic, dar o mână m-a împins la loc.

— Stai liniştit, făcu Dedrick, pe un ton arţăgos, o să te

descurc eu!

Mi-a apucat cu două degete banda adezivă de pe gură, mi-a dezlipit-o niţel, după care a tras brusc de ea. M-a durut şi am mormăit din nou.

Lumina lanternei mă deranja, însă cel mai mult mă deranja bezna rece din jurul fasciculului ei luminos.

L-am întrebat:

— Ce naiba se întâmplă?

— O să afli imediat ce se întâmplă.

Am simţit ceva greu care îmi înconjura mijlocul. Mi-am înclinat capul să pot vedea mai bine. Dedrick tocmai terminase să-mi fixeze în jurul corpului un lanţ, la al cărui capăt se afla un lacăt. Pe deasupra umerilor, puteam distinge pietrele unui zid, proptite de grinzi înnegrite.

— Unde suntem? În mină?

— Mda, făcu Dedrick. La vreo cincizeci de metri sub pământ. (Închise lacătul cu un zgomot metalic şi se dădu înapoi cu un pas.) Malloy, să ştii că nu eu am avut ideea asta. Ai auzit, nu, ce-a spus Barratt? Eu nu am nimic cu tine. Dacă ar fi fost după mine, ţi-aş fi tras un glonţ în cap, însă el o să vină mâine aici, să vadă în ce stare te afli.

— Dar ce, are de gând să mă lase aici, până o să crăp de foame?

Am încercat să-mi îndepărtez încheieturile mâinilor, dar degeaba.

— N-o să mori de foame, îmi răspunse el. (S-a întrerupt să-şi aprindă o ţigară, şi am văzut că mâinile îi tremurau.) N-o să ai timp să ţi se facă foame.

— Ce dracu' vrei să spui?

— O să vezi tu. Dacă o să-mi dai cuvântul tău că n-o să încerci nici o şmecherie, o să-ţi dezleg mâinile. Cel puţin, o să te poţi apăra...

Am simţit cum mă cuprinde panica.

— Dacă o să am mâinile libere, cred că o să încerc să-ţi rup gâtul, i-am răspuns eu. Să ştii că sunt cam sperios din fire, dar nici chiar aşa.

— Ia nu mai vorbi atât! Nici nu ştii ce te aşteaptă. Întoarce-te cu spatele să te dezleg!

M-am întors cu spatele la el. Şi-a proptit genunchiul în şalele mele şi mi-a desfăcut sfoara din jurul încheieturilor mâinilor. După care s-a îndepărtat iute, mai înainte de a putea pune mâna pe el.

Am reuşit să mă ridic în capul oaselor, dar nu mai mult, întrucât lanţul care mă ţinea legat era prea scurt. Cu toate astea, mă simţeam mai în largul meu, având mâinile libere.

— O să-ţi las şi lanterna, spuse Dedrick. Asta-i tot ce pot face pentru tine.

— Nu prea ai conştiinţa curată...

În timp ce-mi masam încheieturile mâinilor, l-am privit şi l-am întrebat:

— Ia spune-mi, ce o să se întâmple?

— Nu prea ştiu...

Şi-a întors privirile spre tunelul cufundat în beznă, a ridicat lanterna şi a proiectat fasciculul ei în întunericul opac.

— Uită-te şi tu şi o să ştii tot atât cât ştiu şi eu.

Lumina lanternei căzu peste ceva ce semăna cu o grămăjoară de cârpe. Mi s-a părut că recunosc zdrenţele care odinioară fuseseră o haină.

— Sub alea se află un schelet, spuse Dedrick, răsuflând greoi. Individul a fost lăsat aici zece sau douăsprezece ore şi atât a mai rămas din el. Numai nişte oase şi câteva zdrenţe.

— Despre cine-i vorba?

Vocea mea răsunase răguşit.

— Nu contează.

M-am gândit că nu putea fi decât Lute Ferris, aşa că l-am întrebat:

— Ferris, nu?

— Să spunem că a fost un tip care şi-a băgat nasul unde nu i-a fiert oala, răspunse Dedrick, ştergându-şi faţa cu o batistă. A fost devorat de naiba ştie ce. (A

scrutat tenebrele neliniştit.) Pe-aici îşi are sălaşul o fiară, probabil un fel de linx.

A scos din buzunar o lanternă şi mi-a aruncat-o:

— Asta o să te ajute să-ţi mai omori timpul. Dacă o să-l auzi cumva pe Barratt venind, s-o ascunzi, că, dacă află cumva că ţi-am lăsat-o, am dat de dracu'.

— Îţi mulţumesc, oricum, i-am spus şi am îndreptat fasciculul lanternei mele spre el. Dar de ce nu mergi până la capăt? Dă-mi drumul şi gata... Dedrick, îmi dau seama că treaba asta nu-ţi face nici o plăcere. Hai, ce naiba, ai o şansă să scapi, iar dacă-mi dai drumul, îţi dau cuvântul meu că o să fac imposibilul să te scot basma curată.

— Fii serios! Nu-l cunoşti pe Barratt! Trebuie să fii într-o dungă ca să te pui cu el. Salut, Malloy. Sper să nu dureze mult.

Am rămas nemişcat, urmărind din priviri lumina lanternei lui, care descreştea pe măsură ce se depărta în tunel.

Fasciculul luminos dispăru, şi brusc m-a învăluit o noapte densă şi sufocantă. O sudoare rece mi s-a prelins de-a lungul şirei spinării. Am aprins iute lanterna. Lumina albă, ca o torţă vie, împrăştia până departe tenebrele opace. Însă ele se adunau dincolo de raza de acţiune a lanternei, gata să mă înşface.

Am început mai întâi să examinez lanţul care-mi înconjura corpul. Era prea solid ca să fi putut spera să-l rup, iar lacătul era mare şi greu.

Am mers cu mâna de-a lungul zalelor lanţului, până am ajuns la un belciug fixat în perete. Am apucat lanţul cu amândouă mâinile, m-am sprijinit cu un picior de zid şi m-am încordat. Nu s-a întâmplat nimic. Am repetat manevra încă o dată şi încă o dată. Articulaţiile din corp mi-au pârâit. M-am lăsat să cad la pământ. Inima îmi bătea să-mi spargă pieptul. Trebuia să scap de acolo. Trebuia să desprind belciugul din zid. Nimănui nu i-ar fi dat prin cap să mă caute aici. Poate că Paulei i-ar fi venit

ideea să meargă la imobilul din Jefferson Avenue, dar acolo avea să întâmpine dificultăţi. Poate că s-ar fi gândit să-l anunţe pe Mifflin, dar nici el nu-i putea fi de nici un ajutor. Nici un indiciu nu i-ar fi ghidat spre galeria asta, din vechea mină, în care mă aflam.

M-a cuprins panica. Aveam senzaţia că eram îngropat de viu. Nu slăbeam din ochi grămada de zdrenţe care acoperea resturile lui Lute Ferris.

„Pe-aici îşi are sălaşul o fiară...”

Nu-mi era ruşine să mărturisesc că eram gata să mă ascund într-un colţ, hohotind de plâns. Însă îmi era imposibil să mă mişc. Eram pe punctul de a răcni după ajutor. Însă nu m-ar fi auzit nimeni. Până în acel moment, mi se întâmplase de mai multe ori să ştiu ce-i aia frica, dar niciodată în asemenea hal.

Preţ de un minut, am rămas nemişcat, străduindu-mă să-mi recapăt sângele rece şi să mă conving să nu mă dau bătut. Iar ca să izgonesc panica paralizantă care mă strângea de gât, am început să înjur ca la uşa cortului. Efortul făcut m-a istovit. Eram îngheţat şi leoarcă de sudoare.

Mi-am scos din buzunar pachetul de ţigări şi, până să reuşesc să apuc una dintre ele, am rupt câteva. Am reuşit s-o aprind şi m-am sprijinit de zid, trăgând fumul în piept, având ochii aţintiţi pe conul alb de lumină, care mă proteja de negurile ce-mi dădeau târcoale.

Nu puteam estima cât timp aveam să rămân acolo. Dacă ţineam lanterna aprinsă încontinuu, bateria nu avea cum să reziste mai mult de o oră sau două. Aşa că trebuia să o cruţ, chiar dacă eram obligat să înfrunt întunericul. Mi-am numărat ţigările. Aveam şaptesprezece. Mica luminiţă roşie din vârful ţigării avea să-mi ţină companie atâta timp cât fumam, iar în felul ăsta puteam să economisesc lanterna.

M-am hotărât s-o sting.

Din nou, noaptea grea şi apăsătoare m-a acoperit cu aripa ei atât de densă, încât aveam senzaţia că o puteam

pipăi. Groaza s-a instalat din nou în sufletul meu. Broboane de sudoare au început să-mi apară pe frunte.

N-am mai putut rezista. Am aprins lanterna. Hainele îmi erau ude de sudoare, însă ceasul de la mână îmi indica faptul că abia trecuseră opt minute.

Am început să mă îngrozesc. Dacă abia după opt minute îmi pierdusem cumpătul în întunericul ăla, oare ce avea să se întâmple cu mine după o oră, după douăzeci şi patru de ore sau după patruzeci şi opt de ore? Am lăsat lanterna jos şi am apucat din nou lanţul. Am început să trag de el şi să-l zgâlţâi, cu o frenezie crescândă. M-am surprins chiar că înjuram ca un birjar.

M-am aşezat din nou pe pământ, având senzaţia că alergasem o cursă de o mie de metri. Muşchii pulpelor îmi tremurau vizibil.

Şi, brusc, am auzit ceva.

Până în acel moment, în galeria în care mă aflam nu auzisem alt zgomot decât bătăile inimii mele, respiraţia mea grea şi ticăitul slab al ceasului de la mână. Însă zgomotul nou pe care l-am perceput m-a făcut să ciulesc urechile şi să ridic brusc capul, pentru a scruta tenebrele.

Am ascultat atent, ţinându-mi respiraţia, având gura întredeschisă şi inima bătând să-mi spargă pieptul. Nimic... Am mişcat încet lanterna, după care am aprins-o, îndreptându-i fasciculul spre capătul tunelului. Tot nimic. Am stins-o şi am aşteptat să aud ce se întâmplă. Şi, brusc, am auzit din nou zgomotul. Un râcâit uşor, un zgomot produs de frecarea unui corp care se deplasa, după care o piatră lovită în acea linişte ca de mormânt... Sunetele abia perceptibile răsunau cu o violenţă teribilă.

Am apăsat din nou pe butonul lanternei.

Raza luminoasă străpunse întunericul ca o lamă de oţel.

Preţ de o fracţiune de secundă, am zărit ceva care strălucea. Două puncte luminoase, care puteau fi foarte bine ochii unui animal tupilat în întuneric. Imediat, cele două luminiţe se stinseră brusc. M-am ridicat de bine-de

rău pe picioare şi m-am aplecat în faţă, încercând să străpung bezna şi să disting acea formă inaccesibilă...

„O să vezi că sunt bun de plată...”

Barratt nu minţise. Cele câteva secunde care au urmat au fost cele mai cumplite din întreaga mea existenţă. Mi s-a făcut rău, gândindu-mă că avea să reînceapă coşmarul pe care îl trăisem.

Mi-am aprins altă ţigară, fără să sting lanterna. M-am hotărât s-o las aprinsă până când avea să se descarce bateria. Şi, apoi, urma să văd ce aveam de făcut. Însă măcar până în acel moment, lumina lanternei avea să ţină la respect fiara aia sau ce naiba o fi fost ea.

Am continuat să fumez în timp ce inima îmi bătea nebuneşte, căznindu-mă să găsesc vreun mijloc de a rupe belciugul din perete. Numai că creierul îmi era paralizat. Gândurile mi-o luaseră razna şi eram în imposibilitatea să acţionez în vreun fel, fiind îngheţat de spaimă.

Cele două luminiţe apărură din nou, exact la limita zonei de acţiune a lanternei mele. Am rămas nemişcat, cu ochii fixaţi pe cele două puncte incandescente care se părea că mă pândesc din întuneric.

Minutele se scurgeau. Nu am reuşit să-mi dau seama dacă cele două luminiţe se apropiau sau dacă ceea ce se întâmpla nu era altceva decât rodul imaginaţiei mele. M-am hotărât să aştept. Îmi era frig şi eram pietrificat de spaimă. Mi-am ţinut respiraţia cât am putut, după care am dat drumul uşor pe gură aerului pe care îl reţinusem în plămâni.

Fiara continua să înainteze, cu grijă şi ferindu-se. Am început să-i disting forma. Mai întâi, am observat un cap plat şi ascuţit, după care curbura unui spate neted. Nici nu m-am mişcat. Abia dacă am simţit furnicăturile din picioare. După care am văzut cu claritate duşmanul. De altminteri, aşteptarea nu a fost prea lungă. În triunghiul luminos al lanternei, a apărut un şobolan. Numai că nu era un şobolan ca toţi şobolanii, ci un adevărat monstru,

o fiară de coşmar, aproape la fel de mare ca o pisică.

Şobolanul a avansat în zona luminată, fără să mai manifeste prudenţa de mai înainte. Îşi fixase privirile asupra mea. În lumina crudă a lanternei, blana maronie şi lucioasă îi strălucea.

Am bâjbâit cu mâna prin apropierea mea şi am dat de o piatră destul de mare. Degetele mi s-au încleştat pe ea. Şobolanul s-a oprit. Am ridicat mâna şi am aruncat cu piatra în direcţia lui.

Am auzit un foşnet, după care am zărit o mişcare rapidă. Şobolanul dispăru, chiar mai înainte ca piatra să atingă pământul.

Cel puţin, acum ştiam despre ce era vorba. Ştiam cine transformase corpul lui Ferris într-o grămadă de oase, sub zdrenţe. Şi mai ştiam că, atunci când fiarele alea înspăimântătoare erau flămânde, nimeni şi nimic nu le-ar fi putut opri.

Am început să caut prin preajmă alte pietre şi să le strâng grămadă. Tot râcâind cu mâna pământul, am dat peste o bucată de lemn. Era evident faptul că nu putea constitui o armă eficace, dar tot mai bine decât nimic. Dacă ar fi fost vorba să înfrunt un singur şobolan, eram sigur că-i puteam veni de hac, chiar şi aşa înlănţuit cum eram. Însă începusem să mă întreb dacă nu cumva mai erau şi alţii. Şi, în cazul ăsta, câţi să fi fost? Mi-am aruncat din nou ochii asupra grămezii de zdrenţe. Cu siguranţă că ceea ce vedeam nu putea fi opera unui singur şobolan.

Cu băţul pe care-l găsisem în mâna dreaptă şi cu lanterna în stânga, m-am sprijinit de perete.

Am aşteptat. Undeva, în întuneric, prin apropierea mea, şobolanul mă aştepta şi el.

IV

Cadranul luminos al ceasului de la mână îmi indica orele patru şi opt minute. Cu alte cuvinte, mă aflam în mină de vreo două ore. Îmi mai rămăseseră cinci ţigări, iar lumina lanternei devenise portocalie. În ultima jumătate de oră, am stins-o şi am aprins-o din cinci în cinci minute. Stăteam cu urechile ciulite, căznindu-mă ca bateria lanternei să dureze cât mai mult.

N-am mai auzit nici un zgomot şi nici o altă făptură nu şi-a mai făcut apariţia din beznă. Aerul umed şi rânced mă îndemna la somn. Reuşeam să-mi ţin ochii deschişi fumând întruna şi privind capătul incandescent al ţigării. Mi-am înnodat batista în jurul gâtului pentru a mă proteja în cazul în care aş fi fost atacat de şobolan. Aveam chiar impresia absurdă că mă aflam în siguranţă.

Am reuşit să-mi înfrâng teama sau, mai bine zis, mi-am risipit-o. Există un punct culminant al fricii, iar după o oră petrecută în beznă, am reuşit să-l depăşesc. Însă, în acelaşi timp, mi-am pierdut şi orice speranţă de scăpare. Nu aveam în minte decât un singur gând: să ucid şobolanul, mai înainte de a mă ucide el pe mine. Cam asta era totul. Cele două ore petrecute mi s-au părut că au durat cât două luni. Nu puteam face nimic altceva decât să fumez, să pândesc sau să stau cu urechea ciulită şi să mă gândesc la şobolan.

Acele ceasului meu continuau să se învârtească.

Zgomotul s-a auzit din nou. Inelele cartilaginoase ale cozii şobolanului se frecau de pământ. Am aruncat o piatră în direcţia din care se auzise zgomotul şi animalul o luă la goană. Cu alte cuvinte, însemna că nu era înfometat. Am mai aruncat o piatră, ca să-l alung definitiv. Lumina lanternei mele, care era pe ducă, îmi dădea de gândit. Am stins-o şi am început să respir, ciulind urechea şi fără să fac vreun zgomot.

Am rămas aşa vreo zece minute, după care am simţit cum mă apucă somnul. Însă s-a întâmplat ceva care m-a trezit brusc din toropeală şi care a făcut să-mi îngheţe sângele în vine. Animalul îmi mirosea genunchiul, fiind căţărat pe piciorul meu.

Am apăsat pe butonul lanternei. Cât timp am apucat cu mâna stângă bucata de lemn, un fior mi-a trecut prin şira spinării. Ca în lumina unui fulger, am întrezărit şobolanul la câţiva centimetri de mine. Se căţăra. Ochii îi străluceau cu răutate. Prins în fasciculul gălbui de lumină, a făcut un salt brusc şi a dispărut. Am inspirat spasmodic o gură de aer. Corpul îmi era înţepenit şi ud de sudoare.

Brusc, în penumbra de la limita zonei slab luminate de lanternă, au apărut patru perechi de luminiţe, la o palmă unele de altele, formând un semicerc în faţa mea. Aşadar, acum erau patru şobolani, nu unul.

Am început să urlu. Vocea îmi era răguşită şi stridentă, însă monştrii nu se mişcau, nici măcar cu un milimetru. Am aruncat în direcţia lor câteva pietre. Luminiţele roşii dispărură, însă peste câteva clipe apărură din nou... De data asta, am avut senzaţia că erau mai aproape.

Am urlat din nou.

— Vic!

M-am încordat din toţi muşchii. Oare nu cumva apelul ăla îndepărtat, de undeva, din tenebre, se născuse în imaginaţia mea surescitată? Mi-am umflat vocea şi am scos un urlet, care s-a repercutat prin galerie ca un tunet.

— Vic? Unde eşti?

— Aici! În fundul tunelului!

Am fost atât de fericit, că am şi uitat de şobolani. Am continuat să urlu ca un dement, până când vocea mi s-a stins. Brusc, un corp maroniu şi neted ţâşni din întuneric şi nişte dinţi se înfipseră cu un clănţănit în batista care-mi înfăşură gâtul.

Am simţit greutatea animalului pe piept şi mirosul lui

greţos care mi-a izbit nările. Botul lui umed îmi atinse bărbia, în timp ce dinţii lui ca de oţel îmi străpungeau batista, pentru a ajunge la gâtul meu.

Eram pe punctul de a-mi pierde minţile. Am înşfăcat corpul neted, masiv şi respingător şi l-am smuls de la gât. A început să se zbată în strânsoarea mâinii mele. Capul îi făcu o mişcare bruscă, iar dinţii lui ascuţiţi mi se înfipseră în încheietura mâinii. Pradă unei furii demenţiale, mi-am înfipt degetele în corpul ăla neted, încercând să-l strivesc. Şobolanul scoase un sunet ascuţit şi-mi eliberă încheietura mâinii din dinţii lui. Fără să-i mai dau vreun răgaz, i-am zdrobit coloana vertebrală. I-am simţit oasele frângându-i-se ca un vreasc între degetele mele. Cu un frison de dezgust, i-am aruncat corpul cât am putut de departe.

— Vic!

— Sunt aici!

N-am mai putut articula decât nişte sunete care semănau cu un fel de croncănit.

— Vin acum!

Era glasul Paulei. O muzică dulce şi de neuitat!

O lumină se apropia de mine, din ce în ce mai orbitoare. În cele din urmă, Paula îngenunche în faţa mea şi-mi luă mâinile într-ale ei.

— Oh, Vic!

Tremurând din tot corpul, am tras adânc aer în piept, încercând să-i zâmbesc, însă faţa mea era ca şi paralizată.

— Paula! Doamne sfinte, cât de fericit pot fi că te văd! Cum de-ai ajuns până aici?

Mi-a mângâiat cu duioşie obrajii.

— O să-ţi explic mai târziu. Eşti rănit?

M-am uitat la încheietura mâinii. Îmi curgea sânge. Iar dacă nu aş fi avut inspiraţia să-mi înfăşor gâtul cu batista, aş fi fost mort.

— Nu, un fleac. M-a zgâriat un şoricel.

— Unul adevărat?

— Da. L-am omorât. Este chiar în spatele tău.

Şi-a întors rapid capul şi s-a uitat peste umăr. Lumina lanternei pe care o avea în mână a căzut peste oribila creatură. A scos un strigăt înăbuşit şi a exclamat:

— Oh! Sunt mulţi de-ăştia pe-aici?

— Unul sau doi. Dar ăla a fost cel mai îndrăzneţ. Acum îţi dai şi tu seama de ce eram atât de terorizat.

— Doamne, dar este de-a dreptul monstruos! Hai să plecăm cât mai repede de-ai ci!

— Sunt prins cu un lanţ de zid. Aşa se gândea Barratt să lichideze conturile cu mine.

În timp ce i-am povestit pe scurt cele întâmplate, Paula examina lanţul şi belciugul din zid.

— Vic, am un pistol la mine. Crezi că-l putem face să sară în aer?

— Oricum, putem încerca. Dă-mi mie pistolul, iar tu, dă-te la o parte. Să nu ricoşeze cumva glonţul.

Mi-a dat pistolul ei de calibrul 25 şi s-a dat la o parte cu câţiva paşi. La a treia împuşcătură, lanţul s-a rupt. Zgomotul detunăturilor m-a asurzit de-a binelea.

Încetul cu încetul, şi al naibii de greu, am reuşit să mă ridic de la pământ. Paula m-a sprijinit.

— O să-mi revin, n-avea nici o grijă! Sunt doar puţin anchilozat.

Am început să bat pasul pe loc, ca să-mi circule sângele mai bine.

— Tot n-ai apucat să-mi spui cum de m-ai găsit. De unde ţi-ai dat seama că aş fi putut fi în gaura asta?

— A sunat o individă, care nu a vrut să spună cine este. Mi-a spus chiar aşa: „Dacă vrei să-l salvezi pe Malloy, trebuie să te mişti repede. A fost dus la mina Monte-Verde.” După care a închis, fără să-mi dea răgazul s-o întreb cine este şi de unde are informaţia asta. Bine că m-am gândit să iau cu mine o lanternă şi un pistol. Am fugit încoace ca o nebună... (A dat din cap cu părere de rău.) Vic, poate că ar fi trebuit să-i spun şi lui Mifflin, însă, zău aşa, mi-am pierdut capul. Nici nu mai ştiam ce

făceam.

— Lasă, că ai fost de nota o sută. Tu eşti aici, iar eu sunt liber. Aşa că ce rost mai are să-ţi baţi capul?

— Ba nu, este important. Am rătăcit prin labirintul ăsta îngrozitor câteva ore bune. Norocul meu că te-am auzit strigând. Şi eu am fost pe punctul de a urla. Nici nu-ţi închipui cum seamănă galeriile astea una cu alta.

— Fii fără grijă, o să ne descurcăm noi cumva, să ieşim de-aici. Hai...

— Vic, ce este acolo?

Şi întinse mâna în direcţia în care se aflau oasele şi grămada de zdrenţe.

— Este tot ce a mai rămas din Lute Ferris, i-am răspuns, făcând un pas în acea direcţie şi aţintind într-acolo lanterna. Chiar şi craniul i-a fost golit... mda, în mijlocul frunţii este o găurică. L-au împuşcat. Mă întreb, de ce oare?... Trebuie să-l aducem aici pe Mifflin.

Paula privi îngrozită la grămăjoara de oase.

— Şobolanii au făcut asta? întrebă ea cu o voce joasă şi răguşită.

— Ei sau alte animale. Hai! La drum!

— Vic, şobolanii ăştia or să ne atace cumva?

— Nu. N-or să ne atingă. Hai, vino!

Am luat-o de-a lungul galeriei, la lumina lanternei mele. Nu prea vedeam cine ştie ce, însă ne trebuia ceva timp până să găsim ieşirea, iar lanterna Paulei avea să fie folosită numai în caz de nevoie.

Am ajuns pe la mijlocul galeriei. La stânga noastră se făcea alta. Mi-am adus aminte că Dedrick o luase într-acolo.

— Pe aici, i-am spus eu.

— Şi de ce nu înainte?

— Fiindcă Dedrick a luat-o în partea asta.

Am luat-o la stânga şi am făcut vreo cincizeci de metri. Am ajuns la intersecţia cu o altă galerie, care se întindea la stânga şi la dreapta noastră.

— Şi, acum, încotro o luăm?

— Unde vrei tu. Eu nu am nici o preferinţă.

— Atunci, s-o luăm la dreapta.

Am luat-o la dreapta. Pământul de sub picioarele noastre era cam bolovănos. După ce am mers câteva minute, mi-am dat seama că galeria cobora într-o pantă lină.

— Stai puţin, i-am spus Paulei. Văd că suntem pe cale să ne afundăm sub pământ. Mai bine ne întoarcem şi o luăm în sens invers.

— Aha, acum îţi dai şi tu seama? făcu ea, cu o inflexiune de teamă în voce, care-mi era necunoscută. Şi eu m-am încurcat aşa de nenumărate ori. Am rătăcit câteva ore...

— Hai!

Ne-am întors până la intersecţia celor două galerii, după care am apucat-o pe cea din stânga noastră. Însă după ce am mers vreo cinci minute, am ajuns în dreptul unui zid de piatră.

— Cred... cred că nu ai avut mai multă baftă decât mine, gâfâi Paula.

— Nu-i nici o problemă, am căutat eu s-o liniştesc.

Începusem să-mi fac probleme din cauza ei. De obicei, era calmă şi stăpână pe ea. Însă, în prezent, aveam senzaţia că se afla în pragul unei crize de nervi.

— Probabil că tunelul ăla mai întâi coboară, după care urcă, am spus. Hai să încercăm.

— Am fost o proastă că am venit aici de una singură, şopti ea, luându-mă de braţ. Oare de nu mi-o fi trecut prin cap să-l iau şi pe Mifflin cu mine? Vic, să ştii că ne-am rătăcit. Putem să umblăm aşa săptămâni întregi...

— Hai cu mine, i-am retezat vorba cu o voce seacă. Nu-i momentul să debitezi prostii. În zece minute o să fim afară...

S-a forţat să-şi domine starea de agitaţie care pusese stăpânire pe ea, iar când a deschis din nou gura, vocea îi era mult mai sigură.

— Vic, îmi pare rău că m-am pierdut cu firea. Însă îmi

este groază să mă aflu sub pământ. Am impresia că sunt zidită de vie.

— Te înţeleg. Însă, acum, trebuie să fii curajoasă. Dacă o să începem să ne plângem pe umeri, ne-am dus pe copcă. Aşa că, hai, micuţo...

Am luat-o de braţ şi am început să mergem.

Pantă era din ce în ce mai abruptă şi aveam impresia că ne cufundăm într-un puţ.

Brusc, lanterna mi s-a stins.

Paula se agăţă de braţul meu, scoţând un strigăt înăbuşit.

— Nu-i nimic, nu te agita, am liniştit-o eu. Aprinde-o pe a ta. A mea tot trebuia să se stingă odată şi odată. Mă şi mir că a ţinut atâta timp.

Mi-a dat lanterna ei şi mi-a spus:

— Vic, să ne grăbim, să nu se termine şi asta!

— Nu-ţi face griji, ascultă-mă pe mine, o să ţină atâta timp cât o să avem nevoie de ea.

Gândul că Paula avea nevoie de încurajările mele m-a mai îmbărbătat. Cu toate astea, am iuţit pasul, fiind convinşi amândoi că, dacă lanterna se stingea, ne-am fi aflat într-o situaţie foarte neplăcută.

Tot continuându-ne drumul, aerul devenea din ce în ce mai rarefiat. Şi, în plus, tavanul galeriei se apropia tot mai mult de capetele noastre.

Paula se opri brusc.

— N-am luat-o pe unde trebuie... (Vocea îi era ascuţită.) Precis am greşit! Să ne întoarcem!

— Ba nu, ăsta este drumul. Când a plecat, Dedrick a luat-o la stânga. Doar l-am văzut. Hai să mai mergem niţel...

— Vic, mi-e frică.

S-a îndepărtat de mine. O auzeam cum gâfâia. Am îndreptat lanterna spre figura ei. Era albă ca ceara, iar ochii îi erau înnebuniţi de groază.

— Nu... nu mai suport. Mă întorc de unde am venit! Mă sufoc!

De altminteri, şi eu respiram destul de greoi. Pieptul îmi era contractat şi mă durea de fiecare dată ce trăgeam aer.

— Mai mergem vreo sută de metri şi, dacă n-o să ajungem nicăieri, atunci ne vom întoarce.

Am luat-o de braţ şi am tras-o după mine. După vreo cincizeci de metri, am nimerit într-o nouă încrucişare de galerii. Aerul devenise şi mai dens.

— Vezi, ţi-am spus eu că drumul ăsta duce undeva. S-o luăm la dreapta, iar dacă drumul coboară, o luăm înapoi în direcţia cealaltă.

M-a urmat fără să-mi răspundă.

La fiecare încrucişare, dădeam peste alte galerii asemănătoare cu cele precedente. Aveam senzaţia că reîncepeam de fiecare dată acelaşi drum şi că asta avea să dureze la nesfârşit. Continuam să avansăm în beznă, însă înaintarea noastră devenea tot mai anevoioasă. Îmi simţeam picioarele grele şi fiecare pas pe care îl făceam era un chin. Paula respira cu greu şi eram nevoit s-o susţin.

Însă, cel puţin, drumul nu mai cobora, ba chiar mi se părea că urcam pe nesimţite.

— Sunt convins că ne aflăm pe drumul cel bun, i-am spus, gâfâind. Vezi, urcăm!

S-a sprijinit greoi de mine:

— Aerul ăsta a devenit de nerespirat... Nu... nu mai pot continua!

Am luat-o de mijloc şi am obligat-o să-şi continue drumul. Tavanul era din ce în ce mai jos, încât era obligaţi să mergem aplecaţi. După vreo douăzeci de metri, mergeam aproape îndoiţi de mijloc.

Ne-am oprit, să ne tragem sufletul.

— Vic, trebuie să ne întoarcem!

S-a smuls din mâinile mele şi a făcut câţiva paşi înapoi. Am prins-o de mână şi am obligat-o să se reîntoarcă.

— Paula, nu fi copil! Hai, vino. Încearcă să nu te laşi

cuprinsă de panică.

— Da, ştiu. (S-a agăţat de braţul meu.) Dar chestia asta este mai tare decât mine. Întunericul mă înnebuneşte, nu alta.

Am simţit-o cum tremura.

— Hai să stăm niţel... Nu-ţi face probleme, o să ieşim noi de-aici. Dar trebuie să ne păstrăm calmul.

Ne-am aşezat pe jos şi am descoperit că, la nivelul solului, aerul era mai curat. I-am spus Paulei să se întindă şi m-am lungit şi eu alături de ea.

Au trecut aşa câteva minute. Abia dacă-mi mai simţeam mâinile şi picioarele. Am întrebat-o:

— Te simţi mai bine?

— Da. (S-a ridicat în capul oaselor şi şi-a dat la o parte părul care-i căzuse pe faţă.) Îmi pare rău că m-am purtat prosteşte. O să încerc să fiu la înălţime.

— Gata, a trecut, am liniştit-o eu, luând-o de mână. Ai o fire claustrofobă, însă ai reuşit să depăşeşti criza. O să ne continuăm drumul mergând de-a buşilea. Ţine-ţi nasul aproape de pământ.

O iau eu înainte.

Am început să mergem în patru labe. Solul bolovănos ne julea palmele şi genunchii. În curând, am fost obligaţi să ne oprim din nou. Eram leoarcă de transpiraţie şi mă durea gâtul. Paula se prăbuşi lângă mine. Mi-am dat seama că era la capătul puterilor.

— Chiar crezi că o să ieşim de-aici? mă întrebă ea cu o voce stinsă.

— Sigur că o să ieşim, i-am răspuns pe un ton nu prea convingător. O să ne mai odihnim niţel, după care o să pornim la drum.

Începusem să mă gândesc că Dedrick nu avusese cum s-o ia pe drumul ăsta. Probabil că la vreo încrucişare am apucat-o într-o direcţie greşită. Gândul că ne-am fi putut petrece încă vreo oră prin mina asta mă scotea din minţi.

Brusc, degetele Paulei se strânseră de braţul meu.

— Ce-i? am tresărit eu.

N-a spus nimic şi a ciulit urechea.

Din fundul minei răzbătea un zgomot înfundat, asemănător răpăielii unei averse de ploaie.

— Vic, ce poate fi asta?

— Habar n-am.

— Pare a fi o ploaie...

— Nu se poate. Stai aşa şi nu te mişca!

Zgomotul semăna cu un răpăit care se apropia. Era zgomotul făcut de mii de lăbuţe care tropăiau pe pietrişul solului. Îl mai auzisem, numai că, de data asta, nu era vorba doar de un animal sau două, sau patru, ci de sute.

Şobolanii se lansaseră în urmărirea noastră.

V

M-am ridicat dintr-un salt.

— Hai să ne grăbim! Trebuie să încerci să alergi.

— Dar ce se întâmplă? făcu Paula, ridicându-se cu greu.

Am luat-o de mână:

— Şobolanii! Trebuie să ne mişcăm rapid... însă fii calmă! O să scăpăm noi de ei.

Am început să alergăm prin tunel, având corpurile aplecate. Zgomotul cavalcadei din urma noastră se amplifica din ce în ce mai mult. Ne împiedicam, ne loveam de pietre şi de ziduri, însă reuşeam totuşi să avansăm. Tunelul coti la dreapta şi, imediat ce dădurăm colţul, tavanul reveni la o înălţime normală.

— Grăbeşte-te! i-am spus Paulei, mărind pasul şi trăgând-o după mine.

Puteam înainta mai uşor. Amândoi respiram cu zgomot, continuând să ne înfundăm la întâmplare în întunericul de nepătruns.

— Gata, nu mai pot! făcu Paula. Nu mai pot să fac nici un pas!

— Ba da, poţi!
Am luat-o de mijloc şi am obligat-o să alerge, însă după aproape o sută de metri, genunchii i s-au îndoit şi s-a prăbuşit la pământ.
— Lasă-mă un minut... O să-mi treacă... Doar un minut!
Am sprijinit-o cum am putut de zid. Îmi simţeam urechile cum vâjâiau şi am încercat să-mi potolesc respiraţia. Ecoul tropăitului nu se mai auzea, însă eram convins că avea să fie reluat în scurt timp.
Trebuia cu orice preţ să continuăm.
Din depărtare, răzbătu din nou acelaşi zgomot înfiorător. Paula se ridică cu greutate.
— Hai!
Am sprijinit-o şi ne-am reluat drumul, alergând uşor.
Peste câteva clipe, Paula reuşi să-şi recapete cadenţa respiraţiei, încât ne-am putut mări viteza. Zgomotul din spatele nostru se apropia îngrijorător de repede.
Am ajuns la o nouă încrucişare de galerii şi, fără să mă mai gândesc, am tras-o pe Paula spre dreapta. În prezent, ne aflam într-o galerie lungă, cu tavanul înalt.
În scurt timp, tunelul se îngustă. Am îndreptat lanterna în depărtare, să văd ce se afla în faţa noastră.
Am zărit ceva ce părea a fi fost o trecere de forma unei arcade sau, mai curând, o gaură făcută în zid.
— Hai să intrăm acolo, am articulat eu cu o voce gâtuită.
Am ajutat-o pe Paula să treacă prin deschizătura din perete, după care am urmat-o şi eu, gâfâind şi sleit de puteri.
Am nimerit într-un fel de pivniţă vastă. La lumina lanternei, se vedea drept în mijloc o grămadă de lăzi.
— Vic, strigă Paula, nu mai este nici o ieşire!
Avea dreptate. Ne găseam într-o fundătură. Nu mai aveam pe unde fugi. Şobolanii invadaseră deja ultimul tunel.
— Hai repede, să astupăm intrarea cu lăzile astea! E

singura noastră scăpare!

Ne-am repezit către grămada de lăzi şi, luând câte una, am început să le târâm către deschizătura practicată în perete şi să le aşezăm fără să lăsăm nici un spaţiu între ele. Abia am reuşit să punem primul rând de lăzi, când mirosul şobolanilor s-a şi făcut simţit. Duhoarea care se infiltră în locul unde ne aflam era cumplită. Din fundul galeriei răzbătea deja galopul lor.

— Repede, repede!

Am apucat două lăzi, le-am târât de la locul lor şi le-am aşezat peste primul rând. Paula făcu şi ea la fel. Am îndreptat lanterna spre tunel. Spectacolul pe care l-am văzut mi-a îngheţat sângele în vene.

Culoarul strâmt era acoperit în întregime de o masă maronie şi densă de şobolani. Chiţăiturile pe care le scoteau, cozile lor lucitoare şi labele care li se mişcau neîntrerupt dădeau o imagine de coşmar.

Mi-am scos rapid pistolul şi am tras de două ori în grămada aia. Detunăturile asurzitoare s-au repercutat prin galerie, reverberând la infinit.

Oribilul covor maroniu fu străbătut de o învolburare, însă şobolanii nu aveau loc să se replieze. Erau cu miile, iar cei din frunte nu puteau da înapoi.

Gloanţele mele lichidaseră trei dintre ei. I-am văzut pe ceilalţi cum se năpustiră asupra celor trei cadavre, pentru a le sfâşia cu dinţii lor ascuţiţi. Chiţăiturile lor stridente şi feroce umplură tunelul.

Am luat o ladă din braţele Paulei şi am pus-o peste celelalte, după care m-am repezit şi m-am întors cu încă două.

În timp ce Paula aşeza o ladă, un şobolan trecu prin deschizătură. Paula scoase un strigăt şi căzu la pământ.

I-am auzit strigătele de groază şi m-am năpustit spre ea. Căzuse pe spate şi încerca să se apere cu amândouă mâinile, însă animalul căuta s-o muşte şi să ajungă la gât.

I-am tras şobolanului un şut, după care l-am apucat şi

l-am aruncat prin deschizătură. Nu am mai avut timp să văd dacă Paula era rănită sau nu. Am aşezat lada şi m-am repezit după alte două.

Paula s-a ridicat de la pământ şi mi s-a alăturat, destul de nesigură pe mişcările ei. Al doilea rând de lăzi era deja gata, iar zidul nostru improvizat se înălţa deja până la vreun metru şi jumătate. Însă tot nu era suficient. Trebuia neapărat să astupăm complet intrarea în pivniţă, pentru a ne socoti la adăpost, şi nici atunci nu puteam fi în deplină siguranţă. Dat fiind faptul că erau atât de mulţi şi de mari, şobolanii puteau răsturna lăzile.

— Tot nu-i gata, am şuierat eu, mai trebuie încă un rând.

Ne-am continuat munca, târând lăzile, înălţându-le peste celelalte şi întorcându-ne după altele.

În tunel, zgomotul era înfiorător şi, din când în când, peretele construit de noi se clătina sub asaltul şobolanilor.

— Uite încă unul! strigă Paula.

Lada îi căzu din mâini. Se dădu înapoi câţiva paşi, acoperindu-şi gâtul cu palmele.

Am scotocit întunericul cu lanterna, când, dintr-o dată, ceva se aruncă spre mine şi mă izbi în mână.

Creatura înfiorătoare mă muşcă de mânecă, însă din fericire nu ajunse la carne. Rămase agăţată de mine, în timp ce ghearele îi râcâiau nerăbdătoare pe mâna mea.

Am dat drumul la lanternă, încercând în zadar să-l prind de gât, când, brusc, am simţit cum dinţii i s-au înfipt în mână. Se pregătea să mă muşte, însă de data asta am reuşit să-l smulg cu mâna liberă şi să-l strivesc. I-am azvârlit apoi corpul hidos prin spaţiul liber care mai rămăsese, după care am ridicat ultima ladă şi am pus-o la locul ei. Cu asta, baricada era fără nici o fisură.

Paula ridică de jos lanterna şi se apropie de mine. Am inspectat la lumina lanternei peretele de lăzi. Şobolanii râcâiau cu frenezie de cealaltă pârte, însă construcţia noastră se ţinea bine.

— Hai, încă un rând, ca să fim siguri! i-am spus eu.

— Vic, îţi curge sânge!

— N-are nimic! Hai, ultimul rând!

Am mai ridicat încă un rând de lăzi. Amândoi eram epuizaţi, însă, de bine-de rău, reuşiserăm să ne terminăm opera. Ne-am prăvălit la pământ, sleiţi de puteri.

Peste câteva clipe, Paula se ridică.

— Dă-mi batista, să te bandajez.

— Doamne, ce n-aş da pentru o sticlă de whisky! Vezi cum este plină viaţa asta de neprevăzut?

— Mă lipsesc cu plăcere de asemenea neprevăzut, afirmă ea cu o voce tremurătoare. Niciodată în viaţa mea nu mi-a fost aşa de frică. Ce crezi, or să plece?

Dacă era să mă iau după balamucul infernal de cealaltă parte a baricadei, asediul putea să dureze şi săptămâni întregi.

— Habar n-am. Probabil că o să mai dureze, însă putem fi liniştiţi, fiindcă nu au cum să intre.

— Da, Vic, numai că noi nu avem cum să ieşim! Chiar dacă or să plece, tot n-o să ştim în ce parte s-o luăm, iar lanterna n-o să mai ţină mult!

În timp ce vorbeam, examinam pereţii pivniţei la lumina lanternei.

În cele din urmă, am oprit fasciculul luminos asupra grămezii de lăzi din mijloc.

M-am ridicat cu greu de jos şi i-am propus:

— Hai să aruncăm o privire prin lăzile astea! Tu stai acolo şi odihneşte-te, o să deschid eu una.

Am reuşit să desprind din cuie capacul unei lăzi, l-am aruncat deoparte şi am dat peste teancuri de ţigări, aranjate cu grijă.

— Marijuana! am exclamat eu. Probabil că ăsta este depozitul lui Barratt! Mamă, ce descoperire! Păi aici este marfă de milioane de dolari!

Paula se ridică anevoie şi veni lângă mine.

— În mod sigur, toate lăzile astea n-au avut cum să fie

cărate prin tunelele prin care am ajuns noi. Precis că mai există o ieşire. Hai s-o căutăm!

Zidurile erau tăiate în stâncă. Aşa că am început să examinăm solul. Paula descoperi trapa, deosebit de ingenios camuflată. Dacă se apăsa într-o parte, cealaltă parte se ridica puţin, putându-se apuca şi bascula complet.

Am apucat-o amândoi şi am deschis-o. Un val de aer proaspăt pătrunse înăuntru.

— Asta e, am spus şi am îndreptat fasciculul lanternei în întunericul care se deschidea la nivelul picioarelor noastre.

Treptele de piatră, cioplite grosolan, se înfundau în beznă. Am coborât primul. Ajunşi la capătul scării, am văzut în depărtare, acolo unde probabil că se termina culoarul, razele soarelui.

Am luat-o de-a lungul culoarului, până la deschizătură. Lumina intensă a zilei ne-a orbit pentru câteva clipe. La picioarele noastre, se întindea o câmpie nisipoasă, plină de tufe de mărăcini. Se părea că ieşisem printr-una din laturile minei. O cărare în zig-zag cobora într-o râpă.

Stăteam în picioare, în dreptul intrării în mină, scăldate de razele soarelui, când, brusc, am auzit un strigăt.

Abia atunci am zărit, foarte departe, două camioane camuflate printre tufe. În apropierea lor stăteau câţiva indivizi. Se uitau în direcţia mea şi arătau cu degetul spre mine.

M-am retras iute în întuneric, însă am apucat să văd cum începuseră să alerge pe cărarea care ducea spre noi.

CAPITOLUL VII

I

Ăştia-s oamenii lui Barratt! am exclamat eu, împingând-o pe Paula înapoi în tunel. Mai mult ca sigur că pe tine nu te-au văzut. O să încerc să-i fac să se ia după mine. După ce o să se îndepărteze suficient de mult, încearcă şi tu, dacă poţi, să te urci într-unul din camioanele alea. Găseşte un telefon şi dă-i de ştire lui Mifflin! Să vină încoace cât se poate de repede!

— În regulă!

Când se întâmplă ca ceva să nu meargă cum trebuie, Paula nu discută niciodată. M-a strâns de braţ, mi-a făcut semn că a înţeles, după care am ieşit din nou la lumină.

Jos, indivizii urcau cărarea. Înaintau cât puteau de repede, numai că panta era abruptă şi nu prea progresau. Strigau ceva spre mine, dar nu le-am dat atenţie şi m-am concentrat să examinez împrejurimile.

Cărarea ducea şi mai departe de locul în care mă aflam, urcând până spre vârful minei.

Am luat-o la goană într-acolo, fără să încerc să mă ascund, până am ajuns sus.

În faţa mea se întindeau dunele acoperite de tufişuri şi o colină golaşă, situată în spatele minei Monte-Verde. În stânga, şerpuia autostrada către San Diego. Era unica mea şansă de scăpare, dar şi singurul drum pe care ar fi putut-o lua Paula.

Dacă aş fi luat-o într-acolo, Paula ar fi fost obligată să meargă pe urmele celor care încercau să mă prindă. Prin urmare, eram obligat să evit lucrul ăsta şi trebuia să încerc să-i abat pe urmăritorii mei cât mai departe de ea. Aşadar, trebuia s-o iau la dreapta şi să traversez vasta

câmpie nisipoasă.

Norocul meu era că mă puteam ascunde destul de uşor.

Am început să alerg prin nisipul moale, pitindu-mă din când în când în spatele tufişurilor, pentru a scăpa de privirile indivizilor care mă urmăreau.

După vreo sută de metri, m-am oprit şi am aruncat o privire în urmă. Încă nu ajunseseră în vârful colinei. Preţ de o clipă, m-am îngrozit la gândul că s-ar fi putut să dea de Paula, însă strigătele lor m-au înştiinţat că în mai puţin de un minut aveau să ajungă în vârf.

M-am ascuns în spatele unui tufiş şi am aşteptat.

Primul dintre ei apăru după câteva secunde. Apoi, am văzut încă alte patru siluete profilându-se în depărtare.

S-au oprit şi au privit în jurul lor. Alţi trei li s-au alăturat imediat.

Erau nişte indivizi zdraveni şi nu păreau să ştie de glumă. Patru dintre ei erau îmbrăcaţi în nişte tricouri vărgate, colorate în roşu şi alb, asemănătoare pescarilor din Coral Gables. Ceilalţi trei purtau costume de duzină.

Unul mărunţel şi îndesat părea a fi şeful grupei. Tipul dădu nişte ordine scurte. Cei patru îmbrăcaţi în tricouri o luară spre stânga, iar ceilalţi trei porniră în direcţia mea.

Am luat-o din nou la fugă, cu corpul aplecat, până am ajuns în dreptul unui grup de tufişuri. M-am oprit, m-am ghemuit şi m-am uitat din nou în urma mea. Tot nu mă văzuseră. Şi ei se opriseră din mers, părând să se întrebe în ce direcţie să pornească.

Mi-am spus că, dacă nu ar fi dat cu ochii de mine, s-ar fi putut să se descurajeze şi să se întoarcă la mină, prinzând-o astfel pe Paula.

Aşa că am ieşit din ascunzătoare şi am început să alerg prin zona descoperită.

Strigătul care a răsunat mi-a dat de înţeles că fusesem reperat. Am mărit viteza. Asfinţitul soarelui făcea ca lumina să descrească iute, scăldând deşertul într-o tentă roşiatică, însă căldura era încă intensă, iar nisipul care

dogorea făcea alergarea dificilă.

Întorceam des capul. Pescarii se alăturaseră şi ei tovarăşilor lor, iar cei şapte urmăritori ai mei se desfăşuraseră într-un arc de cerc, pentru a mă împiedica să ajung la autostradă. Era clar că aveau de gând să mă forţeze să alerg către interiorul câmpiei. Numai că nu prea avansau rapid. Păreau chiar mai incomodaţi de căldură decât mine. Dacă aş fi reuşit să păstrez avantajul până la dispariţia soarelui, aş fi avut o şansă să scap de ei.

Probabil că şi lor le dăduse prin cap acelaşi lucru, întrucât am auzit o împuşcătură, iar un glonte mi-a fluierat pe la urechi.

Nu mă prea temeam eu de pistoalele lor, deoarece doar un trăgător de elită ar fi fost în stare să nimerească o ţintă mişcătoare la distanţa aia. Dar, pentru orice eventualitate, am început să alerg în zig-zag.

Mi-am aruncat o privire în urmă şi m-am convins că indivizii pierdeau teren. Nu abandonaseră urmărirea, însă distanţa dintre noi se mărise. Aşa că mi-am permis să încetinesc, pentru a-mi trage sufletul. Aveam senzaţia că alergam într-o baie de aburi.

Continuam să-mi fac griji pentru Paula. Dacă vreun tip din bandă ar fi rămas lângă cele două camioane, ar fi pus mâna pe ea. Însă tot ceea ce puteam face pentru a o proteja era să-mi continui cursa.

Am zărit în dreapta vârfurile colinelor. Chestia asta m-a încurcat serios. Peste câteva minute, aveam să întâlnesc în drumul meu o barieră naturală, ceea ce le-ar fi permis celor şapte să execute o manevră de învăluire spre stânga. Dacă nu eram atent, puteam fi prins în cursă.

M-am hotărât să încerc o variantă de scăpare. Trebuia neapărat să le străpung linia, mai înainte de a ajunge în acea zonă accidentată. Aşa că am luat-o brusc la stânga, alergând cât mă ţineau puterile.

În acelaşi moment, am auzit un strigăt.

Trei dintre urmăritorii mei o luaseră şi ei la fugă printre dune, încercând să-mi taie retragerea. Am încercat să alerg mai repede, însă aveam o distanţă destul de mare de parcurs. Gâfâiam cumplit, iar picioarele îmi alunecau pe nisip.

Unul dintre pescari, un individ solid, dădea toate semnele că este un alergător de prima mână. Avea picioare lungi şi părea că zboară deasupra pământului.

Fiecare dintre noi încerca să ajungă primul la defileul dintre cele două coline. Dacă eu aş fi ajuns cel dintâi, aş fi putut să-mi continui din nou drumul prin câmpie, dar, dacă ar fi ajuns el, mi-ar fi tăiat retragerea şi aş fi fost prins de către ceilalţi din urmă.

Am încercat să evaluez lungimea drumului care mai îmi rămăsese de parcurs, însă mi-am dat seama că pescarul câştiga teren. Am strâns din dinţi şi mi-am sporit eforturile. Am reuşit să iau ceva avantaj.

Restul grupului se afla departe, în urmă, însă campionul nu abandonase întrecerea. Mă apropiam de defileu, însă individul îmi călca pe urme. Puteam să-i disting trăsăturile. Figura îi era dură şi congestionată de efort, iar sudoarea îi curgea şiroaie de sub şapcă. Un zâmbet îi rămăsese împietrit pe faţă. S-a năpustit asupra mea ca un taur înfuriat.

Am încercat să fentez, însă nu s-a lăsat păcălit. S-a aruncat asupra mea şi m-a prins de haină.

A eschivat pumnul cu care l-am întâmpinat şi m-a încolăcit cu braţele. Am avut senzaţia că am fost prins între labele unui urs. Ne-am pierdut amândoi echilibrul şi, tot luptându-ne, am căzut la pământ.

I-am tras una în tâmplă, însă, neputându-mi face vânt, lovitura mea a fost lipsită de forţă.

A scăpat din strânsoarea mea şi, cum mi-am ridicat capul, a încercat să mă pocnească în figură. M-am aplecat într-o parte şi l-am izbit în stomac. De data asta mi-am pus toată greutatea în lovitură, încât l-am dărâmat pe spate.

M-am ridicat cu greu de la pământ şi i-am ars una drept în falcă, de i-am scuturat capul. Pe urmă am început să-l lovesc cu ambele mâini.

Drumul îmi era liber, însă abia dacă mai puteam respira. Nici nu mai eram în stare să păşesc.

— Sus mâinile!

La ameninţarea asta, m-am întors. Şeful grupei reuşise să ne ajungă. Pistolul de calibrul 45 din mâna lui era îndreptat spre mine.

M-am oprit.

— Ridică-ţi labele în aer, dacă nu vrei ca jucăria asta să bubuie!

L-am ascultat. A fost o uşurare că puteam respira din nou normal. Dacă totul decursese bine, însemna că în aceste momente Paula se afla departe de zona periculoasă.

Individul pe care îl lăsasem lat se ridică greoi şi se apropie de mine, cu un rânjet tâmp pe buze.

— Mac, ia caută-l! ordonă mărunţelul.

Mac mă cotrobăi, îmi descoperi pistolul şi i-l aruncă şefului.

— Joe, atât are la el, spuse, după care se dădu un pas înapoi.

Joe se apropie de mine şi mă examină atent.

— Cine dracu’ eşti? Nu te-am mai văzut! făcu el nedumerit.

— Mă numesc Malloy.

— Ăsta e, Malloy, aşa cum ne-a spus şi ea, interveni Mac, brusc interesat de persoana mea.

Joe îmi aruncă o privire plină de răutate.

— Mda, aşa este.

— Ia zi, ai fost să-i calci în picioare begoniile lui Barratt, nu?

Şi îmi băgă pistolul în coaste.

— Ei bine, cam aşa ceva, i-am răspuns. Probabil că v-a ciripit el ceva despre mine, nu?

Joe zâmbi.

— Te înşeli, puişor. Noi nu suntem din gaşca lui Barratt. Suntem altă gaşcă.

Ceilalţi cinci întârziaţi sosiră şi ei, păşind greu şi abia respirând. Mă înconjurară ameninţători, însă Joe îi linişti:

— Mac, întoarce-te cu băieţii şi terminaţi treaba. Iar eu îl duc pe ăsta la cabană. După ce terminaţi, veniţi şi voi acolo.

Mac dădu din cap, făcu un semn celorlalţi şi cu toţii se întoarseră pe drumul spre mină, prin câmpia nisipoasă. Am rămas singur cu Joe.

— Ascultă, puişor, făcu Joe, învârtindu-şi pistolul ameninţător, dacă faci ce ţi se spune, n-o să păţeşti nimic. Nu ţin neapărat să te transform în strecurătoare, însă, dacă o să mă provoci, să ştii că n-o să mă jenez.

Îmi recăpătasem sângele rece, aşa că mi-am permis să-l examinez pe îndelete. Avea vreo patruzeci de ani, figura îi era rotundă şi cărnoasă, ochii mici, iar buzele subţiri. Deşi era mărunţel, alura, gâtul şi mâinile lui denotau o forţă ieşită din comun.

— Hai, ia-o înainte! mă îndemnă el. O să-ţi spun eu când să te opreşti. (Şi cu un gest vag arătă spre coline.) E cale lungă, aşa că o să poţi să-ţi dezmorţeşti picioarele. Dar să fii cuminte! Te sfătuiesc ca nici măcar să nu-ţi întorci capul. Dacă nu, te-am curăţat. S-a înţeles?

I-am răspuns că s-a înţeles.

— Bine, atunci, să-i dăm drumul!

Am luat-o din loc, fără să ştiu unde anume aveam să ajungem. Îl auzeam în spatele meu. Era prea departe de mine ca să-l pot atinge, dar destul de aproape ca să nu-şi rateze ţinta.

M-am întrebat cine oare să fi fost individul care conducea banda asta? Şi cine să fi fost indivizii ăştia? Şi care să fi fost treaba pe care o aveau de terminat? M-am gândit, nu fără satisfacţie, că aveau să fie surprinşi de oamenii lui Mifflin.

„Ăsta e, Malloy, aşa cum ne-a spus şi ea”.

Care ea?

Am început să urcăm colina, iar urcuşul era greu. Din când în când, Joe mormăia nişte ordine: „La stânga, pe cărarea aia!”, sau: „Ia-o la dreapta!”, dar tot nu ajunsesem unde trebuia.

Soarele asfinţise, iar lumina pălea rapid. În curând avea să se întunece. Poate că atunci aş fi avut ceva şanse să scap de paznicul meu, însă nu mă aşteptam să fie un lucru uşor.

S-ar fi zis că Joe se născuse cu pistolul în mână. Ca să scap de el, trebuia să fie întuneric beznă.

— Gata, puişor, opreşte-te! făcu el brusc. Să ne tragem sufletul niţel. Întoarce-te şi stai jos!

M-am întors.

Era la vreun metru şi ceva de mine şi era leoarcă de sudoare. Hotărât lucru, ascensiunile pe caniculă nu-i prea reuşeau.

Mi-a arătat un bolovan, iar el s-a instalat pe un altul, în faţa mea.

L-am imitat. Îmi simţeam picioarele ca pe nişte butuci. Propunerea asta a lui nimerise la fix.

— Poftim, ia o pipă, spuse, scoţând din buzunar un pachet de Lucky Strike.

Şi-a luat din el o ţigară, după care mi-a aruncat pachetul.

— Ia zi, cum e în mină? făcu el, după ce-şi aprinse ţigara şi dădu fumul afară prin nările groase.

— Păi, cum să fie? N-aş alege locul ăla ca să-mi petrec acolo vacanţa. (Mi-am aprins şi eu ţigara şi i-am aruncat înapoi pachetul.) E plin de şobolani... nişte adevăraţi monştri...

Făcu ochii mari:

— Şobolani? Aşa mi s-a spus şi mie, însă nu mi-a venit să cred. (Şi-a întors privirea de la mine şi a început să contemple vârful ţigării.) Şi n-ai dat întâmplător de nişte marijuana?

— Ba da, vreo jumătate de tonă, i-am răspuns. N-am avut cum s-o cântăresc, însă nu cred că greşesc cu mult.

A rânjit, dezvelindu-şi dinţii ştirbi.

— Nu zău? Chiar atât? I-am spus eu că individul îşi ascunde marfa în mină, însă ea nu a vrut să mă creadă. Şi cum este ambalată?

— În lăzi... Dar despre care ea vorbeşti?

M-a privit iritat:

— Auzi, puişor, eu sunt ăla care pune întrebările! Aşa că limitează-te la răspunsuri.

Mi-a venit brusc o idee:

— Şi voi ce învârtiţi? Nu cumva îl trageţi pe sfoară pe Barratt?

— Ba da, puişor, chiar aşa. Îi umflăm tot stocul de marijuana. Ne-am format şi noi o mică echipă independentă.

Scuipă într-o parte şi se ridică:

— Bine, acum, hai la drum! Urci drept înainte, după care o iei la dreapta. Hai, dă-i drumul!

Am reînceput să urcăm. Se făcuse atât de întuneric, că abia vedeam pe unde călcam. Însă se părea că Joe avea ochi de pisică. Mă ghida, făcându-mă atent la pietre şi la tufişuri, de parcă ar fi văzut ca în plină zi.

— Stop! făcu el brusc.

M-am oprit.

A fluierat strident şi, peste câteva clipe, la câţiva metri de noi, se aprinse o luminiţă. Am zărit în spatele unei perdele de copaci şi de tufişuri o cabană de lemn, camuflată ingenios.

— Ce zici de căsuţa asta? mă întrebă Joe. Noi am construit-o. Ca s-o găseşti, ar trebui să-ţi bagi nasul pe-aici. Însă şansele de a reuşi nu sunt prea mari, pentru că cine s-ar încumeta să facă una ca asta ar fi ciuruit chiar înainte să apuce să intre. Hai, dă-i drumul! Intră!

Am înaintat.

Uşa era deschisă. Am intrat într-o cameră mobilată sărăcăcios. Lângă şemineu, cu mâinile la spate şi cu o ţigară între buzele rujate, stătea Mary Jerome.

II

Un fluture se învârtea în jurul unui felinar de vânt, agăţat de un cârlig în mijlocul încăperii, proiectând pe podea o umbră uriaşă. După ce făcu câteva rotocoale, se îndepărtă de felinar, zburând dezorientat prin dreptul peretelui. Joe îl lovi cu dosul palmei. Fluturele căzu la pământ, iar Joe îl strivi cu pantoful. Mi-am întors privirea de la el şi m-am uitat la Mary Jerome. Era ultimul loc unde m-aş fi aşteptat s-o întâlnesc.

Era îmbrăcată într-o cămaşă de blue-jeans în dungi roşii şi galbene şi în nişte pantaloni galben deschis de catifea. Părul negru îi era strâns cu o eşarfă de culoarea lămâii. Cu toate că era mai palidă şi mai trasă la faţă de când o văzusem ultima oară, era la fel de fermecătoare.

— Salut, i-am spus eu. Deşi s-ar putea să ţi se pară curios, te caut de o grămadă de vreme.

— Ţine-ţi gura, puişor! făcu Joe. Păstrează-ţi discursul pentru altă dată! Stai jos şi fii cuminţel!

Şi-a băgat ţeava pistolului în spatele meu şi m-a împins spre un fotoliu de lângă şemineu.

M-am prăvălit în el.

— Unde ai dat de el? întrebă Mary Jerome.

Joe rânji cu gura până la urechi, părând a fi foarte mulţumit.

— Era în mină. L-am reperat în momentul în care ieşea din tunelul superior. A întins-o spre câmpie, dar am reuşit să punem mâna pe el.

— Era singur?

— Sigur că da.

— Atunci, de ce a luat-o spre câmpie?

Joe se încruntă şi-şi trecu mâna prin părul cârlionţat.

— Ce vrei să spui?

— Dacă ar fi vrut să scape, ar fi trebuit s-o ia spre autostradă, nu? făcu ea, pe o voce răbdătoare.

Joe se posomori brusc:

— Ia spune, ce naiba ai pus la cale? mormăi el. Ai fost sau nu singur?

— Nu, n-am fost singur, am fost cu o fată. S-a dus să anunţe poliţia.

Mary dădu din umeri resemnată.

— Joe, să ştii că eu mă spăl pe mâini. Nu faci decât tâmpenii!

— Fir-ar să fie! exclamă Joe, făcându-se stacojiu la figură. De unde dracu’ să ghicesc că a fost cu cineva?

— Bine, asta e, dar acum trebuie să descurcăm lucrurile.

Joe se strâmbă şi-mi aruncă o privire încărcată de ură:

— Cu alte cuvinte, trebuie să mă întorc la porcăria aia de mină. Poţi să ai grijă singură de el?

— Da, o să mă descurc eu. Hai, grăbeşte-te!

— Vrei să-ţi las pistolul meu?

Mary luă pistolul lui Joe, îl cântări în mână şi i se adresă:

— Hai, Joe, la drum!

Joe mă mai privi încă o dată şi mârâi printre dinţi:

— Să nu-ţi faci iluzii! Ştie să tragă şi n-o să aibă nevoie decât de o apăsare ca să te lichideze.

După care ieşi din cabană.

Am auzit cum, în timp ce cobora panta cu paşi grei, tufişurile din drumul său foşneau.

Îi trebuia pe puţin o jumătate de oră până să ajungă la mină. Iar, în timpul ăsta, speram ca Mifflin împreună cu oamenii lui să-şi fi ocupat locurile.

Mary Jerome se îndepărtă de şemineu şi se aşeză într-un fotoliu, în celălalt capăt al camerei. Îşi puse pistolul pe genunchi şi-şi sprijini capul de spătar.

M-am întrebat dacă nu merita să încerc să scap, însă, după câteva clipe de gândire, am ajuns la concluzia că nu m-aş fi ales decât cu un glonţ în cap.

— Nu te-am văzut de un car de ani, i-am spus. Tu ai anunţat-o pe Paula că sunt în mină, nu?

— Da. Şi, ca să fiu sinceră, nu ştiu de ce am făcut-o. Probabil că sunt o fire sentimentală.

Vocea ei avea o rezonanţă obosită.

— Cine-i Joe ăsta? Vreun prieten de-al tău?

— Nu, nici vorbă. Prieten e mult spus. (Şi-a ridicat capul şi m-a privit cu atenţie.) Arzi de nerăbdare să mă întrebi o grămadă de lucruri, nu-i aşa? Bine, dă-i drumul! întreabă-mă! M-am cam săturat să mă joc de-a hoţii şi vardiştii. O să renunţ. Credeam că mă pot descurca cu Joe, însă văd că n-a fost chip.

— Şi dacă am pleca amândoi?

A dat din cap în semn că nu:

— Nici vorbă. Lui Joe nu i-ar plăcea chestia asta şi nu am chef să stric relaţiile cu el. Mai aşteptăm, iar dacă nu o să se întoarcă, te las să pleci.

— Dar dacă o să se întoarcă? Ce-o să-mi facă?

A dat din umeri:

— N-o să-ţi facă nimic rău. Nu-i genul lui să facă rău oamenilor. O să te ţină aici, până o să poată pleca liniştit. Nu ai de ce să te temi. (Şi-a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre mine.) Aşa că destinde-te şi odihneşte-te... O să rămâi aici până o să se întoarcă Joe.

Nu eram câtuşi de puţin neliniştit, fiindcă eram sigur că Joe nu avea să se întoarcă.

— Dar spune-mi şi mie, care este rolul tău în toată afacerea asta?

A zâmbit amar:

— Tot n-ai ghicit? Sunt soţia lui Lee.

M-am aplecat în faţă şi am privit-o stupefiat:

— Eşti soţia lui Dedrick?

— Cum ţi-am spus.

— Păi, cum aşa, doar este căsătorit cu Serena Marshland!

— Am fost măritată cu el mai înainte să se căsătorească cu ea.

Şi-a aprins o ţigară şi a privit-o sumbru:

— Lui Lee nu i-a fost frică de bigamie.

— Cu alte cuvinte, căsătoria lui cu Serena nu este legală!

— Sigur că nu. Evident, Serena nu ştia nimic atunci când s-au căsătorit. Dar acum a aflat.

A zâmbit din nou, cu aceeaşi expresie amară.

— Tu i-ai spus?

— I-am spus tatălui ei.

— Atunci când v-aţi întâlnit la „Beach Hotel”, nu?

A ridicat din sprâncene şi m-a privit uimită:

— Ai descoperit şi asta? Bravo! Ei bine, da, în ziua aia i-am povestit toată tărăşenia. Aveam nevoie de bani. Nu mai aveam nici o leţcaie. Mi-a dat o mie de dolari ca să dispar.

— Mai uşurel, te rog. Ce-ar fi să începi cu începutul? Când te-ai căsătorit cu Dedrick?

— Păi, acum patru ani. Am uitat data exactă. Nu este o amintire prea frumoasă. Viaţa nu este deloc roz atunci când eşti măritată cu un individ ca Dedrick. L-am cunoscut la Paris şi m-am îndrăgostit de el. Toate femeile picau ca muştele în faţa lui. Mă şi întreb de ce naiba m-o fi ales tocmai pe mine! Era întotdeauna plin de bani şi nu muncea absolut deloc. Poate că banii m-au atras la el. În orice caz, mi-am meritat pedeapsa. (Şi-a aruncat mucul ţigării şi şi-a aprins alta.) Până la urmă, am descoperit că făcea contrabandă cu stupefiante între Statele Unite şi Paris. Joe lucra împreună cu el. În cele din urmă, Lee m-a determinat să intru şi eu în echipa lor. Nici nu-ţi poţi închipui ce minciuni poate îndruga când vrea să obţină ceva! Apoi, într-o zi, a cunoscut-o pe tipa aia, Serena Marshland. Pe moment, nu m-am prins absolut deloc. Lipsea cu săptămânile, însă eram convinsă că era ocupat cu transporturile lui. Apoi, într-o bună zi, a dispărut de tot. Ne-a lăsat pe Joe şi pe mine cu ochii-n soare. Joe a încercat să reia afacerea pe cont propriu, dar nu este făcut pentru aşa ceva. Era cât pe ce să fie prins şi abia a reuşit să scape din Franţa. Am ajuns aici şi am aflat de căsătoria lui cu Serena Marshland. M-am dus să-l caut pe

Barratt. Îl ştii?

— Chiar foarte bine.

— Este un ticălos, făcu ea, iar trăsăturile feţei i se înăspriră. A reuşit să mă ducă cu preşul, clasa-ntâi. Mi-a explicat că Lee se căsătorise cu Serena Marshland doar pentru a pune mâna pe banii ei şi că, de îndată ce-i reuşea planul, urma să se întoarcă la mine. Chiar mi-a cerut să fiu înţelegătoare şi să nu-i fac nici un rău lui Lee şi să-l las să-şi ducă planul la bun sfârşit. Iar eu, ca o proastă, am crezut tot ce mi-a spus. Trăsesem la hotelul „Chandos”. Am plecat de la Barratt, intenţionând să mă întorc la hotel, dar, pe drum, nişte indivizi au încercat să mă împuşte. Abia am scăpat cu viaţă. Mi-am dat seama că Barratt se hotărâse să scape de mine. M-am mutat la „Beach Hotel”.

Mi-a aruncat o privire şi m-a întrebat:

— Ei, cum îţi place povestea mea?

— Adevărul este că nu-mi prea place, i-am răspuns. Speram să aud altceva, dar, oricum, continuă.

— Ce sperai să auzi?

— O să-ţi spun mai târziu. Termină de povestit!

— Nu mai este mare lucru de spus. M-am gândit că, dacă aş fi reuşit să dau de Lee, aş fi ştiut eu să-l recuceresc. Am aflat că se instalase la „Ocean End”, aşa că m-am dus acolo. Dar am dat de tine. Mi-ai spus că, după toate aparenţele, Lee fusese răpit. Aşa este, nu?

— Da, numai că nu a fost adevărat. A simulat răpirea, ca să pună mâna pe jumătatea de milion de dolari a Serenei. E o sumă frumuşică. Ultima oară când am dat cu ochii de el, se afla la Barratt.

— Mda, am urmărit şi eu povestea asta prin ziare. Nu m-ar mira să fi şters putina. Păi, cam asta ar fi totul. Ştiam că Barratt îşi ascundea cea mai mare parte din marfa în mină. Joe şi cu mine ne-am asociat din nou. Aveam de gând să-i plătesc lui Barratt cu aceeaşi monedă. Însă Joe avea alte planuri. Îi intrase în cap să-i fure marfa lui Barratt şi să continue el afacerea. Numai

că eu mă cam săturasem de traficul cu stupefiante. Mai ales că Joe nu avea nici o şansă de reuşită. Nu era suficient de şmecher pentru genul ăsta de treabă. Aşa că m-am hotărât să mă retrag. Ca să nu mai vorbim de faptul că lui Joe începuseră să-i cam fugă ochii după mine. (S-a strâmbat.) E dificil pentru o femeie să stea sub acelaşi acoperiş împreună cu un bărbat. Mai devreme sau mai târziu, bărbatul respectiv devine plictisitor.

— Dar mai există şi unele femei care se acomodează cu situaţia asta, am remarcat eu zâmbind.

Brusc, în depărtare răsună o împuşcătură.

Ne-am ridicat amândoi dintr-un salt.

— Ce poate fi asta? întrebă Mary neliniştită.

Şi se repezi spre fereastră.

— S-ar putea ca poliţia să-l urmărească pe Joe, am presupus eu plin de speranţă. Însă, pentru a fi mai siguri, eu zic să stingem felinarul.

Am învârtit de rotiţa felinarului şi am făcut lumina mai mică. În aceeaşi clipă răsunară alte două împuşcături, de data asta mai aproape. Am desprins felinarul din cârlig şi am suflat în el.

— Sunt Joe şi Mac! exclamă Mary, deschizând uşa.

Fulgerul unei noi împuşcături lumină pentru o fracţiune de secundă întunericul nopţii. Din vale, îi răspunse un răpăit de arme, iar gloanţele se izbiră de acoperiş.

Joe şi Mac intrară val-vârtej, cu sufletul la gură, şi trântiră uşa în urma lor.

III

Au rămas câteva clipe nemişcaţi, cu spatele sprijinit de perete, răsuflând din greu şi fără să articuleze vreun cuvânt. Dinspre vale se auzeau rafale de arme automate, iar gloanţele muşcau din pereţii cabanei.

— Aduceţi carabinele! spuse în cele din urmă Joe. E Barratt!

Mary traversă încăperea clătinându-se. Am auzit-o cum a deschis un dulap, după care a revenit cu două carabine, pe care le-a dat lui Joe şi Mac.

— Eşti de partea noastră? mă întrebă ea, pe tonul calm al unei gazde care îţi oferă o ceaşcă de cafea.

— Mda. Dacă-i vorba de Barratt, atunci sunt de partea voastră.

S-a întors la dulap şi a mai adus alte două carabine şi un săculeţ cu muniţie.

— Joe, ce s-a întâmplat?

— Barratt şi oamenii lui au dat peste ai noştri. Sunt vreo zece sau doisprezece, comandaţi chiar de către Barratt. Probabil că a venit la mină să ia ceva marfă. A dat de camioanele noastre şi ne-a atacat.

— Ce să-ţi spun, ai lămurit-o la fix, mormăi Mac. Mai întâi că tu nu erai acolo când s-a întâmplat toată chestia asta. (S-a aşezat în genunchi în dreptul ferestrei, după care şi-a întors capul în direcţia lui Mary.) Au apărut în dreptul minei, iar noi ne aflam jos. Ne-au luat ca din oală. La început, ne-am adăpostit în spatele camioanelor. Atunci au ocolit mina şi ne-au căzut în spate. Până la urmă, doar eu am reuşit să scap. Mă făcusem una cu pământul şi aşteptam să fiu şi eu curăţat. Dar probabil că şi-au zis că dădusem ortul popii, aşa că au coborât să vadă care-i treaba. Harry şi George încă mai trăiau. Fuseseră grav răniţi, dar încă mai respirau. Barratt le-a tras la amândoi câte un glonţ în cap. În timp ce erau ocupaţi cu ceilalţi, am reuşit să scap ca prin urechile acului. M-am căţărat până-n vârful minei şi acolo am dat de Joe. Tâmpitul ăsta avea o ţigară înfiptă în gură. Puteau să-l vadă de la un kilometru. Nu l-au văzut, dar el tot nu s-a lăsat. I-am spus să se astâmpere şi să nu tragă, dar ce, am avut cu cine să mă înţeleg? Aşa că ne-au luat urma. Tot trăgeam speranţă că puteam scăpa, mai ales că era noapte. Numai că Joe se încăpăţâna să

tragă mereu, aşa că pentru ăia nu a fost nici o problemă să se ţină după noi. Până la urmă am ajuns cu chiu, cu vai la cabană. Tipii sunt chiar în spatele nostru şi, vă spun eu, treaba e destul de nasoală.

— Pe doi i-am lichidat eu, interveni Joe. Doar nu era să-i las pe ticăloşii ăia să mă alerge, fără ca măcar să le răspund cum se cuvine!

În timp ce discutau, am examinat valea care se întindea la picioarele mele. Nu prea oferea cine ştie ce adăpost. Atacatorii noştri erau descoperiţi doar dinspre flancul drept. Însă din clipa în care aveau să pună piciorul pe panta colinei, puteau să ajungă nestingheriţi până la uşa cabanei.

Mi-am sprijinit carabina de pervazul ferestrei şi am tras un foc în noapte. Imediat mi-au răspuns câteva împuşcături din fundul văii, dintre mărăcini. Gloanţele ricoşară de pereţii cabanei.

— Se află încă de cealaltă parte a câmpiei, am spus eu. Însă după ce o să reuşească să traverseze terenul descoperit, o să dăm de naiba.

— Peste câteva minute o să apară luna, interveni Mac. Când am ajuns aici, luna lumina chiar din spatele colinei, aşa că în curând o să-i vedem ca-n palmă.

Mi s-a părut că disting o oarecare agitaţie în vale. Am ochit şi am apăsat pe trăgaci. O umbră minusculă făcu un salt la adăpostul tufelor. Joe şi Mac traseră odată cu mine. Un strigăt slab ajunse până la urechile noastre şi, în acelaşi timp, alte rafale răpăiră. N-o fi fost cine ştie ce de capul celor doi tovarăşi ai mei de ocazie, însă de tras, trăgeau la marele fix.

— Unul mai puţin, rânji Joe satisfăcut.

Mi-am pus mâna pe braţul lui Mary, am tras-o spre mine şi i-am şoptit:

— În afară de uşa asta, se mai poate ieşi de aici şi prin altă parte?

A dat din cap în semn că nu.

— Dar pe acoperiş?

— Se poate urca acolo pe o scară, dar, din clipa în care ai ajuns sus, tot n-ai făcut mare scofală.

— Eşti sigură?

— Aproape sigură. S-ar putea coborî de pe acoperiş cu o frânghie, însă cred că este destul de greu.

— Aş vrea să arunc o privire. Ai vreo frânghie?

— Da, trebuie să fie una prin bucătărie.

Joe trase din nou.

— Păzea! strigă el. Se apropie!

Într-adevăr, acum se puteau distinge clar şase sau şapte siluete care urcau panta. Toţi trei am tras aproape imediat. Două siluete se prăbuşiră la pământ, în timp ce restul dispărură în spatele tufişurilor protectoare.

— Du-te şi adu-mi frânghia aia, i-am spus lui Mary. Şi apoi să deschizi chepengul de sus. S-ar putea să fim obligaţi s-o întindem de-aici în mare viteză.

— Ce naiba şuşotiţi acolo? făcu Joe bănuitor.

— Încerc să pregătesc o cale de scăpare, i-am răspuns. O să ieşim pe acoperiş.

— Ce să-ţi spun, o idee nemaipomenită! făcu el ironic. Dacă a apărut luna, or să te nimerească din prima.

— S-ar putea să nu avem de ales. (Am observat că primele raze apăruseră în spatele colinei.) Poftim, a răsărit luna!

S-au scurs trei minute. Valea era deja scăldată într-o lumină albă.

— Asta e, cel puţin şi ei sunt în aceeaşi situaţie ca şi noi, făcu Mac. Nu avem cum să-i ratăm! Ce crezi că pun la cale? N-au mai tras nici un foc de cinci minute!

— Eu sunt de părere că aşteaptă ca luna să se ridice şi să ne lumineze din plin, am presupus eu. Iar chestia asta o să se întâmple destul de repede. Hm, şi or să ne poată zări chiar şi prin ferestre.

— Gata, am găsit frânghia! strigă Mary din încăperea alăturată.

— Bine, eu o să urc pe acoperiş, le-am spus. Iar voi să fiţi cu ochii-n patru!

— Tu trebuie să fii cu ochii-n patru, replică Joe sarcastic. Şi să nu te bazezi pe mine că o să vin cu flori la mormântul tău.

Am trecut în camera alăturată. Mary avea în mână o lanternă. Văzându-mă, a îndreptat fasciculul de lumină către o scară care urca până în chepengul din tavan.

— Nu-i prea prudent ceea ce faci, spuse ea. Precis că or să te vadă.

Am strigat către ceilalţi doi:

— Trageţi câteva rafale să mă acoperiţi! Mă urc pe acoperiş!

— Călătorie sprâncenată! făcu Mac, bufnind în râs.

Şi amândoi deschiseră focul în direcţia văii. Am ciulit urechea, însă nu am auzit nici o rafală care să le răspundă.

— Mă întreb ce naiba or pune la cale, am spus eu, ca pentru mine. Mă rog, întâmplă-se ce s-o întâmpla! Să văd ce-o fi pe sus.

Am urcat scara şi am ridicat prudent chepengul. L-am dat la o parte şi am examinat acoperişul plat. Era inundat de lumină. Se vedea ca-n plină zi. Deasupra mea, se înălţa lanţul stâncos care mărginea vârful colinei. Era abrupt şi lipsit de locuri unde te-ai fi putut ascunde. Numai cineva care s-ar fi săturat definitiv de viaţă s-ar fi încumetat să-l escaladeze sărind de pe acoperiş, în clarul ăla de lună. Singura soluţie era să aştept ca luna să se înalţe şi ca versantul colinei să nu mai fie expus razelor sale. Însă se părea că nu ne mai puteam permite să aşteptăm aşa de mult.

Am coborât.

— Nu prea este în regulă, i-am dat eu raportul lui Mary. Frânghia asta n-o să ne ajute la nimic. E lumină ca-n plină zi. Peste vreo oră, s-ar putea să reuşim, dar, acum, nici nu poate fi vorba de aşa ceva.

— Peste o oră, o să dăm ortul popii, strigă vesel Joe, din camera alăturată.

— Ce-ar fi să faci o cafea? i-am propus eu lui Mary.

Cred că pentru o bucată de vreme, suntem blocaţi bine de tot. Cât timp o să faci cafeaua aia, eu o să stau de pază.

M-am întors în cealaltă cameră. Mac stătea cu ochii aţintiţi spre vale, cu o ţigară stinsă în colţul gurii. Joe stătea pe marginea unui scaun şi, protejat de tocul ferestrei, îşi mai înclina capul pentru a arunca o privire afară.

L-am întrebat pe Mac:

— Când te-ai întors la mină, n-ai dat cumva de o fată?

— Nu... De ce?

— Fiindcă, atunci când aţi dat cu ochii de mine, eram împreună cu ea. Am trimis-o să anunţe poliţia.

— Chestia asta n-o să ne ajute cine ştie ce, făcu Joe. Din vale nu se aud împuşcăturile de aici. Nu mă întreba de ce, dar e aşa cum îţi spun eu. Dacă n-or să trimită nişte poliţişti pe-aici, nici măcar n-or să-şi dea seama de încăierarea asta. Şi, la urma urmelor, am şi eu orgoliul meu. Nu ţin câtuşi de puţin să fiu scos din belea de nişte poliţişti.

— În situaţia în care mă aflu, fac ceva pe orgoliul meu, izbucni Mac în râs. Decât să cad în labele lui Barratt, prefer de o mie de ori să mă înhaţe un sticlete.

— Crezi că este riscant dacă îmi aprind o ţigară? mă întrebă Joe.

— Dacă vrei să fumezi, lungeşte-te pe jos! O să-ţi iau eu locul, i-am răspuns.

— Puişor, să ştii că-mi placi! făcu Joe. La urma urmelor, îmi pare bine că nu te-am curăţat.

— D-apoi mie! i-am răspuns eu.

S-a lungit la pământ şi şi-a aprins o ţigară.

— Cred că ticăloşii ăia s-au cam dezumflat, spuse Mac. S-ar putea să se fi şi cărat.

— N-ai decât să vezi, îl sfătui Mac. Eu pariez că pun ceva la cale.

— Aşa cred şi eu. Cât timp valea este luminată de lună, băieţii stau la cutie, dar, cum n-o să mai fie lumină,

or să încerce să atace.

Mary intră cu cafeaua. Joe îşi scoase din buzunar o sticluţă plată şi-şi turnă câteva picături în ceaşca lui.

— Mai vrea careva rom? întrebă el, agitându-şi sticluţa.

Mac îşi turnă şi el, după care îmi întinse şi mie sticluţa, însă l-am refuzat dând din cap.

— Prefer să-l beau aşa, fără să fie amestecat cu cafea.

— Te întrebi cum o să scăpăm de aici, nu? făcu Joe, sorbind zgomotos din ceaşca lui de cafea.

— Da, şi ce-i cu asta?

— Joe, tacă-ţi gura! se răsti Mac. Tot timpul cauţi numai gâlceavă. Iar dacă o să dai în primire, să ştii că nimeni n-o să te regrete.

— Minţi! îl contrazise acesta vehement. O să mă regrete bătrâna mea mamă. (S-a ridicat şi şi-a mai turnat cafea.) Şi, dacă vrei să ştii, o să mă mai regrete şi o grămadă de puicuţe.

O rafală lătră în noapte, reverberându-se îndelung. În depărtare, un tufiş se lumină scurt, în timp ce automatul Thomson îşi scuipa cântecul său de moarte.

Am urlat:

— Pe burtă, toată lumea!

Şi m-am azvârlit imediat la pământ.

Joe făcu doi paşi ezitanţi spre uşă, se răsuci încet spre călcâie şi se prăbuşi la podea.

Nimeni n-a mişcat. Automatul Thomson continua să latre. Gloanţele sparseră ferestrele, fluierând pe deasupra noastră, şi muşcară din lemnul uşii şi din peretele din faţă. Apoi, se lăsă liniştea.

I-am spus lui Mac:

— Fii atent!

Şi am început să mă târăsc spre Joe. Primise rafala drept în piept.

— A murit? întrebă Mary.

Vocea îi tremura şi mi-am da seama că era foarte emoţionată.

— Mda...

— Bine, atunci, sper să pot scăpa de-aici, ca să-i dau vestea asta mamei lui, făcu Mac, rânjind. Pariez că o să sară în sus de bucurie. Niciodată nu l-a suferit pe ticălosul ăsta.

— Nu vă arătaţi prin dreptul ferestrei şi staţi în continuare culcaţi, i-am sfătuit eu.

M-am târât spre Mary, care stătea ghemuită sub una dintre ferestre.

— Şi eu care credeam că nemernicul ăsta are vreo idee ca lumea în căpăţâna aia, adăugă Mac.

Automatul începu să răpăie din nou. Gloanţele traversară încăperea.

— Păzea! Vin! urlă Mac.

Am zărit nişte umbre care se mişcau, scăldate de razele lunii. Se deplasau în zig-zag, făcându-mi dificilă luarea liniei de ochire. Totuşi, Mac reuşi să doboare pe unul dintre atacatori, însă ceilalţi cinci reuşiră să ajungă la picioarele colinei şi să dispară printre tufişuri.

— Se îngroaşă gluma, am spus eu, aruncându-mă într-o parte, pentru a mă feri de aşchiile de lemn care săriseră din tocul ferestrei. Acum, dacă au reuşit să ajungă acolo, pot să vină până în dreptul uşii fără să fie văzuţi!

— În orice caz, n-or să apuce să intre vii, făcu Mac. Unde-i romul lui Joe? Nu mi-ar strica o gură.

S-a târât în patru labe până la corpul neînsufleţit al lui Joe, l-a întors pe burtă şi i-a scos din buzunarul de la spate al pantalonilor sticluţa cu rom.

Automatul încetase să mai tragă. Am profitat de momentele de pauză şi am ochit cu grijă, după care am tras trei focuri de armă în direcţia tufişului în spatele căruia presupuneam că se află proprietarul lui.

Am zărit imediat o agitaţie subită. Un individ făcu un salt din tufiş, având arma în mână, după care se prăvăli la pământ.

— Nota zece! exclamă Mac, care-şi reluase postul

lângă fereastră. Acum, dacă vreuna dintre jigodiile alea o să încerce să pună mâna pe automat, o să trebuiască să-şi arate mutra la lumină.

Atacatorii reluară tirul. Gloanţele începură să treacă prin uşă.

— Au ajuns la doi paşi de noi, i-am şoptit lui Mary la ureche. Du-te în camera cealaltă!

— De ce?

Mi-a aruncat o privire întrebătoare. Pe figura ei palidă, ochii îi păreau mai mari decât în realitate.

— Du-te! am repetat eu.

A făcut cum i-am spus, târându-se în patru labe.

L-am întrebat apoi pe Mac:

— Ai cumva vreun pistol?

A dat afirmativ din cap.

— Şi Joe are unul, a adăugat el.

M-am târât până la Joe, i-am luat pistolul de la cureaua pantalonilor, după care m-am târât până la Mac.

— Ascultă, eu o să mă caţăr pe acoperiş. Şi, imediat ce o să mă auzi că încep să trag, să deschizi uşa. Cu puţină baftă, s-ar putea să scapi neobservat, iar atunci când or să te vadă, va fi prea târziu. Trebuie să ocheşti bine şi să tragi iute. Nu uita, sunt încă cinci!

— Ascultă-mă pe mine, abia o să pui piciorul pe acoperiş, că or să te şi doboare!

— Totuşi, o să încerc.

O voce de afară strigă la noi:

— Ieşiţi de acolo sau venim noi să vă scoatem!?

Am traversat încăperea de-a buşii ea şi am trecut în camera alăturată. Mary mă aştepta. I-am explicat:

— O să urc pe acoperiş. Indivizii sunt chiar în faţa cabanei, aşa că s-ar putea să-i iau prin surprindere. Rămâi acolo şi fii atentă! E posibil să iasă scântei.

Am ridicat chepengul fără să fac nici un pic de zgomot şi am ciulit urechea. După care m-am înălţat încet. Capul şi umerii mi-au trecut de nivelul acoperişului. N-am observat nici o mişcare. M-am întrebat dacă

supravieţuitorii din bandă avuseseră ideea să-l supravegheze. Speram să nu le fi trecut aşa ceva prin cap. Am pus piciorul pe acoperişul inundat de razele lunii, simţind cum inima îmi bătea să-mi spargă pieptul, dar am continuat să avansez. Am reuşit să mă lungesc, după care am început să mă târăsc încet, fără zgomot, pândind primul foc de armă.

Traversarea acoperişului mi s-a părut că durează o veşnicie. Apropiindu-mă de margine, mi-am încetinit şi mai mult deplasarea. Înaintam efectiv centimetru cu centimetru.

Brusc, au izbucnit câteva împuşcături, însă nu eu eram cel vizat, ci cabana. Profitând de zgomot, am reuşit să ajung până la marginea acoperişului, după care am privit panta colinei care se întindea sub mine. Terenul accidentat era acoperit cu arbuşti şi cu tufe de mărăcini. Câteva clipe, nu am observat nici o mişcare. Apoi, am reperat un individ adăpostit în spatele unei stânci, la vreo cinci sau şase metri de cabană. Am continuat să cercetez terenul, ţinându-mi răsuflarea. Până la urmă, i-am descoperit şi pe ceilalţi atacatori, dispuşi în semicerc în faţa cabanei. După felul în care se ascundeau în spatele stâncilor şi tufelor, păreau hotărâţi să se expună cât mai puţin posibil. Am estimat că aş fi putut nimeri doi dintre ei, însă, dacă Mac nu ar fi reuşit să se descurce pe partea lui, ceilalţi trei ar fi avut tot timpul să mă cureţe. Aşa că mi-am spus că cel mai înţelept lucru pe care l-aş fi putut face era să-i comunic lui Mac poziţia duşmanilor, mai înainte de a deschide focul asupra lor.

Am început să mă târăsc prudent înapoi, însă unul dintre atacatori îşi ridică privirile spre mine şi mă descoperi. A scos un strigăt şi a tras. Am simţit pe lângă obraz suflul glonţului. Am apăsat rapid pe trăgaci, şi individul s-a prăbuşit instantaneu. Mi-am îndreptat arma spre vecinul lui care se ridicase dintr-un salt, dar abia am avut timp să mă retrag, că au şi zburat aşchii din streaşina deasupra căreia mă aplecasem cu câteva clipe

înainte.

Îndoit de mijloc, am ajuns în câteva salturi la chepeng. Cei de afară reluară tirul cu furie. În timp ce-mi lăsam corpul să alunece prin deschizătură, gloanţele fluierau pe deasupra capului meu.

De bine, de rău, am reuşit în cele din urmă să cobor scara.

— Eşti rănit? mă întrebă Mary, cu o voce din care răzbătea îngrijorarea.

— Nu.

Fără să mă opresc, m-am repezit în cealaltă cameră. Din pragul uşii, Mac trăgea în noapte ca un adevărat erou de western.

În momentul în care am ajuns în dreptul lui, a încetat să mai tragă şi s-a retras în dreptul peretelui.

— Gata, prietene, i-am curăţat! mă anunţă el satisfăcut. Pe toţi cinci! Fir-ar ei să fie de ticăloşi! Ce zici de ideea asta a mea, s-o întindem la iuţeală, cât timp ceilalţi încă sunt departe?

Mary se apropie şi ea.

— Să-i dăm drumul, l-am aprobat eu. Nu trebuie să scăpăm ocazia asta. Tu o să ieşi primul, apoi Mary şi la urmă eu.

Mac dădu din cap.

— Aşa o să facem!

Făcu un salt, trecu pragul cabanei şi dispăru în noapte.

IV

Stăteam ascunşi în nişte tufişuri dese, la oarecare distanţă de cabană, scrutând prin întunericul nopţii spre poalele văii. N-am descoperit nici un semn de viaţă. Şi nici pe flancul colinei din faţa noastră. Nu se mai auzeau nici o împuşcătură şi nici o voce.

Mac stătea adus de umeri şi-şi freca obrajii. Aerul

nopţii era răcoros, iar briza care bătea dinspre colină era destul de tăioasă.

— Pare să se fi liniştit, şopti Mac.

— Mda. (I-am luat din mână sticluţa cu rom pe jumătate plină şi i-am întins-o lui Mary.) Bea o înghiţitură, că Mac o s-o golească.

A dat din cap că nu voia.

— Nu, mulţumesc, e-n regulă.

Am luat o gură din acel lichid care făcea să-ţi ia foc gâtul. Nu era de cine ştie ce calitate, dar, oricum, te proteja de frig.

— În fond, am spus eu, cred că am putea s-o luăm din loc, decât să stăm aici şi să îngheţăm. Dacă ceilalţi n-au de gând să vină, nu văd de ce noi n-am pleca.

— Crezi să s-or fi întors la mină? întrebă Mary.

— Tot ce se poate. Putem merge şi noi într-acolo, să vedem cum stau lucrurile. Barratt s-o fi hotărât să se întoarcă şi să-şi recupereze marfa, decât să-şi piardă toţi oamenii pe-aici. Iar dacă totul a mers bine, s-ar putea ca poliţia să fie acolo, gata să-i primească cu braţele deschise.

— Doar dacă n-or fi pus mâna pe tipa ta, făcu Mac, ridicându-se.

— O să vedem când vom ajunge.

Am luat-o în frunte cu un pas vioi, mergând pe cât posibil la adăpostul copacilor.

La poalele colinei, ne-am oprit şi am examinat terenul din faţa noastră. Clarul de lună lumina întreaga întindere a câmpiei nisipoase, iar cea mai mică mişcare era vizibilă de la cel puţin un kilometru.

— Dacă ăia au rămas undeva, pe colina asta, or să ne împuşte ca pe nişte iepuraşi, mormăi Mac. Ce facem, riscăm?

— Eu da. Voi doi rămâneţi aici. Iar dacă n-o să mi se întâmple nimic, veniţi după mine.

— Pe cuvântul meu, uite, asta înseamnă să iei taurul de coarne! făcu Mac, trântindu-mi o palmă în spate.

Mary interveni cu vocea ei gravă şi calmă:

— Eu nu cred că a mai rămas nimeni acolo, pe colină. Cred că s-au întors cu toţii în mină.

Cât timp am coborât cărăruia care ducea spre câmpie, m-am rugat în sinea mea să aibă dreptate. După ce, în cele din urmă, am reuşit să pun piciorul pe terenul nisipos, am început să alerg în zig-zag, cu corpul plecat, înaintând în salturi. Nu s-a întâmplat nimic. Am parcurs aşa vreo două sute de metri, după care am privit în urmă. Mac şi Mary porniseră după mine. M-am oprit şi i-am aşteptat, timp în care mi-am tras sufletul.

— Sunt la mină, le-am spus eu, după ce mi s-au alăturat. Când o să ajungem acolo, o să ne despărţim.

Am început să alergăm printre dune, în direcţia minei. Din când în când, ne mai opream să ne odihnim, însă îi zoream pe ceilalţi doi să reluăm drumul, fiind îngrijorat din pricina Paulei. O fi reuşit să scape? Liniştea dinspre mină mă cam punea pe gânduri. Dacă Mifflin ar fi ajuns, ar fi trebuit să se audă zgomote specifice unei lupte.

Peste câtva timp, am zărit vârful minei. Le-am făcut celorlalţi semn să se apropie de mine.

— Cel mai bine ar fi să ne continuăm drumul căţărându-ne, le-am spus eu. Probabil că Barratt a lăsat pe cineva de pază, aşa că, dacă tot am ajuns până aici, ar fi o prostie să le dăm de bănuit. Eu cu Mac o s-o luăm înainte, iar tu, Mary, o să rămâi în urmă.

Ne-am reluat înaintarea încet, în linişte, profitând de cea mai mică denivelare a terenului.

Brusc, Mac îmi arătă ceva cu degetul. Am reuşit să disting o siluetă care se profila la orizont. Individul stătea ghemuit printre tufişuri şi se părea că priveşte în direcţia noastră.

— Mă ocup eu de el, îmi şopti Mac la ureche.

I-am făcut un semn că eram de acord, după care l-am urmărit din priviri. A început să se caţere înspre individul care făcea de pază, descriind un cerc larg. Mary apăru lângă mine şi se întinse pe nisip. Şi ea văzuse silueta

profilată în depărtare.

Am aşteptat. Nu se auzea nici un zgomot. Am început să mă întreb ce oare plănuise Mac.

Brusc, santinela se ridică pe jumătate. O tuse răguşită îi scutură corpul, după care căzu cu faţa la pământ.

Din spatele ei apăru Mac. Ne-a făcut câteva semne, agitându-şi mâna, după care a dispărut în spatele colinei. Am început să urc cu Mary în direcţia lui.

— Nici măcar nu şi-a dat seama ce anume i s-a întâmplat, şopti Mac în clipa în care ne întâlnirăm cu el. Chestia asta a început să mă amuze...

Ne-am strecurat până la marginea platoului şi am aruncat o privire în râpă.

În lumina dată de farurile celor două camioane, se desfăşura o activitate intensă. Câţiva indivizi încărcau lăzi într-un camion, în timp ce alţii ieşeau cu lăzile din tunelul minei. Unul dintre camioane era deja plin, iar celălalt pe jumătate.

La intrarea tunelului l-am recunoscut pe Barratt, care gesticula şi zbiera la cei din jur, încercând să-i grăbească.

Mâna lui Mac se ridică, iar ţeava pistolului său se îndreptă spre pieptul lui Barratt. L-am apucat instantaneu de încheietura mâinii.

— Nu! Precis că prietena mea se află acolo! Probabil că au prins-o. Mă duc după ea. Dacă cumva or să mă dibuie, atunci poţi să tragi. Şi încearcă să-l nimereşti pe Barratt din prima.

A dat din cap în semn că a înţeles.

Am început lunga şi periculoasa coborâre către fundul minei. Aproape la fiecare pas mi se rostogolea de sub tălpi câte o piatră, însă oamenii lui Barratt erau prea ocupaţi cu munca lor ca să acorde vreo atenţie zgomotelor pe care le făceam.

Mi-am continuat drumul numai prin porţiuni întunecate, până când am ajuns la piciorul falezei. Terenul era acoperit cu tufe de mărăcini, aşa că puteam

înainta fără zgomot şi în siguranţă spre cele două camioane.

L-am auzit cât se poate de clar pe Barratt cum îşi înjura oamenii să se grăbească cu încărcatul. Am ajuns în dreptul camionului care era deja încărcat. M-am strecurat până la cabina şoferului şi am aruncat o privire înăuntru.

Paula era acolo, cu un căluş la gură, având mâinile şi picioarele legate. Am deschis încet portiera şi am urcat lângă ea.

Era palidă şi cam speriată, dar, cum i-am dat la o parte căluşul, mi-a zâmbit.

— Îmi pare bine că te văd, mi-a spus ea cu o voce încă răguşită.

— Înseamnă că suntem doi care ne bucurăm de revederea asta! (I-am desfăcut frânghia care-i ţinea încheieturile mâinilor legate.) Ce s-a întâmplat? Ai nimerit chiar peste ei, nu?

A dat din cap, frecându-şi mâinile şi picioarele.

— Barratt îşi închipuie că eşti în continuare în fundul minei, îmi explică ea. Nici nu-i trece prin cap că am fost împreună. E convins că mă aflam aici pentru a căuta intrarea în galerie. Cum termină cu încărcatul, are de gând să mă ducă în galeria aia şi să mă lase acolo.

— Ei bine, în cazul ăsta îşi face iluzii. Hai, o să încercăm să ajungem în vârful minei. Am nişte prieteni acolo, care ne aşteaptă.

Am luat-o încet prin spatele camionului, după care am început să urcăm prudent faleza.

Eram deja pe la jumătatea drumului, când un urlet ne-a făcut să încremenim locului. Pe celălalt versant, cam la înălţimea la care ne aflam noi, Barratt stătea în dreptul intrării în mină, luminată vag de farurile camioanelor. Arăta spre noi, făcând gesturi nerăbdătoare cu mâna stângă, în timp ce dreapta îi dispăru sub haină şi reapăru cu un pistol.

Însă, mai înainte de a trage, o rafală de armă

automată rupse liniştea nopţii. Am trântit-o pe Paula la pământ şi m-am aruncat şi eu alături de ea, ascunzându-mi faţa în pietrişul de pe pantă. Alte două detunături răsunară, tot pe deasupra capetelor noastre. După care nu se mai auzi nici un foc de armă. Însă dinspre fundul râpei, se propagă spre noi o hărmălaie cumplită. Voci din care răzbătea panica, bufnituri ale lăzilor aruncate la pământ şi zgomote de paşi în alergare. M-am agăţat de o tufă, mi-am ridicat capul cu grijă şi am privit pe deasupra umărului.

Oamenii lui Barratt fugeau care încotro pe cărarea care ducea spre intrarea în tunel, abandonându-şi lăzile ce se loveau de pereţii râpei. Una dintre ele se deschise şi un val de ţigări se revărsă în afară. Deja, motorul unuia dintre camioane pornise. Se salva care putea. Corpul lui Barratt bloca intrarea în mină, iar cei care se repezeau într-acolo săreau peste el, îmbrâncindu-se unii pe alţii. Alte câteva corpuri fără viaţă zăceau la marginea cărării. Hotărât lucru, Mac era un trăgător de elită.

— Hai, Paula, să profităm de panica asta! Dacă-şi recapătă cumva sângele rece şi-şi amintesc de noi, am încurcat-o definitiv!

Picioarele ne alunecau, iar degetele ni se agăţau cu disperare de cea mai firavă rămurică, de fiecare colţ de stâncă. Am reuşit să înaintăm un metru, după care încă unul. Deja, deasupra capetelor noastre se vedea marginea falezei, încoronată cu tufe de mărăcini. Eram salvaţi.

CAPITOLUL VIII

I

Era miezul nopţii când am intrat împreună cu Mary Jerome, Paula şi cu Francon în biroul lui Brandon.

Mifflin, cu figura lui congestionată şi gânditoare, încheia cortegiul.

Brandon, care stătea la biroul său, ne-a aruncat o privire ucigătoare. Era îmbrăcat mai puţin îngrijit ca de obicei, întrucât Mifflin îl sculase din somn pentru a-mi asculta povestea.

— Hai, aşezaţi-vă, mormăi Brandon, arătându-ne scaunele dispuse în cerc în faţa biroului său. (Se întoarse spre Mifflin şi-l privi cu ochi veninoşi.) Ia zi, pe ce ai pus mâna?

— Pe două camioane pline cu marijuana şi pe patru cadavre, răspunse acesta. Barratt e mort. Am mai arestat şi câţiva membri din bandă care au mărturisit totul. Însă Malloy a fost cel care a condus ancheta asta. Vreţi să vă povestească toată afacerea, de-a fir-a-păr?

Brandon s-a uitat la mine răuvoitor, a tras un sertar al biroului şi a scos din el o cutie cu trabucuri. A ales unul dintre ele şi, neglijând să ne dea şi nouă cutia, s-a instalat confortabil în fotoliu.

— Doar de asta se află aici, făcu el.

După care îşi întinse degetul butucănos spre Mary şi întrebă:

— Cine este?

Am răspuns în locul ei:

— Este soţia lui Lee Dedrick.

A tresărit şi şi-a întors privirile spre mine:

— Ce tot spui acolo?

— Da, este soţia lui Lee Dedrick.

— E adevărat? i se adresă el lui Mary Jerome.

— Absolut adevărat, răspunse ea rece.

— Şi când v-aţi căsătorit?

— Acum patru ani.

Brandon şi-a pus trabucul pe birou, iar degetele lui cu manichiura îngrijită au încercat să-i desfacă foiţa de celofan.

— Vrei să spui că poate fi acuzat de bigamie, întrucât s-a căsătorit şi cu Serena Marshland?

Avea o voce gâtuită.

— Chiar aşa, i-am răspuns eu, satisfăcut de efectul surprizei. Vreţi să încep cu începutul sau preferaţi să mă întrebaţi?

A apucat trabucul şi i-a străpuns nerăbdător foiţa cu un chibrit.

— Doamna Dedrick... ăă... Serena Marshland este la curent cu chestia asta?

— Da.

Colţurile gurii i s-au lăsat. A dat din umeri şi a făcut un gest nedefinit din mână.

— Bine, dă-i drumul, dar să ştii că nu sunt obligat să te cred pe cuvânt.

— Cea mai mare parte dintre lucrurile pe care vi le voi relata le-am reconstituit numai pe bază de deducţii, am început eu, trăgându-mă mai în faţă pe marginea scaunului. Aşa că o să existe anumite fapte pe care nu am cum să le dovedesc. Cu toate astea, putem stabili chiar de pe acum că Barratt conducea o bandă internaţională de traficanţi de stupefiante. Lee Dedrick şi Lute Ferris erau locotenenţii lui. Dedrick aproviziona Parisul, în timp ce Ferris aducea marfa din Mexic. Toate astea se pot verifica. Ştim de asemenea că Dedrick se căsătorise cu tânăra aici de faţă (şi am arătat spre Mary Jerome), care ignora complet îndeletnicirile lui Dedrick. A părăsit-o şi s-a căsătorit cu Serena Marshland, după care au plecat împreună la New York. Dedrick nu avea alt scop decât să se apropie de averea Serenei. În ceea ce priveşte restul, nu pot decât să presupun că Souki a

descoperit adevărata identitate a lui Dedrick. Se prea poate să fi încercat să-l şantajeze. Vă repet că nu ştiu nimic precis, însă cu siguranţă că Dedrick s-a îngrozit la gândul că toate planurile îi pot fi date peste cap, aşa că l-a ucis pe Souki.

Atunci i-a venit ideea cu răpirea, ceea ce i-a permis să camufleze moartea lui Souki şi să stoarcă de la Serena o sumă uriaşă. Totul i-a mers ca pe roate. Nimeni nu l-a bănuit că l-a omorât pe Souki şi nimeni nu s-a îndoit de autenticitatea răpirii. Iar Barratt l-a luat sub aripa lui. L-a ascuns în apartamentul în care locuia şi şi-a asumat sarcina de a lua recompensa şi de a-l compromite pe Perelli. De altminteri, era foarte uşor, întrucât apartamentul lui Perelli se afla chiar în faţa aceluia în care locuia el, iar Barratt era un duşman declarat al lui Perelli. I-a plasat în apartament undiţa, o parte din banii de răscumpărare şi un pistol, după care a anunţat poliţia. Voi aţi aterizat acolo şi l-aţi arestat pe Perelli.

Brandon se uită chiorâş la Mifflin şi scoase un mormăit.

— Ştii ce cred eu din tot ce mi-ai spus? făcu el, întorcându-şi privirile spre mine şi dând cu pumnul în birou. Că nu este altceva decât o poveste de adormit copiii, în care recunosc semnătura drăgălaşului Malloy. Într-un cuvânt, nu faci altceva decât să încerci să-l scoţi pe Perelli din rahatul în care s-a băgat. Iar pentru asta, mi-ai îndrugat verzi şi uscate, numai că eu tot nu văd de ce naiba Perelli ăsta n-a putut să-l răpească pe Dedrick. Poţi să-mi spui ceva pe tema asta?

— O recepţioneră, pe nume Gracie Lehmann, care lucra în imobilul în care locuieşte Barratt, l-a văzut pe acesta intrând cu undiţa. A încercat să-l şantajeze, numai că Dedrick a asasinat-o în locuinţa ei.

Brandon tuşi ironic.

— Cine spui că a asasinat-o?

— Dedrick, individul îmbrăcat în costum ruginiu. Cel care a fost văzut împreună cu Gracie Lehmann de către Joy Dreadon.

— Mda, ceea ce spui tu e foarte nostim, numai că nu ţine figura. Gracie asta s-a sinucis. Iar martorul tău nu este altceva decât o prostituată. Crezi că se poate avea încredere în declaraţia ei? De altfel, Malloy, nici unul dintre martorii tăi nu face doi bani.

Am dat din umeri.

— Şi de unde ştii, mă rog, că individul în costum ruginiu este totuna cu Lee Dedrick?

— I-am recunoscut vocea. Dacă vă amintiţi, mi-a telefonat în seara în care şi-a organizat propria-i răpire. Are o voce care nu se uită cu una-cu două.

— Povesteşte tu asta în faţa juraţilor, şi o să vezi singur ce o să se întâmple, făcu Brandon sarcastic. În fond, tot ceea ce ai descoperit până acum nu este altceva decât că Barratt a fost capul unei bande de traficanţi de stupefiante. Cu asta, da, sunt de acord. Numai că asta-i tot. Celelalte deducţii ale tale nu sunt decât nişte fantezii.

După ce am ieşit din biroul lui, ne-am uitat consternaţi unii la alţii.

— Păi, cam aşa este, spuse în cele din urmă Francon. Vic, să ştii că individul are dreptate. Nu zic nu, versiunea ta este seducătoare, însă în faţa juraţilor nu face două parale. Trebuie să dăm de urma lui Dedrick.

Mifflin ne ajunse din urmă pe culoar.

— Hai, circulaţi! mormăi el. Ce, n-aveţi unde dormi?

L-am întrebat:

— Îl mai căutaţi pe Dedrick?

— Îl căutăm pe individul în costum ruginiu, răspunse prudent Mifflin. De când s-a întâmplat ca Gracie Lehmann să fie asasinată, ne-am continuat ancheta în legătură cu el. Şi nu te lăsa impresionat de ceea ce ţi-a spus Brandon. Ştie că a fost omorâtă, însă se dă neştiutor, ca să afle adevărul!

— Bine, dar, dacă zici că-l căutaţi pe Dedrick, cum se face că până acum nu aţi dat de el?

Figura lui Mifflin se coloră într-o nuanţă stacojie:

— Dacă este posibil să-l găsim, atunci fii sigur că o să-l găsim, spuse el. Şi, până atunci, abţine-te să mai faci remarci insinuante. Să fii sigur că nu s-a ascuns în oraş, fiindcă altminteri l-am fi descoperit.

— Doar dacă nu s-o fi îngropat pe undeva. Ce, aţi scotocit peste tot? Doar aşa aţi fi putut şti că nu se află în oraş.

Francon avea aerul că se plictiseşte cumplit.

— Eu cred că mă duc să mă culc, făcu el. Mâine am o zi încărcată. Cât despre afacerea voastră, vă amintesc că peste o săptămână o să înceapă procesul, iar peste două zile o să vă prezint demisia mea din cazul ăsta. Nu intenţionez câtuşi de puţin să mă prezint în faţa juraţilor cu mâinile goale. Vic, să nu zici că nu te-am prevenit şi că te-am luat pe neaşteptate, da?

După care a plecat, fără să-mi dea nici măcar timp să protestez.

Paula, Mary şi cu mine am coborât în stradă, deprimaţi şi frânţi de oboseală.

— S-o iau pe doamna Dedrick la mine? mă întrebă Paula.

— Mda, e o idee bună. Ne vedem mâine dimineaţă, la birou. Poate că până atunci o să-mi vină vreo inspiraţie.

Am făcut cu mâna unui taxi, m-am despărţit de ele şi, după ce au plecat, m-am întors la Buick-ul meu. Mifflin m-a ajuns din urmă.

— Vic, îmi pare rău, dar în situaţia în care suntem nu am putut face mare lucru. Înţelege-mă.

— Ştiu. (M-am sprijinit de maşină şi mi-am aprins o ţigară.) După părerea ta, Dedrick a plecat din oraş sau nu?

Mifflin a dat din umeri.

— Habar n-am. Au fost supravegheate şoselele, aeroporturile şi gările. Dacă a reuşit să scape, înseamnă că a fost băftos. După părerea mea, nu există decât două posibilităţi. Ori a reuşit să se strecoare prin filajul nostru, ori şi-a găsit o ascunzătoare unde nimeni nu se gândeşte

să-l caute.

O idee subită mi-a traversat mintea:

— Da, s-ar putea să ai dreptate. Eu cred că şansele de a se afla încă în oraş sunt foarte mari. Tim, te rog să mai aştepţi. Cred că mi-a venit o idee bună. Nu te băga încă în pat. Poate că o să-ţi telefonez. O să te găsesc acasă?

— Normal, da’ unde crezi că mă duc? îmi răspunse Mifflin. La ce te-ai gândit? Unde crezi că s-ar putea ascunde?

Am urcat în Buick şi am pornit motorul.

— Se află în locul unde nu v-ar fi dat niciodată prin cap să-l căutaţi, i-am răspuns eu, scoţându-mi capul pe geam. Bătrâne, Dedrick se află la „Ocean End”!

Am pornit din loc, demarând în trombă, fără să mai am timp să-i aud protestele.

II

În momentul în care am intrat pe aleea care ducea spre „Ocean End”, am stins farurile şi am lăsat aprinse doar luminile de poziţie.

După părerea mea, acel loc constituia ascunzătoarea ideală, deşi, în aparenţă, era cea mai puţin probabilă.

Dacă era adevărat că Marshland plecase în Europa şi-şi lăsase fiica singură, însemna că Dedrick nu întâmpinase nici o greutate în a o convinge să-l adăpostească, inventând un motiv oarecare pentru a-şi justifica întoarcerea.

Bineînţeles, nu era decât o idee, însă, deşi eram foarte obosit, simţeam că nu-mi puteam găsi odihna decât după ce aveam să lămuresc misterul ăsta. Am oprit maşina pe la jumătatea drumului. Mi-am spus că ar fi fost mult mai prudent să fac restul drumului pe jos, aşa că am început să merg, dar fără prea mult entuziasm.

Porţile mari de fier erau închise. Mi-am amintit că

exista un sistem destul de complicat de alarmă care proteja proprietatea. Aşa că am luat-o de-a lungul zidului, până am dat de nişte tufe de iederă.

M-am căţărat până pe creasta zidului, după care am examinat grădina care se întindea la picioarele mele, scăldată de razele de lună. Mulţumit de rezultatul inspecţiei mele, am sărit de pe zid şi m-am apropiat de terasă. Parterul era cufundat în întuneric, însă o fereastră de la etaj decupa un dreptunghi luminos în bezna nopţii. Mi s-a părut destul de uşor să mă caţăr până acolo, întrucât în faţa ferestrei se afla un balcon. M-am urcat pe balustrada terasei şi mi-am prins mâinile de marginea de jos a balconului.

După ce mi-am desprins picioarele de pe balustradă, m-am tras în mâini, mi-am proptit piciorul de marginea balconului şi am aruncat o privire prin fereastră.

Nici nu mi-am putut închipui că o să am parte de un asemenea noroc. Individul în costum ruginiu stătea întins pe un pat, cu un pahar de whisky într-o mână şi cu o revistă în cealaltă.

Între buzele lui subţiri se consuma o ţigară. Tipul părea foarte absorbit de lectura sa.

M-am hotărât să nu-l înfrunt de unul singur. Cu părere de rău, am coborât de pe balcon.

Am încercat să-mi amintesc dacă exista vreo cabină telefonică în apropiere de „Ocean End”, însă nu am reuşit. Cu toate astea, nu aveam de gând să-mi las prada nesupravegheată. Dacă Dedrick ar fi dormit, poate că aş fi încercat, dar, întrucât era treaz, s-ar fi putut să plece în orice moment.

Mi-am amintit de telefonul care se găsea în holul de la intrare. Însă nu prea aveam chef să pătrund în casă prin efracţie.

Aşa că am început să ocolesc clădirea, în speranţa că aş fi dat de o fereastră deschisă. Hotărât lucru, în noaptea asta aveam baftă cu carul. La una dintre ferestrele din spate cremonul fusese uitat deschis. Am

împins fereastra, m-am aplecat în beznă şi am ciulit urechea. Nu am auzit nici un zgomot.

Mi-am scos din buzunarul de la spate al pantalonilor lanterna Paulei. Bateria era aproape consumată, totuşi lumina ei palidă m-a ajutat să mă orientez. Fereastra dădea în culoarul care ducea spre holul de la intrare.

Am încălecat foarte prudent pervazul ferestrei, m-am strecurat în interior şi, cu paşi de pisică, m-am îndreptat spre hol.

Interiorul casei era cufundat într-o linişte ca de mormânt. Am rămas o clipă nemişcat, cu urechile ciulite, după care am intrat în hol şi am tras încet uşa în urma mea.

Telefonul se afla pe o măsuţă, în apropierea unei canapele. M-am aşezat pe ea şi am format numărul lui Mifflin.

Am desluşit un clinchet la celălalt capăt al firului, după care vocea lui Mifflin mormăi:

— Alo!

— L-am găsit, am murmurat eu, cu buzele lipite de microfon. E chiar aici, la „Ocean End”. Poţi să vii imediat?

— Cel puţin, eşti sigur? mă întrebă Mifflin, cu o voce tremurată.

— Da, absolut sigur. L-am văzut. Acum, ascultă-mă! În drum, ia-le şi pe Paula şi pe doamna Dedrick, care or să ne servească drept martori. Să-ţi opreşti maşina în faţa porţii de la intrare! O să fii obligat să sari zidul. Dar nu care cumva să te atingi de el! Şi, după ce ai ajuns în dreptul casei, du-te pe terasă şi aşteaptă-mă acolo. O să te chem când o să fie nevoie.

— Precis individul ăla este acolo? mă întrebă Mifflin. O să-mi pierd slujba dacă o să intru în casa femeii ăleia fără nici un mandat...

— Nu te mai codi atât! Grăbeşte-te! O să le anunţ eu pe fete să fie gata, când o să treci să le iei. Trebuie să ajungi aici în douăzeci de minute

Am închis, fără să-i mai dau răgaz să protesteze, după

care am format numărul Paulei.

— Îmbracă-te repede! i-am spus imediat ce i-am auzit vocea. Spune-i şi doamnei Dedrick să se pregătească. În zece minute o să vină Mifflin să vă ia. Vă aştept la „Ocean End”. L-am găsit pe Dedrick.

Mi-a răspuns că o să fie gata, fără să-mi pună nici o întrebare.

Am închis şi mi-am aprins o ţigară. Eram leoarcă de sudoare şi surescitat.

Undeva, prin hol, o pendulă marca trecerea timpului. Mi-am întins picioarele pe divan şi am încercat să fiu calm. Dacă era să am baftă, în seara asta urma să aflu soluţia afacerii. Iar mâine, dacă totul avea să decurgă bine, Perelli avea să fie un om liber.

Am închis ochii. Aveam impresia că nu mai dormisem de o eternitate. Din clipa în care Maxie îmi dăduse cheia, avusesem parte de o grămadă de aventuri. Nici nu-mi venea să cred că, peste o oră, tot misterul avea să se dezlege.

Brusc, undeva la etaj, răsună o împuşcătură. O singură împuşcătură.

M-am ridicat dintr-un salt, am traversat holul în goană şi am deschis uşa. Ecoul detunăturii încă se mai prelungea.

Am rămas în prag, scrutând întunericul şi cu urechile ciulite. S-a aprins o lumină. Cineva, pe deasupra capului meu, a traversat în fugă palierul de la etaj. Timp de o fracţiune de secundă, am întrezărit silueta unei femei, învăluită într-o capă de mătase bleu. S-a deschis o uşă, după care a izbucnit un strigăt. Un strigăt de groază.

M-am năpustit pe scară, urcând treptele câte patru. În momentul în care am ajuns pe palier, a mai răsunat un strigăt. Se părea că-şi avea originea dintr-o cameră luminată, din fundul culoarului.

Am luat-o la fugă într-acolo şi, ajuns în pragul uşii, m-am oprit şi am aruncat o privire. Era camera în care îl văzusem pe Dedrick.

Serena era aplecată deasupra patului şi-l zgâlţâia de umeri pe individul întins acolo. Numai că acesta nu dădea nici un semn de viaţă.

— Lee! striga ea. Ce-ai făcut? Lee, iubitule! Vorbeşte, te implor!

Am intrat brusc înăuntru. Mi-a fost suficient o privire ca să-mi dau seama că tipul era cât se poate de mort. Tâmpla îi era distrusă, iar sângele i se scurgea de-a lungul obrazului, pătându-i cămaşa imaculată.

Am apucat-o pe Serena de braţ.

— Linişteşte-te! i-am spus. Nu mai poţi face nimic pentru el.

S-a întors brusc. În obraji nu mai avea nici o picătură de sânge, iar ochii îi reflectau o groază indescriptibilă. Un strigăt i s-a oprit în gât. A întins mâinile, ca şi cum ar fi dorit să mă respingă, dar a dat ochii peste cap şi mi-a căzut în braţe, leşinată.

Am întins-o cu grijă pe podea, după care m-am apropiat de cadavru.

Pe cearşaf, zăcea un Colt de calibrul 38, în apropiere de mâna lui Dedrick. Ţeava încă mai fumega. Pe buzele cadavrului mai sălăşluia o crispare de groază, iar pe pielea sa se putea distinge praful de puşcă ars.

— Ce s-a întâmplat?

M-am întors.

În pragul uşii se afla Wadlock, îmbrăcat într-un halat de casă de un roşu spălăcit. Părul îi era în dezordine.

— S-a sinucis, i-am spus. Hai s-o scoatem pe doamna Dedrick din cameră.

Am luat-o în braţe şi am ieşit cu ea pe culoar. Wadlock s-a dat la o parte ca să mă lase să trec, în timp ce figura lui bătrână era răvăşită de mişcări convulsive.

Am coborât până la parter şi am întins-o pe Serena pe canapea.

Wadlock a aprins lumina.

— Deschide ferestrele, i-am spus eu, să intre niţel aer!

În timp ce se moşmondea pe lângă glasvandurile ce

dădeau pe terasă, am turnat un pahar plin cu whisky şi m-am întors lângă Serena.

— Vino-ţi în fire! i-am spus eu. Ţine, bea asta!

Mi-a dat mâna la o parte şi a îngăimat:

— Lee...

— Ascultă-mă, nu-l mai poţi salva. E prea târziu... încearcă să-ţi păstrezi calmul.

S-a lăsat să cadă pe spătarul canapelei şi şi-a îngropat faţa în palme.

— Lee, de ce ai făcut asta? gemu ea. De ce ai făcut asta, iubitule?

Wadlock s-a apropiat şi el, privind-o cu un aer compătimitor.

— Sună la poliţie, l-am sfătuit eu. Explică-le ce s-a întâmplat şi nu încerca să afli mai mult.

— Nu înţeleg, făcu el, nedumerit. Ce legătură aveţi dumneavoastră cu toate acestea?

— Nu căuta să înţelegi nimic! Telefonează la poliţie!

Era pe punctul de a spune ceva, dar se răzgândi şi se îndepărtă încet.

L-am auzit cum urca scările.

M-am aplecat asupra Serenei.

— Bea asta, i-am spus eu, o să ai nevoie. Hai... Poliţiştii n-or să fie prea încântaţi când or să afle că l-ai ascuns aici.

A acceptat băutura, a dat pe gât câteva înghiţituri, a tremurat de parcă ar fi trecut-o un fior, după care mi-a întins paharul.

— Dar de ce? I-am promis că n-o să spun nimic. Acum două zile, a reuşit să scape de răpitori şi a venit aici. Mi-a spus că, dacă i s-ar fi dat de urmă, avea să fie împuşcat. A ţinut ca nici măcar Wadlock să nu ştie de el.

— Nu ţi-a spus cine l-a răpit?

— Ba da, Barratt şi Perelli, mi-a răspuns dintr-o suflare. Mi-a explicat că Barratt îl angajase pe Perelli pentru treaba asta. Voia să se răzbune pe soţul meu, care avea de gând s-o rupă cu trecutul.

Toată povestea asta nu-mi prea plăcea.

— Eşti sigură că a pomenit de Perelli?

Şi-a întors brusc faţa spre mine:

— Ce motiv crezi că aş avea să te mint?

M-am apropiat de glasvand. Pe terasă se aflau Mifflin, Paula şi Mary Jerome. I-am făcut un semn lui Mifflin să intre şi în acelaşi timp le-am invitat pe cele două femei să mai aştepte.

Mifflin a înaintat câţiva paşi în încăpere, cu prudenţa unei pisici care merge pe jăratec.

Serena s-a întors brusc şi l-a privit lung.

— Dedrick este sus, i-am spus eu lui Mifflin. S-a sinucis.

A mormăit ceva, a traversat iute camera şi a început să urce scările.

L-am urmărit din ochi prin uşa deschisă.

— Cum... cum a venit? mă întrebă Serena, ducându-şi mâna la gât.

— Eu i-am telefonat. Am ghicit că Dedrick se ascundea aici. Am ajuns acum câteva minute şi l-am văzut pe fereastră.

— Te-ai... te-ai folosit de telefonul din hol?

Am dat din cap în semn că da.

— Va să zică, aşa a fost. Dedrick te-a auzit când ai venit şi a ascultat de sus tot ceea ce ai vorbit.

Am privit-o fix.

— Atunci, de ce s-a sinucis?

Şi-a întors privirile de la mine.

— Poliţia îl căuta pentru o crimă, nu-i aşa?

— Da, dar nu cred ca ipoteza ta să fie justificată. În camera în care se află acum, nu există nici un telefon.

Şi, brusc, mi-a venit o inspiraţie. Hotărât lucru, în noaptea asta nu duceam lipsă de idei. Am întrebat-o cu blândeţe:

— Ştii că atunci când v-aţi căsătorit avea deja o soţie?

S-a uitat la mine, iar figura i s-a înăsprit:

— Nu am chef să vorbim despre lucrul ăsta.

— M-am gândit că poate vrei s-o cunoşti. Este afară, pe terasă.

Serena s-a ridicat dintr-un salt:

— Nu cumva să intre! Doar n-o să pună piciorul în casa mea!

Era pământie la faţă, iar ochii ei mari păreau să-i iasă din orbite.

— L-am iubit, adăugă ea pe un ton isteric. N-o să permit femeii ăsteia să pună piciorul aici!

Am făcut doi paşi, m-am apropiat de glasvand şi am strigat-o pe Mary Jerome:

— Hai, intraţi! Mary, urcă la etaj şi identifică-l pe Dedrick! N-o lua în seamă pe Serena. O să am eu grijă să...

M-am întrerupt brusc.

Serena se năpustise spre o mobilă, în celălalt capăt al camerei şi deschise un sertar. Se întoarse şi aţinti asupra mea un pistol.

— N-o să intre!

Mary apăruse în prag. Era calmă şi se uita la Serena cu o privire rece şi dispreţuitoare.

M-am apropiat încet de Serena şi am întrebat-o:

— De ce anume îţi este frică?

— Stai pe loc!

I-am văzut degetul cum i s-a crispat pe trăgaci şi m-am oprit locului.

— Nu face prostii! am sfătuit-o.

— Ia-o pe femeia asta de aici! Îi interzic să intre!

Mifflin reveni.

— Ce dracu’ se întâmplă? exclamă el.

Afară se auzi un scrâşnet de frâne şi zgomot de paşi pe terasă. În încăpere îşi făcură apariţia inspectorul Mac Graw şi doi poliţişti în uniformă.

Serena făcu un pas înapoi. Am văzut-o cum şi-a ridicat pistolul şi l-a îndreptat spre piept. În priviri i se citea groaza. Şi-a lipit ţeava în dreptul inimii. Era gestul pe care îl pândeam şi de care mă temeam cel mai mult. Am

făcut un salt şi am trântit-o la pământ. În acelaşi moment, se auzi o detunătură.

Mifflin se repezi şi el, îngenunche şi-i smulse arma din mână. M-am depărtat de ea. Stătea lungită pe-o parte şi hohotea de plâns, cu faţa ascunsă în îndoitura cotului.

— E rănită? întrebă Mifflin emoţionat.

I-am făcut din cap că nu şi i-am arătat gaura pe care glonţul o făcuse în podea.

— Ce naiba faceţi aici? tună Mac Graw. Ce naiba se petrece?

— Duceţi-o pe doamna la etaj şi arătaţi-i corpul lui Dedrick, i-am spus, arătând spre Mary Jerome. Are răspunsuri la toate întrebările voastre, cu toate că încă nu le ştie.

— Dar... cum? interveni Mifflin.

— Însoţeşte-o. Prefer ca ea să fie cea care să vă lămurească.

A dat din umeri şi i-a arătat lui Mary uşa.

— Hai, du-te, am îndemnat-o. Totul este în regulă. Nu ai de ce să-ţi fie teamă.

A urcat scările, în urma lui Mifflin. Am luat-o pe Serena în braţe şi am întins-o pe canapea.

Mac Graw mi-a adresat un zâmbet feroce:

— Va să zică, tot nu te astâmperi şi continui să-ţi bagi nasul unde nu-ţi fierbe oala. Mă, prăpăditule! făcu el arţăgos. Faci ce faci, şi apari în ultima clipă, ca să ne explici nouă ăstora cum s-au petrecut lucrurile.

— Ce să-i faci, trebuie să existe cineva care să descurce lucrurile! i-am răspuns, după care m-am dus lângă Paula, în celălalt capăt al încăperii.

— Vic, ia spune, cum stăm?

— Ţine-mi pumnii, Paula. Cred că o să-l scot pe Perelli din rahat.

Am aşteptat.

Au trecut câteva minute. În cele din urmă, a apărut Mary, urmată de Mifflin.

— Ca să vezi ce chestie, articulă Mifflin, cu vocea

gâtuită. Tipul ăla de sus nu este Dedrick. Doamna asta pretinde că ar fi Lute Ferris. (Şi-a îndreptat privirile spre Mac Graw.) Îl ştii pe unul Ferris? Ia du-te şi uită-te la el!

Mac Graw a luat-o la goană spre etaj.

— Şi ce, ea a spus că ar fi fost Dedrick? mă întrebă Mifflin, arătând cu bărbia spre Serena.

I-am făcut semn că da.

Mac Graw se apleacă deasupra balustradei şi strigă:

— Da, aşa este, e Ferris!

— Atunci, unde dracu' este Dedrick? se miră Mifflin.

— Întreab-o pe Serena. O să-ţi spună chiar ea. Însă eu pariez că o să-l găsiţi în mină. Adică, ce a mai rămas din el. Nişte oase şi câteva zdrenţe.

Serena se ridică brusc de pe canapea. Era albă la faţă, iar ochii îi scântei au.

— Eu l-am omorât, spuse ea cu o voce albă. Şi tot eu l-am lichidat şi pe Ferris. Faceţi ce vreţi cu mine. Nu-mi pasă... Faceţi ce vreţi...

III

A doua zi, pe la cinci după-amiaza, Mifflin deschise uşa şi se opri în pragul biroului meu.

Eu stăteam trântit în fotoliu, iar Paula era aplecată deasupra lui Kerman, care zăcea întins pe canapea. De abia se întorsese de la Paris şi se căznea să-şi justifice cheltuielile demne de un nabab.

— Douăzeci de dolari pentru şampanie, într-o singură noapte! exclamă Paula, agitându-i lui Kerman chitanţa pe sub nas. Şi mă rog frumos, ce ne-ai adus?

Kerman se forţă să zâmbească:

— Paula, te rog, nu-mi mai răsuci cuţitul în rană, gemu el. Doar nu sunt de lemn.

— Hai, Tim, intră, l-am invitat eu pe Mifflin, dându-mi jos picioarele de pe birou. Te aşteptam. Simte-te ca

acasă. Iar tu, Jack, mai termină cu bancurile astea. Mai bine toarnă-i prietenului nostru ceva de băut!

— Asta-i singurul lucru la care se pricepe cu adevărat, remarcă Paula sarcastică.

— Îmi pare bine că cel puţin îmi recunoşti talentul ăsta, replică Kerman cu amărăciune.

Se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre bar. Mifflin se aşeză în fotoliul din faţa mea.

— M-am gândit că vrei să afli cum s-a terminat toată povestea asta, făcu el. Am avut o zi infernală. Mă mir cum de Brandon n-a făcut vreun infarct. Cu Serena, treaba a mers ca pe roate. A mărturisit totul. Hm, cu femeile astea, e ceva de groază. Cum îşi dau drumul la gură, nu le mai opreşte nimeni.

A dat pe gât o gură din paharul pe care i-l dăduse Kerman.

— Mmm, a picat la fix whisky-ul ăsta! (A mai băut câteva înghiţituri şi a oftat satisfăcut.) Mda, e tare bun şi zău că aveam nevoie de aşa ceva! Închipuie-ţi că Francon o să se ocupe de apărarea Serenei! Când am dus-o la poliţie, era acolo, împreună cu Perelli. E nemaipomenit cum de a fost în stare să treacă de la un caz la altul. Am rămas cu gura căscată. Perelli a fost eliberat acum vreo oră. Brandon a turbat de furie că s-a văzut obligat să-l elibereze, însă, după mărturia Serenei, nu a mai avut ce să facă. Perelli mi-a spus că o să treacă pe la tine, imediat ce o să se întâlnească cu prietena lui. Chiar mi-a pomenit că are de gând să sărbătorească evenimentul!

— Perfect! exclamă entuziasmat Kerman. O să petrecem de minune!

— Da, dar tu o să plăteşti, preciză Paula.

— Vreţi să vă spun cum s-a petrecut toată chestia asta, aşa după cum i-a declarat Serena lui Brandon? întrebă Mifflin.

— Mai întrebi?

— Atunci să ştii că ai nimerit-o la fix. Souki a fost ăla

care a declanşat totul. Îl ura pe Dedrick şi, cât timp cei doi însurăţei au stat la New York, i-a cotrobăit lui Dedrick prin bagaje. Şi aşa a dat de nişte hârtii din care s-a prins că Dedrick nu era altceva decât un traficant de droguri şi că, pe lângă asta, mai era şi căsătorit cu Mary Jerome. Numai că nu a avut timp s-o înştiinţeze pe Serena, pentru că în aceeaşi zi Dedrick avea bilet de avion pentru Orchid City, iar Souki trebuia să-l însoţească. Dar a fost isteţ şi a lăsat toate hârtiile alea compromiţătoare în camera Serenei. Iar asta, când a dat de ele, a luat şi ea primul avion şi a plecat după Dedrick.

Cei doi s-au revăzut la „Ocean End”. În timpul ăsta, Souki se găsea la „Orchid Hotel”, urmând să aducă maşina pe la zece seara. Serena l-a acuzat pe Dedrick de bigamie, dar ăstuia puţin i-a păsat şi chiar a recunoscut că se căsătorise cu ea doar pentru paralele ei. Numai că nu a fost inspirat să vorbească în felul ăsta cu o femeie din familia Marshland. Serena l-a împuşcat pe loc.

În aceeaşi seară, Dedrick urma să se întâlnească la „Ocean End” cu Barratt şi cu Ferris. Cei doi au apărut la câteva secunde după consumarea dramei şi au surprins-o pe Serena în flagrant delict. Barratt s-a prins imediat că ar fi putut profita de pe urma situaţiei, iar cât timp crima nu avea să fie descoperită, Serena ar fi fost la cheremul său. Aşa că i-a propus Serenei să o scape, cu condiţia ca ea să-i dea periodic nişte sume importante. Serena a fost obligată să accepte târgul. Aşa că Ferris a luat în maşină cadavrul lui Dedrick şi l-a dus în mină. Iar în timpul ăsta Barratt a dus-o pe Serena la aeroport.

După care, cei doi complici, Barratt şi Ferris, s-au întâlnit la „Ocean End”, ca să-l aştepte pe Souki. Şi, cum a venit, l-au şi lichidat. Apoi, Ferris ţi-a telefonat dându-se drept Dedrick. Moartea lui Souki, cât şi telefonul ăsta, au făcut să se creadă că răpirea avusese loc la zece seara, când, de fapt, Dedrick fusese ucis pe la opt. Datorită acestei confuzii, Serena avea un alibi.

Urmarea o ştii şi tu. După ce Ferris a aflat că Barratt

fusese împuşcat la mină, s-a dus imediat la „Ocean End" şi a obligat-o pe Serena să-l ascundă. Ea a fost cea care a surprins discuţia noastră telefonică, ascultând la telefonul din camera ei. Ştia că, dacă Ferris avea să fie arestat, el ar fi mărturisit totul. Aşa că s-a hotărât să-l lichideze, sperând că va fi crezută când va declara că ar fi fost vorba despre Dedrick. A jucat o carte mare şi ar fi putut câştiga dacă n-ar fi fost prezentă şi Mary Jerome.

Am dat din cap, în semn că nu eram de acord cu el:

— Nu prea cred. Sunt convins că Wadlock ar fi depus mărturie. Doar îl cunoştea pe Dedrick. Şi, în afară de asta, tipa a mai făcut o greşeală. A pretins că Ferris ascultase convorbirea noastră telefonică. Când, de fapt, în camera aia nu se afla nici un telefon. Aşa că m-am întrebat ce motiv să fi avut Dedrick să se omoare hodoronc-tronc. Şi de aici, până la a presupune că mortul putea să fie altcineva decât Dedrick, nu a fost decât un pas… Şi, acum, ce o să se întâmple cu Serena?

Mifflin dădu din umeri:

— Cu Francon, care veghează asupra ei, nu i se poate întâmpla nimic. Ce să-i faci, puterea banului!

— Mă cam îndoiesc ca Francon s-o poată scoate basma curată. Povestea asta o să facă o vâlvă nemaipomenită.

— Şi cu Mary, care-i situaţia?

— E scoasă complet din cauză. O să fie principalul nostru martor. Nu avem absolut nici un cap de acuzare împotriva ei.

Mifflin se ridică din fotoliu.

— Ei, eu o s-o cam întind. Perelli nu-i prea are la inimă pe poliţişti şi nu vreau să-i stric o zi aşa de frumoasă.

Abia ieşi, că Kerman mă şi întrebă, aşa, într-o doară:

— Auzi, cum arată puicuţa lui Perelli? E mignonă?

— Asta nu te priveşte absolut deloc, i-o reteză Paula. Pentru moment, avem altceva de discutat.

Puse din nou mâna pe chitanţa lui Kerman şi o agită ameninţător:

EDITURA Z

SERIE NOUĂ

ENIGMA Z

Lumina lanternei căzu peste ceva ce semăna cu o grămăjoară de cârpe. Mi s-a părut că recunosc zdrenţele care odinioară fuseseră o haină.

— Sub alea se află un schelet, spuse Dedrick, răsuflând greoi. Individul a fost lăsat aici zece sau douăsprezece ore şi atât a mai rămas din el. Numai nişte oase şi câteva zdrenţe.

— Despre cine-i vorba?

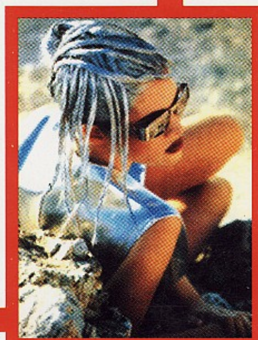
Vocea mea răsunase răguşit.

— Nu contează.

M-am gândit că nu putea fi decât Lute Ferris, aşa că l-am întrebat:

— Ferris, nu?

— Să spunem că a fost un tip care şi-a băgat nasul unde nu i-a fiert oala, răspunse Dedrick, ştergându-şi faţa cu o batistă. A fost devorat de naiba ştie ce. (A scrutat tenebrele neliniştit.) Pe-aici îşi are sălaşul o fiară, probabil un fel de linx.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000

ISBN 973-9127-47-5